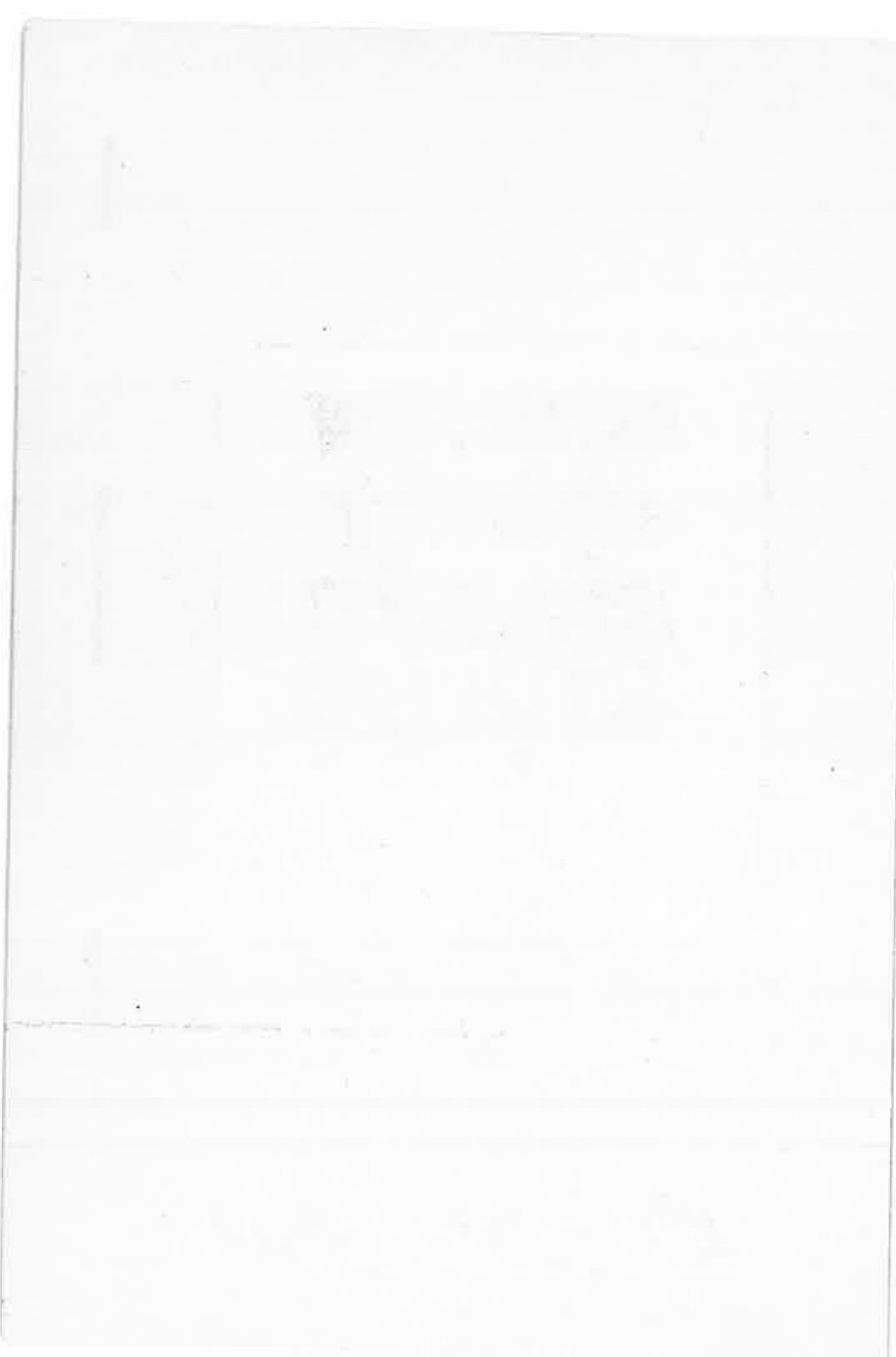

வாலாறு
என்னை
விககலை
செய்யும்

:.மில் காஸ்ட்டோ

வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்

::பிடல் காஸ்ட்ரோ

பின்னிணைப்பு I

(கில் கிரீன் என்பவர் எழுதிய
'கியூபா பாணி புரட்சி' என்கிற நூலின்
இரண்டு கட்டுரைகள் பின்னிணைப்பு I ஆக
பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

பின்னிணைப்பு II

"கியூபா ஆதரவிற்கான தமிழ்நாடு கமிட்டி"
வெளியிட்ட பிரசுரத்தின் மறுபதிப்பு
பின்னிணைப்பு II ஆக பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

சவுத் ஏசியன் புகல்ஸ்

Varalaru Ennai Vidudhalai Seyyum

Fidel Castro

Translated by V. B. Ganesan

Annexure I translated by Kumarasamy

Annexure II prepared by Tamilnadu Committee

for Solidarity with Cuba

First Edition : March 1983

Second Edition : August 1985

Third Edition with Annexure I : August 1989

Fourth Edition with Annexure II : Feb. 1993

Printed at : Suriya Achagam, Madras-17

Published by : South Asian Books,
6/1, Thayar Sahib II Lane
Madras-600 002.

Rs. 22.00.

வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ

மொழியாக்கம் : வீ. பா. கணேசன்

பின்னிணைப்பு I

கட்டுரைகள் மொழியாக்கம் : குமாரசாமி

பின்னிணைப்பு II

கியூபா ஆதரவிற்கான தமிழ்நாடு கமிட்டி

முதற்பதிப்பு : மார்ச் 1983

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1985

மூன்றாம் பதிப்பு

பின்னிணைப்பு I யுடன் : ஆகஸ்ட் 1989

நான்காம் பதிப்பு

பின்னிணைப்பு II யுடன் : மார்ச் 1993

அச்சு : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-17

வெளியீடு : சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1, தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து,

சென்னை-600 002.

ரூ. 22.00

வாசகர்களுக்கு...

சாண்டியாகோ டி கியூபாவிலுள்ள மான்கடா படைத் தளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்ததற்காக ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ மற்றும் அவரது தோழர்களின் மீது அன்றைய கொடுங்கோலாட்சி தொடுத்த வழக்கில் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ நிகழ்த்திய அரசியல் செறிந்த வாதத்தை வரும் பக்கங்களில் அளித்துள்ளோம்.

சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் அரசு மருத்துவமனை யொன்றில் நடந்த நீதிமன்ற விசாரணையின்போது காஸ்ட்ரோ நிகழ்த்திய உரை, அன்றைய ஆட்சி, மக்களின் நலன்களை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திடம் அடகு வைக்க முயலுமளவிற்கு கேடுகெட்டதாயிருந்ததை அம்பலப்படுத்தியது.

'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' என்ற வாக்கியத்துடன் முடிவடையும் இந்த உரை, அன்றைய கியூபாவின் பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளை விவரிப்பதாகும். இந்த உரை இன்றளவும் வரலாற்றில் நிலைத்திருப்பதற்கு அதை நிகழ்த்தியவரின் துணிவு மட்டுமோ, அதில் அடங்கியுள்ள மகத்தான மனிதநேயம் மட்டுமோ காரணமல்ல. கியூபாவில் சோசலிசப் புரட்சிக்கான தத்துவார்த்த அடிப்படையிலான திட்டத்தை உருவாக்கும் முன்னோடியாக இந்த உரை அமைந்ததும் அதற்குக் காரணமாகும்.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவே குறிப்பிட்டது போல், இந்த உரை 'மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல், அந்த நேரத்தில் புரட்சியின் வெற்றியைக் குறிக்கவில்லை' எனினும், அவருக்கெதிரான தண்டனை வழங்கக் கோரியவர்களை அது அம்பலப்படுத்தியது;

புரட்சிகரச் சக்திகளிடையே ஒற்றுமையை உருவாக்கியது; அவர்களுக்கு திசை வழிகாட்டியது; வெற்றியின் மீதான நம்பிக்கையை அவர்களிடையே தோற்றுவித்தது; இறுதி வெற்றியை நோக்கிய போராட்டத்தைத் தொடரத் தேவையான நம்பிக்கையையும் தோற்றுவித்தது.

ஃபிடலின் குற்றச்சாட்டுகளின் தீவிரத்தின் முன்பு பாடிஸ்டாவின் கொடுங்கோலாட்சி நிற்க முடியவில்லை. அது கொலைகார முகங்களையும், சுரண்டலையும் ஊழலையும் பலவீனங்களையும் மக்களிடையே அம்பலப் படுத்தி, அவற்றைச் சுக்குநூறாக உடைத்தெறிந்தது. ஃபிடல் தனது வீர உணர்வை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் மக்களின் பெருமையை உயர்த்தினார். ஆட்சியாளர்களின் கொலைகாரர்களின் கோழைத்தனத்தை அம்பலப் படுத்தினார்.

அக்காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்ற தத்துவம் இந்த உரையில் அடங்கியிருந்தது. கியூபாவின் அன்றைய நிலைமைகளுக்குப் பொருத்தமான திட்டமும் அதில் இருந்தது.

இன்றும் கூட பல நாடுகளுக்குப் பொருத்தமான இந்த உரை, பொருளாதார சுதந்திரமும் முழுமையான சிறப்புரிமையும் பெற வேண்டிப் போராடும் நாடுகளுக்கு தத்துவார்த்த அரசியல் விளக்கத்தை அளிக்கிறது.

இந்த உரை இன்றுள்ள வளரும் நாடுகளின் தேசிய விடுதலைக்கும், சோசலிசத்திற்குமான அறிக்கையாகும்.

ஒரு புதிய சமுதாயத்தை படைக்கப் போராடும் போர்வீரர்களுக்கு ஆதர்சமாயிருந்து உத்வேகமூட்டி, உதவி புரியும் சிந்தனைகள் செறிந்த அருமையான பாடமாகும் இது.

ஜோஸ் லோபெஸ் சான்கெஸ்
கியூபாவின் தூ தர்

பின்னிணைப்புகளுக்கான பதிப்பாளர் குறிப்பு

...நவம்பர் 9

வட அமெரிக்காவின் மிகப் பிரபலமான கம்யூனிஸ்டாகத் திகழ்பவர் கில் கிரீன். இவர் கியூபாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்து 1976இல் 'கியூபா பாணி புரட்சி' (Revolution Cuba Style) என்கிற நூல் எழுதினார். இந்நூலில் அதிலிருந்து இரண்டு பகுதிகளை பின்னிணைப்பு-I என்று தரப்பட்டுள்ளது.

1992ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து அரிசி, கோதுமை போன்ற உணவு தானியங்கள் 10 ஆயிரம் டன் திரட்டி அனுப்பும் நோக்கத்துடன் கியூபா ஆதரவு கமிட்டி ஒன்று அகில இந்திய அளவில் அமைக்கப்பட்டு பொருள்-நிதி திரட்டப்பட்டு கியூபாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. அந்த இயக்கத்தை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட ஒரு பிரசுரம் பின்னிணைப்பு-II என்று தரப்பட்டுள்ளது.

வாசகர்களுக்கு அந்நாட்டைப் பற்றியும் அவர்களின் புரட்சி அனுபவங்களைப் பற்றியும் இன்றைய நிலை பற்றியும் விளக்குகின்ற முறையில் இவ்விரண்டு பின்னிணைப்புகளும் அமைந்திருப்பதால் வெளியிடுகிறோம்.

26-2-93

எம். பாலாஜி

நாகலக்ஷ்மி நாயகர்
புத்திர நாயகர்

உள்ளே...

1. வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் 7
2. பின்னிணைப்பு I 137
3. பின்னிணைப்பு II 161

முதலாம் பதிப்பு 1951 ஆம் ஆண்டு
 இரண்டாம் பதிப்பு 1952 ஆம் ஆண்டு
 மூன்றாம் பதிப்பு 1953 ஆம் ஆண்டு
 நான்காம் பதிப்பு 1954 ஆம் ஆண்டு
 ஐந்தாம் பதிப்பு 1955 ஆம் ஆண்டு
 ஆறாம் பதிப்பு 1956 ஆம் ஆண்டு
 ஏழாம் பதிப்பு 1957 ஆம் ஆண்டு
 எட்டாம் பதிப்பு 1958 ஆம் ஆண்டு
 ஒன்பாம் பதிப்பு 1959 ஆம் ஆண்டு
 பத்தாம் பதிப்பு 1960 ஆம் ஆண்டு

இந்த நூல் கி. பி. சி. நாயகர் அவர்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தில் எழுதப்பட்டது. இது கி. பி. சி. நாயகர் அவர்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தில் எழுதப்பட்டது. இது கி. பி. சி. நாயகர் அவர்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தில் எழுதப்பட்டது.

**வரலாறு என்னை
விடுதலை செய்யும்**

தாய்மொழி ஆய்வுகள்
நியூயார்க் பல்கலைக்கழகம்

மாண்புமிகு நீதிபதிகளே!

இது போன்றதொரு கடுமையான சூழ்நிலையில் தனது பணியைச் செய்யவேண்டிய தருணம் எந்தவொரு வழக்கறிஞருக்கும் வாய்த்திருக்காது; அதைப் போன்றே, எந்தவொரு குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கும் எதிராக இதுபோன்று கணக்கற்ற முறைகேடுகள் இழைக்கப்பட்டிருக்காது. இந்த வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும் அவரது வழக்கறிஞரும் ஒருவரே. வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் குற்றச்சாட்டைப் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்பு கூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் என்ற முறையில், அடிப்படையான மனித உரிமைகளையும் சட்டரீதியான உரிமைகளையும் மீறி எவரோடும் தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் தனிமைச் சிறையில் கடந்த 76 நாட்களாக அவர் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்.

குற்றம் சாட்டப்பட்ட அவர் இயற்கையிலேயே வெற்று ஆரவாரத்தை வெறுப்பவர்; நீதிமன்றத்தில் மோசமாக நடந்து கொண்டு பரபரப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு சிறிது கூட இல்லை! இந்த நீதிமன்றத்தில் எனக்காக நானே வாதாட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது, சட்ட உதவி எனக்கு ஏறத்தாழ முற்றிலும் மறுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது, மிகவும் புண்படுத்தப்பட்டவன் என்ற முறையிலும், தனது நாடு சீரழிந்து, அதன் நீதித்துறை கலகலத்துப் போயிருப்பதைக் காண்பவன் என்ற முறையிலும், இது போன்றதொரு நேரத்தில் எனது இதயத்திலிருந்து வரும்

வார்த்தைகளை உண்மைத் துணிவோடு எடுத்துக் கூற முடியும் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

எனக்காக வாதாட தயாள உள்ளம் கொண்ட தோழர்கள் தயாராக இல்லாமலில்லை. இந்த வழக்கில் எனக்காக வாதாட இந்நகர வழக்கறிஞர் சபையின் தலைவரான டாக்டர் ஜோர்ஜ் பாக்லியரி (Dr. Jorge Pagliery) என்ற, துணிவும் திறமையும் மிக்க சட்ட வல்லுநரை ஹவானா வழக்கறிஞர் சபை நியமித்தது. எனினும் அவரது பணியைச் செய்ய அவர் அனுமதிக்கப் படவில்லை. என்னைச் சந்திக்க அவர் முயற்சி செய்த போதெல்லாம் சிறைக் கதவுகள் அவருக்கு மூடப்பட்டன. ஒன்றரை மாதத்திற்குப் பிறகே, அதுவும் நீதிமன்றத்தின் தலையீட்டிற்குப் பிறகே ராணுவ உளவு நிறுவனத்தின் சார்ஜெண்ட் ஒருவரின் முன்னிலையில் என்னை சந்தித்து பத்துநிமிடம் உரையாட அவருக்கு வாய்ப்பளிக்கப் பட்டது. தனது கட்சிக்காரரைத் தனிமையில் சந்தித்துப் பேச ஒரு வழக்கறிஞருக்கு உரிமையுண்டு என்றே நான் கருதுகிறேன். இந்த உரிமை உலகமெங்கும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சட்டவிதிகளையோ, 'மனிதநெறிகளையோ மதிக்காத தாங்கொணா கொடுங்கோலாட்சியின் பிடியில் அகப்பட்ட ஒரு யுத்தக் கைதியின் விஷயத்தில் மட்டும் இந்த உரிமைக்கு மதிப்பில்லை. நேரடி விசாரணையின் போது நாங்கள் மேற்கொள்ள விருக்கும் எங்கள் தரப்பு வாதத்தைப்பற்றி உளவு அறிந்து கொள்ளும் கேடு கெட்ட வேலையை என்னாலோ, டாக்டர் பாக்லியரியாலோ பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. மான்கடா (Moncada) படைத்தளத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சுற்றி அவர்கள் விரித்திருந்த பொம்மை வலையைச் சுட்டெரிக்க நாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் வாதமுறைகளை முன்னதாகவே அறிந்து கொள்ள அவர்கள் விரும்புகிறார்களா? அதை மறைக்க இந்த அளவிற்கு அவர்கள் முயற்சி செய்யும் போது எங்களால் எவ்வாறு அதை அம்பலப்படுத்த

முடியும்? இதன் பிறகுதான் வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் எனக்குள்ள தொழிலுரிமையைப் பயன்படுத்தி எனக்காக நானே வாதாடுவது என்ற முடிவுக்கு நாங்கள் வந்தோம்.

இந்த முடிவை ஒட்டுக்கேட்ட சார்ஜெண்ட், அதைத் தனது மேலதிகாரியிடம் தெரிவிக்க, ஒரு பெரிய கலவரமே தோன்றி விட்டது. அவர்களது திட்டங்களனைத்தையும் நான் அழித்துவிடப் போகிறேன் என்று ஏதோ ஒரு குட்டிச்சாத்தான் சொன்னதைப் போன்று அவர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். மாண்புமிகு நீதிபதிகளே! கியூபா நாட்டின் நீண்ட பாரம்பரியத்தில் வந்த இந்த உரிமையைக்கூட என்னிடமிருந்து பறிக்க எவ்வளவு நிர்ப்பந்தம் செலுத்தப்பட்டது என்பது உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். தனக்காக வாதாடக்கூட முடியாத நிலைக்குக் குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் தள்ளப் பட்டு விடும் இந்தச் சதிக்கு நீதிமன்றம் உடந்தையாயிருக்க முடியாது. தனது வழக்கிற்காக வாதாடும் உரிமையைப் பயன்படுத்தும், குற்றம் சுமத்தப்பட்டவனான நான் சொல்ல வேண்டிய எதையும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சொல்லாமல் பின்வாங்கமாட்டேன். கடுமையான தனிமைச் சிறையில் நான் வைக்கப்பட்டிருந்ததன் காரணத்தை முதலிலேயே விளக்கிவிடுவது முக்கியமான தென்று கருதுகிறேன். என்னைப் பேசாமலிருக்கச் செய்வதற்கான நோக்கம் என்ன? என்னைக் கொல்வதற்கான சதிகளின் பின்னே மறைந்திருந்தது என்ன? இந்தச் சதி பற்றி நீதிமன்றத்திற்கு நன்றாகத் தெரியும். மக்களிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டு வரும் கொடூரமான நிகழ்ச்சிகள் எவை? இந்த விசாரணையின்போது நிகழ்ந்த புதிரான நிகழ்ச்சிகளின்பின்னே இருந்த உண்மைகள் என்ன? இவை அனைத்தையும் நான் மிகத்தெளிவாக விளக்கி உள்ளேன்.

குடியரசின் வரலாற்றிலேயே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வழக்கு இது என்று நீங்கள் வெளிப்படையாகவே

குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். அதை நீங்கள் உண்மையாக நம்பினீர்களானால் உங்கள் அதிகாரம் அவமதிக்கப்படவும் மாசுபடுத்தப்படவும் நீங்கள் அனுமதித்திருக்கக் கூடாது. இந்த வழக்கின் முதல் நீதிமன்றக் கூட்டத் தொடர் செப்டம்பர் 21ஆம் தேதி நடந்தது. நீதியின் மன்றத்தினுள்ளே அவதூறு செய்யுமுகமாக புகுந்துவிட்ட நூறு இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுக்கும், பாய்னெட்டுகளுக்கு மிடையே நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் கைதிகள் பிரிவில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கும் நடந்தவற்றிற்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை. அவர்கள் தடுப்புக்காவலில் பல நாட்களாக சிறையிலடைக்கப்பட்டு சித்திரவதைப் பிரிவில் அனைத்துவிதமான அவதூறுகளுக்கும் அவமானங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் ஏனையபகுதியினர், சுதந்திரத்திற்கான யுத்தத்தில் தங்களது பங்கை நிறைவேற்ற பெருமையோடு தயாராக நின்றனர்; இதுவரை கண்டிராத தியாகத்தைப் புரியக் காத்திருந்தனர். சிறைச்சாலையின் பிடியிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளத் துடித்த இவர்கள் தவறான நோக்கத்துடன் இவ்வழக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். போரில் நேருக்கு நேர் சந்தித்து கொண்டவர்கள் இங்கே மீண்டும் எதிர்கொண்டார்கள். சத்தியத்தையே எமது நோக்கமாகக் கொண்டு, தீயவர்களை எதிர்த்து உண்மையான பயங்கர யுத்தத்தில் நாங்கள் மீண்டும் இறங்குகிறோம். இந்த நியாயத்தின் பிரளயத்தைச் சந்திக்க இந்த ஆட்சி தயாராக இல்லை என்பது உறுதி!

இந்தப் பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளை எவ்வாறு நிலைநாட்ட முடியும்? இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் உண்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காக எதையும் பணயம் வைக்க சிறையையும், சித்திரவதையையும் தேவையானால் மரணத்தையுங்கூட எதிர்நோக்க—தயாராகப் பல இளைஞர்கள் இருக்கும்போது, உண்மையில் நடந்தவற்றை எவ்வாறு மறைக்க முடியும்?

முதல் கூட்டத் தொடரின் போது நான் ஒரு சாட்சி யாக அழைக்கப்பட்டேன். அரசு வழக்கறிஞரும் குற்றச் சாட்டுக்கு உள்ளானோரின் வழக்கறிஞர்கள் (Defense Attorneys) இருபது பேரும் இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் என்னிடம் கேள்விகள் கேட்டார்கள். நாங்கள் செலவு செய்த தொகை, அதைத் திரட்டிய விதம், எங் களால் திரட்ட முடிந்த ஆயுதங்கள் பற்றிய உண்மையான விவரங்களை என்னால் நிரூபிக்க முடிந்தது. நான் மறைக்க வேண்டியது எதுவுமில்லை. ஏனெனில் நமது குடியரசின் வரலாற்றிலேயே இல்லாத தியாகங்களைச் செய்துதான் இச்செயல்களைனத்தும் நிறைவேற்றப் பட்டன என்பதுதான் உண்மையாகும். எமது போராட் டத்தில் எங்களுக்கு உத்வேகமூட்டிய லட்சியங்களைப் பற்றியும் எங்களது எதிரிகளை மனிதாபிமானத்துடனும், பெருந்தன்மையுடனும் நாங்கள் எப்போதும் நடத்தி வந்ததைப் பற்றியும் நான் எடுத்துக் கூறினேன். இந்த வழக்கில் பொய்யாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளவர் களை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தொடர்பற்ற நிரபராதிகள் என்பதை நான் நிரூபித்தேன். வீரமிக்க எனது தோழர்களின் ஆதரவினாலும் ஒத்துழைப்பினா லும்தான் இதை என்னால் சாதிக்க முடிந்தது. நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி, தங்களுக்கு நேரவிருக்கும் துன்பங் களை எண்ணி புரட்சிக்காரர்கள், தேச பக்தர்கள் என்ற தங்களது நிலைப்பாட்டை எடுத்தமைக்கு அவர்கள் ஒரு போதும் வருத்தப்பட்டது கிடையாது. நான் சிறை யிலிருந்தபோது எனது தோழர்களுடன் பேசுவதற்கு ஒரு முறைகூட என்னை அனுமதிக்கவில்லை. இருந்த போதிலும் நாங்கள் ஒரே மாதிரியாகத்தான் நடந்து கொண்டோம். இதில் உள்ள உண்மை என்னவென்றால் மனிதர்கள் தங்களது இதயங்களில் ஒரே மாதிரியான கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளபோது, அவர்களை எவற் றாலும் தனிமைப்படுத்திவிட முடியாது. சிறைச்சாலை சுவர்களோ, கல்லறைகளோ அவர்களைப் பிரித்துவிட

முடியாது. ஒரே நினைவு, ஒரே ஆத்மா, ஒரே கருத்து, ஒரே உணர்வு, ஒரே பெருமை அவர்கள் அனைவரையும் பிணைத்திருக்கும்.

அந்த தருணத்திலிருந்தே மான்கடா படைத்தளத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் மீது இந்த ஆட்சியாளர்களின் பொய்களால் எழுப்பப்பட்ட கட்டிடம் மண்கோட்டையைப் போல் சரிந்து வீழ்ந்தது, அதன் விளைவாக, அவர்கள் அனைவரையும் சதிகாரர்களாக சிறையில் அடைத்து வைத்திருப்பது முட்டாள்தனமானது என்பதை உணர்ந்த அரசு வழக்கறிஞர் அவர்களை விடுதலை செய்து விடும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

முதல் நீதிமன்றக் கூட்டத்தின் இறுதியில், குற்றவாளிக் கூண்டிலிருந்து பிரதிவாதி வழக்கறிஞர்களிடையே அமர்வதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று நான் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்கான அனுமதியும் எனக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த நேரத்திலிருந்து இந்த வழக்கில் எனது மிக முக்கியமான நடவடிக்கை துவங்கி விட்டது என்று கருதுகிறேன். நமது நாட்டின் வீரர்களுக்கெதிராக இந்த ஆட்சி எறிந்த கோழைத்தனமான, துயரமிக்க நயவஞ்சகமான பொய்களை முழுமையாக உடைத்தெறிவது; சிறைக் கைதிகள் மீது அவர்கள் புரிந்த கொடூரமான, கீழ்த்தரமான குற்றங்களை மறைக்க முடியாத ஆதாரங்களுடன் அம்பலப்படுத்துவது; தங்கள் வரலாற்றிலேயே மிகவும் மனிதத் தன்மையற்ற, கொடூரம் நிறைந்த அடக்குமுறையால் துன்புற்று வரும் கியூபா மக்களது முடிவற்ற துரதிர்ஷ்டத்தை நாட்டிற்கும் உலகத்திற்கும் தோலுரித்துக் காட்டுவது; இவையே எனது பணியாகும்.

நீதிமன்றத்தின் இரண்டாவது கூட்டத்தொடர் செப்டம்பர் 22ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமையன்று கூடியது. அப்போது பத்து சாட்சிகள் மட்டுமே விசாரிக்கப்பட்டிருந்தனர். அதேநேரத்தில் 'மன்ஸானிலோ

(Manzanillo) பகுதியில் படுகொலைகளை நடத்தி முடித்து விட்டிருந்தனர். அந்த இடத்தின் கேப்டனே இதற்கு நேரடிப் பொறுப்பாவான். மேலும் முன்னூறு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. உண்மைகளையும், ஆதாரத்தையும் வைத்துக் கொண்டு குற்றங்களைச் செய்த அந்த ராணுவ வீரர்களை நான் குறுக்கு விசாரணை செய்யத் துவங்கினால் என்னவாகும்? வழக்கைக் காண வந்த பெருந்திரளான மக்களின் முன் அவ்வாறு செய்வ தற்கு இந்த ஆட்சி என்னை அனுமதிக்குமா? இந்தத் தீவின் அனைத்துப் பகுதியிலிருந்தும் வந்துள்ள சட்ட வல்லுநர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் முன்பாக; நான் அவ்வாறு செயல்படுவதை இந்த ஆட்சியாளர்கள் அனுமதிப்பார்களா? குற்றவாளிக் கூண்டிற்கு அருகாமையில் அமர்த்தப்பட்டுள்ள எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களின் முன்னிலையில் நான் உண்மைகளை அம்பலப்படுத்த இந்த ஆட்சி என்னை அனுமதிக்குமா? இதை அனுமதிப்பதை விட இந்த நீதிமன்றக் கூடத்தை அத்தனை நீதிபதி களோடும் கூட வெடி வைத்துத் தகர்க்க அவர்கள் தயாராயிருப்பார்கள்.

எனவே, என்னை இந்த வழக்கிலிருந்து பிரிப்பதற் கான திட்டமொன்றை ராணுவ ரீதியாக வகுத்து அதைச் செயல்படுத்த முனைந்தார்கள், செப்டம்பர் 25ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமையன்று இரவில், வழக்கின் மூன்றாவது கூட்டத்தொடர் நடக்கவிருக்கும் சூழ்நிலையில் இரண்டு சிறைச்சாலை மருத்துவர்கள் எனது அறைக்கு வந்தார் கள். அவர்கள் மிகுந்த கலவரத்துடன் காணப்பட்டனர். 'நாங்கள் உங்களைப் பரிசோதிக்க வந்திருக்கிறோம்' என்று அவர்கள் கூறினர். 'எனது உடல்நலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவது யார்?' என்று நான் வினவினேன். அந்தக் கணத்திலேயே அவர்கள் எதற்தாக வந்துள்ளார்கள் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டு விட்டேன் என்று அவர் கள் உணர்ந்து கொண்டனர். இதை விடவும் அதிகமாக

என்னிடம் அவர்கள் மரியாதையாக நடந்து கொண் டிருக்க முடியாது. அவர்கள் தங்களது சிக்கலான சூழ்நிலையை என்னிடம் விளக்கினார்கள். அன்று பிற்பகல் சிறைக்கு கர்னல் காவியானோ (Colonel Chaviano) வந்து, நான் இந்த வழக்கில் அரசாங்கத்திற்கு மிகவும் சேதமிழைத்து வருகிறேன் என்று அந்த மருத்து வர்களிடம் கூறியுள்ளார். நான் உடல்நலக் குறைவாக இருப்பதாகவும், அதனால் நீதிமன்றத்திற்கு வர இயலாது என்றும் கூறும் சான்றிதழ் ஒன்றை இந்த மருத்துவர்கள் அளிக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறியுள்ளார். தங்களைப் பொறுத்தவரை, வேலையைத் துறந்து விட்டு அதனால் ஏற்படப்போகும் விளைவுகளைச் சந்திக்கவும் தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தனர். அந்த மருத்துவர்கள் இந்த விஷயத்தை முடிவு செய்யும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டு விட்டனர். இந்தத் தற்கொலை முயற்சியில் அவர்களை இறங்கச் சொல்வ தற்கு எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. எனினும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் இந்த உத்தரவை நிறைவேற்றுவதற்கு நான் சம்மதிக்க முடியாது. இந்த விஷயத்தை அவர்களது மனசாட்சிக்கு விட்டுவிட்டு “உங்களது கடமையை நீங்கள் அறிவீர்கள்; என்னுடையதை நான் அறிவேன்” என்று மட்டுமே நான் அவர்களிடம் கூறினேன்.

எனது ஆற்றையை விட்டு வெளியேறிய அவர்கள் அந்த சான்றிதழில் கையொப்பமிட்டனர். எனது உயிரைக் காப்பாற்றும் ஒரே வழி இதுதான் என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவர்கள் இவ்வாறு செய்தனர் என்பதை நான் உணர்வேன். எனது உயிருக்குப் பெரும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளதாக அவர்கள் கருதினர். நான் உண்மைக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவன். எனவே எங்களது இந்த உரையாடலை ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமேதும் எனக்கில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் இவ்வுண்மையைக் கூறுவதன் மூலம் அந்த நல்ல மருத்து

வர்களின் நலன்கள் பாதிக்கப்படலாம். ஆனால் அவர்களது நேர்மையை யாரும் சந்தேகிக்க வேண்டியதில்லை என்பதையும் நான் கூற விரும்புகிறேன். இந்த சதித்திட்டத்தை அம்பலப்படுத்தி அன்று இரவே நான் நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அக்கடிதத்தில் நீதிமன்றமே இரண்டு மருத்துவர்களை அனுப்பி வைத்து எனது உடல்நிலையைச் சோதித்து, சான்றளிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்றும், இதுபோன்ற ஏமாற்றுகளின் மூலம் எனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைவிட, நீதிமன்றத்திற்கு உண்மையைக் கூறிவிட்டு அதற்காக ஆயிரம் முறை உயிரைவிடவும் நான்தயாராக உள்ளேன் என்பதையும் நான் தெரிவித்திருந்தேன். முற்றும் சீரழிந்த இந்தச் சதிக்கெதிராக தனியாகவும் போராட நான் கொண்டிருந்த உறுதியை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில், தலைவரின் கீழ் வரும் வரிகளையும் அக்கடிதத்தில் நான் மேற்கோள் காட்டியிருந்தேன்: ஒரு நியாயமான லட்சியம், எவ்வளவு ஆழத்தில் புதைத்திருப்பினும், ஒரு ராணுவத்தைவிட அதற்கு அதிகச் செயலாக்கம் உண்டு. இந்தக் கடிதத்தைத் தான் செப்டம்பர் 26ஆம் தேதி நடந்த மூன்றாவது கூட்டத்தொடரில் டாக்டர் மெல்பா ஹெர்னான்டஸ் (Dr. Melba Hernandez) நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தார். பலத்த காவலுக்கிடையேயும் இக்கடிதத்தை அந்த அம்மையாரிடம் சேர்ப்பிக்க என்னால் முடிந்தது. எனினும் உடனடியான பின்விளைவுகளையும் அது ஏற்படுத்தியது. டாக்டர் ஹெர்னான்டஸ் தனிமைச் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். நான் ஏற்கனவே தனிமைச் சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்ததால், சிறையின் உள்ளேயே, கண்காணாத இடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். அந்த நாளிலிருந்தே குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் தலை முதல் கால்வரை நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்ட பிறகே அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

நீதிமன்றம் அனுப்பிவைத்த இரண்டு மருத்துவர்களும் நான் நலமாக இருக்கிறேன் என்று செப்டம்பர் 27ஆம்

தேதியன்று சான்றளித்தனர். அதன் பின்னர் நீதிமன்றம் திரும்பத் திரும்ப உத்தரவிட்டபோதும் விசாரணைக்கு நான் அழைத்து வரப்படவில்லை. இதற்கும் மேலாக, நான் சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டேன் என்ற வதந்தியைப் பரப்பும் நூற்றுக்கணக்கான பிரசுரங்களை அடையாளந் தெரியாத நபர்கள் தினமும் விநியோகித்து வந்தனர் என்னை நேரடியாகச் சந்திப்பதைத் தவிர்க்கவும், நான் தப்பிச் செல்ல முயற்சித்ததாக ஜோடிக்கவுமே இந்த முட்டாள்தனமான சான்று உருவாக்கப்பட்டது. எச்சரிக்கை மிகுந்த எனது நண்பர்கள் இதைச் சரியான நேரத்தில் அம்பலப்படுத்தியதாலும், முதல் குற்றச்சாட்டு பொய்யானது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாலும் வெளிப் படையாகவும் வெட்கங்கெட்ட முறையிலும் நீதி மன்றத்தை அவமதிக்கும் விதத்தில் என்னை இந்த வழக்கிலிருந்து வெகுதொலைவில் இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் வைத்திருந்தனர்.

மாண்புமிகு நீதிபதிகளே! இது நம்பற்கரியதொரு சூழ்நிலையாகும். இங்கே குற்றம்சாட்டப்பட்ட ஒருவனை நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்குக்கூட இந்த ஆட்சி நடுங்குகிறது. நிராயுதபாணியான, அவதூறு பொழியப்பட்ட, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட; பாதுகாப்பற்ற ஒருவனது நெறியுணர்வைக் கண்டு, ரத்தக்கறையாலும் அடக்குமுறையாலும் கறைபடிந்த இந்த ஆட்சி பயந்து நடுங்குகிறது. வாய்ப்புகள் அனைத்தும் எனக்கு மறுக்கப்பட்டதோடு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் முக்கியமானவன் என்று கூறப்படும் என்னை இந்த வழக்கிலிருந்தும் விலக்கி வைத்தார்கள். இதே நேரத்தில்தான் தனி மனித உரிமைகள் நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, மக்கள் ஒழுங்குமுறைச் சட்டமும், பத்திரிகைகள், ரேடியோ ஆகியவற்றின் மீது தணிக்கை முறையும் முழு அளவில் செயல்பட்டு வருகிறது என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனின் குரலைக் கண்டு பயந்து,

நம்பமுடியாத எண்ணற்ற தவறுகளை இந்த ஆட்சி செய்து வருகிறது.

நீதிமன்றத்தின் மீது ராணுவத் தலைவர்கள் எப்போதும் பொழிந்து வரும் அவதூறுகள் இழைத்து வரும் அவமரியாதையைப் பற்றியும் நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். எனது தனிமைச் சிறைக்கு ஒரு முடிவுகட்டப் படவேண்டும் என்று நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டபோதிலும், எனது குறைந்தபட்ச உரிமைகள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கட்டளையிட்டபோதிலும், நீதிமன்றத்தின் முன் என்னைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்த மன்றம் உத்தரவிட்டபோதிலும், இந்த உத்தரவுகள் எதுவுமே நிறைவேற்றப்பட வில்லை. இதற்கு மேலும் மோசமாக, நீதிமன்றத்தின் முன்பாகவே, அதன் முதல் மற்றும் இரண்டாவது கூட்டத் தொடரின்போது சிறு இடைவேளைகளில்கூட நான் யாருடனும் பேசமுடியாத படி தடுப்பதற்காக என் பின்னாலேயே ஒரு காவலரை நிறுத்தி வைத்திருந்தனர். வேறு வகையில் கூறுவதானால் சிறையில் மட்டுமின்றி, நீதிமன்றத்தில் உங்கள் முன்புகூட உங்கள் உத்தரவுகளை அவர்கள் அவமதிக்கிறார்கள். நீதிமன்றத்திற்குத் தரப்படும் சாதாரண மரியாதை என்ற முறையில், இந்த விஷயத்தை அதற்கடுத்த கூட்டத்தில் எழுப்ப நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் நான் மீண்டும் நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்துவரப்பட வில்லை. நீதிமன்றத்திற்கு அவர்கள் காட்டிய அளவற்ற அவமரியாதைக்குப் பதிலாக சட்டத்தின் பேரால் நாங்கள் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் எங்களை இங்கே கொண்டுவந்துள்ளனர். கடந்த மார்ச் மாதம் 10ஆம் தேதியிலிருந்து சட்டத்தை மீறியே செயல்புரிந்து வரும் இந்த ஆட்சி நீதிமன்றத்தின்மீது கொடுக்கவிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் மிகவும் வருத்தத்திற்குரியதாகும். இந்த வழக்கின்போது லத்தீன் அறிவுரையானது (Cedant arma togae) ஒருமுறை கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை. இந்தப்

பின்னணியை நீங்கள் நன்கு மனதில் கொள்ள வேண்டும் என்றும் நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இதற்கும் மேலாக, இந்தத் தந்திரங்கள் எவ்வகையிலும் பலன் தரவில்லை. இதற்குமுன் எப்போதுமிராத வண்ணம் தேசபக்தி உணர்வுடன் எனது தோழர்கள் தங்கள் கடமையை இங்கே முழுமையாக நிறைவேற்றினார்கள்.

கியூபாவின் சுதந்திரத்திற்காக நாங்கள் போராடத் துவங்கினோம்; அதற்காக நாங்கள் வெட்கப்படத் தேவையில்லை என்று அவர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்குகொண்டு அறிவித்தார்கள். தங்கள் சகோதரர்களின் உடல்கள்மீது புரியப்பட்ட கீழ்த்தரமான செயல்களை, பாராட்டத்தக்க துணிவுடன் அவர்கள் நீதிமன்றத்தில் அம்பலப்படுத்தினார்கள். நான் அப்போது அங்கில்லாவிட்டாலும் எனது சிறைச்சாலை அறையிலிருந்து கொண்டே வழக்கின் அனைத்து விவரங்களையும் பெற என்னால் முடிந்தது. இதற்கு போனியாட்டோ(boniato) சிறைச்சாலைக் கைதிகளுக்கு நான் நன்றி கூறியாக வேண்டும். பயமுறுத்தல்கள் அனைத்திற்கிடையிலும் அவர்கள் செய்தித் துணுக்குகளும், தகவல்களனைத்தும் எனக்குக் கிடைக்க எல்லா வழிகளையும் மேற்கொண்டனர். இதன்மூலம், தங்களது சொந்த வீடுகளைக் கட்டுவதற்காக அவர்களை இரவும் பகலும் வேலை வாங்கிய, சிறைச்சாலை உணவுப் பண்டங்களைத் திருடி அவர்களைப் பட்டினி போட்ட சிறைச்சாலை வார்டன் டபோடா மற்றும் மேற்பார்வையாளர் லெப்டினன்ட் ரோஸாபல் ஆகியோரை அவர்கள் இவ்வாறு பழிதீர்த்துக் கொண்டனர்.

வழக்கு நடைபெறும்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. குற்றம்சுமத்த வந்தவர்கள் குற்றவாளிகளாகவும் குற்றம்சுமத்தப்பட்டவர்கள் குற்றம் சாட்டுபவர்களாகவும் மாறி

இந்த நிலையைத் தலைகீழாக்கினார்கள். அங்கே புரட்சி யாளர்களைப் பற்றிய விசாரணை நடைபெறவில்லை.

பயங்கரக் கொடுங்கேரலன் பாடிஸ்டா என்ற மனிதன் தான் அங்கே விசாரிக்கப்பட்டான். திறமையும், வீரமும் மிக்க இந்த இளைஞர்கள் தண்டிக்கப்படுவது சாதாரண மானதுதான். ஆனால் நாளை இதே சர்வாதிகாரியும் அவரது அடியாட்களும் மக்களால் தீர்ப்பளிக்கப்படுவார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி. எங்களது தோழர்கள் பைன்ஸ்தீவின் சிறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன் வளைந்த சுவரினைச் சுற்றி கேஸலின் ஆவி வளையவருகிறது; உயிரிழந்த எண்ணற்றோரின் அழகை அங்கே எதிரொலிக்கிறது. எங்களது இளந்தோழர்கள் சுதந்திரத்தை விரும்பியதற்காக தங்களது இல்லங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, சொந்த நாட்டிலிருந்தே வெளியேற்றப்பட்டு, சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு வெஞ்சிறையில் வாடும்படி தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர். நான் முன்பே குறிப்பிட்டது போல், இதுபோன்றதொரு சூழ்நிலையில் ஒரு வழக்கறிஞர் தனது கடமையை நிறைவேற்றுவதென்பது விரும்பத்தகாததும், கடினமான தும் ஆகும் என்பது உங்களுக்குப் புலப்படவில்லையா?

சட்ட விரோதமான, கீழ்த்தரமான பல்வேறு சதிகளுக்குப் பிறகு, ஆளுவோரின் விருப்பத்தின் விளைவாகவும் நீதிபதிகளின் பலவீனங்களின் விளைவாகவும் நான் இந்த பொது மருத்துவமனையின் சின்னஞ்சிறு அறையில் உங்கள் முன்னே நிற்கிறேன்; ரகசியமாக நான் விசாரிக்கப்படலாம்; அதன் மூலம் நான் கூறுவது யாருக்கும் எட்டாமல் போகலாம்; எனது பேச்சுரிமையும் நசுக்கப்படலாம். இதன் மூலம் யாருக்கும் தெரியாமல் போகலாம். அப்படியானால், சந்தேகத்துக்கிடமின்றி மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளுக்கு சௌகரியமாக இருக்கக் கூடிய, கவர்ச்சிமிக்க நீதிமன்றத்திற்குத் தேவை என்ன? நான் உங்களை எச்சரிக்கிறேன். ராணுவ வீரர்கள்

துப்பாக்கிகளை ஏந்திச் சூழ்ந்திருக்கும் மருத்துவமனை ஒன்றிலிருந்து நீதிபரிபாலனம் செய்வது நியாயமான தல்ல; நமது நீதி நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறது, சிறைப் பட்டிருக்கிறது என்று குடிமக்கள் நினைத்துவிடப் போகிறார்கள்.

வழக்கு விசாரணைகள் 'பொதுமக்கள் முன்னிலையில் நடைபெறவேண்டும்' என்று உங்களது சட்ட நடவடிக்கைகள் கூறுகின்றன என்பதையும் உங்கள் நினைவுக்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். எனினும், அந்த நீதிமன்ற நடவடிக்கையிலிருந்து மக்கள் முழுமையாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கே வந்திருக்கும் பொது மக்கள், இங்குள்ள இரண்டு வழக்கறிஞர்களும் ஆறு பத்திரிகை நிருபர்களும் தான். இந்தப் பத்திரிகைகளில் நான் இங்கே உச்சரிக்கும் ஒரு வார்த்தையைக்கூட பிரசுரிக்காமல் தடுக்கும் வேலையை பத்திரிகைத் தணிக்கை முறை கவனித்துக் கொள்ளும். இங்கே இருக்கும் நூற்றுக் கணக்கான படை வீரர்களும் அதிகாரிகளுமே எனது பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனது பேச்சை அமைதியாக உன்னிப்பாகக் கேட்பதற்காக அவர்களுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ராணுவம் முழுவதையும் இங்கே என் முன்னால் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன்! இன்றுள்ள இரக்கமற்ற ஆளும் சும்பல், தனது பதவி வெறியினால் ராணுவ உடுப்பின்மீது தெறித்துள்ள ரத்தத்துளிகளை, இதே ராணுவம் தனது கோபத்தின் மூலம் துடைத்து பழிதீர்த்துக் கொள்ளும் என்பதை நான் அறிவேன். தனது மோசமான செயல்களால் திமிர் பிடித்துப்போன இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்டதொரு வீழ்ச்சி காத்திருக்கிறது! எனினும் அதற்கு முன்பாக மக்கள் இவர்களை பதவியிறக்கிவிடக் கூடாது! அதுதான் எனது விருப்பம்.

சிறை அறையில் நான் படிப்பதற்குக் குற்றச் சட்டத்தைப் பற்றிய மதிப்புரைகள் ஏதும் அனுமதிக்கப்

படவில்லை என்பதையும் நான் இறுதியாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனது தோழர்களுக்காகத் துணிவுடன் வாதாடிய எனது மதிப்பிற்குரிய வழக்கறிஞர் டாக்டர் பாடிவியோ கேஸ்டலனாஸ் எனக்களித்த இந்த சிறு சட்டவிதிதான் என்னிடமிருக்கிறது. அதைப்போன்றே, மார்ட்டி (Marti)யின் நூல்களைப் பெறுவதற்கும் அவர்கள் தடை விதித்தார்கள். சிறைச்சாலை தணிக்கை விதிகள் போதுமானதாக இல்லை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்களோ என்னவோ? அல்லது ஜூலை 26ஆம் தேதி நடவடிக்கைக்கு மார்ட்டிதான் எனக்கு ஆதர்சமாக இருந்தார் என்று நான் கூறியதுதான் காரணமா? இந்த விசாரணையின்போது வேறு எந்த நூலையும் நான் படிக்க கூடாது என்று தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதனால் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படப்போவதில்லை. எனது தலைவரின் அறிவுரைகள் அனைத்தும் என் மனதில் நன்கு பதிந்துள்ளன; உலகெங்கும் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய வீரர்கள் அனைவரின் புனிதக் கருத்துக்களும் என் மனதில் நிறைந்துள்ளன!

இந்த நீதிமன்றத்தில் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளை மட்டும் விடுக்க நான் விரும்புகிறேன். சட்டத்தின் பாதுகாப்பேதுமின்றி அவதூறுகளுக்கும் அத்துமீறல்களுக்கும் ஆட்பட்டதற்குப் பதிலாக இந்த சலுகை வழங்கப்படுமென்றே நான் நம்புகிறேன். எந்தவித இடையூறுமின்றி எனது கருத்தை எடுத்துக்கூற அனுமதிக்க வேண்டும் என்றே நான் கேட்கிறேன். இல்லையெனில், இந்த வழக்கு சிறிதுகூட நியாயமானதாக தோற்றமளிக்காது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த விசாரணையின் இறுதி அத்தியாயம் கோழைத்தனமாக இருந்ததாகவே தோற்றமளிக்கும்.

நான் ஓரளவு ஏமாற்றமடைந்தேன் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நமது மதிப்பிற்குரிய வழக்கறிஞர் ஒரு பயங்கரக் குற்றச்சாட்டுடன் வருவாரென்று

நான் எதிர்பார்த்தேன். சட்டம், நீதி ஆகியவற்றின் பெயரால்-என்ன சட்டம், என்ன நீதி?-எனக்கு 26 ஆண்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற தனது கோரிக்கையையும் அதற்கான காரண காரியத்தையும் தன்னால் முடிந்தவரை நியாயப்படுத்த அவர் தயாராக இருப்பார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படியல்லாமல் சமூகப் பாதுகாப்பு சட்டம் 148ஆவது பிரிவைப் படித்ததுடன் அவர் நிறுத்திக் கொண்டார் அதன் அடிப்படையிலும், மேலும் தீவிரமடைந்துள்ள நிலைமைகளாலும் எனக்கு 25 ஆண்டுகள் நீண்ட சிறைவாசம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேல் ஒரு மனிதனை சிறையில் அடைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வதற்கும், அந்தக் கோரிக்கையை நியாயப்படுத்துவதற்கும், இரண்டு நிமிட நேரம் என்பது மிகக் குறுகிய நேரம்தான். ஒருவேளை நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்தைக் கண்டு எரிச்சலடைகிறாரா? ஏனெனில், இவ்வழக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்று நமது மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகள் சம்பிரதாயமாக, அதைவிடப் பெருமையாக கூறிய கூற்றும் அரசு வழக்கறிஞரின் மேம்போக்கான நடத்தையும் நேரெதிராக இருப்பதை நான் காண்கிறேன். வெறும் ஆறு மாதங்கள் சிறைத்தண்டனை கோரும் போதை மருந்து வழக்கில்கூட இதைவிடப் பத்து மடங்கு நேரம் வழக்கறிஞர்கள் வாதிடுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அரசு வழக்கறிஞரோ தனது கோரிக்கைக்கு உதவியாக ஒரு வார்த்தையைக் கூட உதிர்க்கவில்லை. நான் சாதாரணமானவன்தான். இந்தக் குடியரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பேரால் உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்ட அரசு வழக்கறிஞருக்கு, எந்த வித சட்ட ஒழுங்கோ, நெறியோ இல்லாத, உண்மைக்கு புறம்பான, அரசியலமைப்புக்கு மாறான ஓர் அரசாங்கத்தின் பேரால், அவரைப்போன்ற வழக்கறிஞரான, அவரைப் போன்றே கௌரவம் மிக்க கியூபா நாட்டு

இளைஞன் 26 ஆண்டுகள் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்பது மிகவும் கஷ்டமானதாகத்தான் இருக்கும். அதை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் அவர் திறமைசாலி. அவரைவிடத் திறமை குறைந்தவர்கள் இந்த ஆட்சிக்கு வக்காலத்து வாங்கி நீண்ட வாதங்களை இங்கே முழங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு நேர்மையான மனிதனுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பதாயிருப்பினும், குறைந்தபட்சம் ஒரு கால்மணி நேரமாவது பேசுவதற்குக் கூடவா அவரிடம் வாதங்கள் இல்லை என்றுதான் எனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இவையனைத்திற்கும் பின்னால் ஏதோ ஒரு பயங்கர சூழ்ச்சி மறைந்திருக்கிறது என்பது நிச்சயம்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! என்னை மெளனமாக்குவதற்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை? என் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எதிரான எனது தாக்குதல்களுக்குப் பயந்து வாதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் விலக்கி ஒதுக்கியது ஏன்? பிரச்சினைக்கு ஒரு தீவிரமான வடிவத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சட்டரீதியாகவோ, தார்மிக அடிப்படையிலோ; அரசியல் ரீதியிலோ எவ்வித அடிப்படையும் அவர்களுக்கில்லையா? அவர்கள் உண்மையைக் கண்டு பயப்படுகிறார்களா? ஜூலை 26ஆம் தேதியிலிருந்து சிலரது உறக்கத்தையே பிடுங்கி விடுவதற்கான காரணங்களைப்பற்றி நான் பேசாமல் அவர்களை போலவே இரண்டே நிமிடத்தில் நானும் எனது வாதத்தை முடித்துக்கொண்டு விடுவேன் என்று நம்புகிறார்களா? சமூகப் பாதுகாப்பு விதியின் ஒரு பிரிவின் 5 வரிகளைப் படிப்பதோடு நிறுத்திக் கொண்ட அரசாங்க தரப்பு வாதத்தைப் போலவே நானும் செக்குமாட்டைப் போல் அந்த வரிகளுக்குள்ளேயே சுற்றிக் கொண்டிருப்பேன் என்று நினைக்கிறார்களா? இதுபோன்ற திணிப்பை நான் எவ்வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இந்த

விசாரணையில் ஒரு தனி மனிதனின் சுதந்திரத்திற்கு மட்டும் அபாயம் ஏற்படவில்லை. அடிப்படைக் கொள்கைகள் இங்கே விவாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இங்கே சுதந்திரமாயிருப்பதற்கான மனித உரிமைகள் கூண்டிலேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. நமது நாட்டின் அஸ்திவாரமான நாகரிகமடைந்த ஜனநாயக நாடு என்ற அடிப்படை இன்று ஆட்டங்கண்டுள்ளது. இந்த விசாரணை முடிவடையும்போது, எந்தவொரு உண்மையும் கூறப்படாமல் எந்தக் குற்றமும் கண்டிக்கப்படாமல் போய் விட்டது என்று என்னை நானே நிந்தித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் மேற்கோள் காட்டிய புகழ்பெற்ற அந்த சிறு சட்டப்பிரிவு எனது நேரத்தில் ஒரு நிமிடத்திற்குக் கூடப் போதுமானதல்ல. இந்த நேரத்தில் அதற்கெதிராக ஒரு சிறு சட்ட விளக்கத்தை அளிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் மார்ச் 10 ஆம் தேதியிலிருந்து—ஏன் அதற்கும் முன்பாகவே கூட—கியூபாவில் நீதி என்ற கேலிக்கூத்திற்கு உதவியாகப் பொழியப்பட்ட எண்ணற்ற பொய்களுக்கும், ஏமாற்று களுக்கும், பொய்த் தோற்றத்திற்கும், பழமைவாதத்திற்கும், கோழைத்தனம் நிறைந்த நெறிமுறைகளுக்கும் எதிராக நான் மேற்கொள்ளவிருக்கும் தாக்குதலுக்கான வழியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறேன்!

தொடுக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டு, சட்டத்தால் குறிப்பிடப்படும் குற்றவகைக்கு ஒத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பது குற்றச்சட்டத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடாகும். இங்கே எழுப்பப்பட்டுள்ள குற்றச் சாட்டிற்கு எந்தச் சட்டமும் முற்றிலுமாக பொருந்தா தெனில் குற்றமேதும் இல்லை என்பதுதான் பொருள்.

மேற்கோள் காட்டப்பட்ட சட்டப்பிரிவு இதுதான்: அரசியலமைப்பு ரீதியான துறைகளுக்கு எதிராக ஓர்

ஆயுதந்தாங்கிய எழுச்சியை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் எந்தவொரு செயலுக்கும் முனைபவருக்கு 3 வருடத் திவிருந்து 10 வருடங்கள் வரை தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும். அந்தக் கலகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தால், 5 முதல் 20 வருடங்கள் வரை தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் எந்த நாட்டில் வசிக்கிறார்? நாட்டின் அரசியலமைப்பின் அதிகாரத்திற்கெதிராக நாங்கள் ஓர் எழுச்சியை உருவாக்க முனைந்தோம் என்று யார் அவருக்குக் கூறியது? இரண்டு விஷயங்கள் தெட்டத் வெளிவானவை.

முதலாவதாக, தேசத்தை நசுக்கி வரும் சர்வாதிகாரம், சட்டரீதியான அரசியல் அதிகாரமில்லை. மாறாக, அதற்கு விரோதமானது. அது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராக, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் மேலாக, குடியரசின் சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டத்தையும் மீறியதாக விளங்குகிறது. நியாயமான அரசியலமைப்புச் சட்டமென்பது சுதந்திரமான மக்களிடமிருந்தே தோன்றுகிறது. இந்த அடிப்படையில் மட்டுமின்றி, கோழைகளும் துரோகிகளும் நியாயப்படுத்த முடியாததை நியாயப்படுத்துவதற்கு உருவாக்கிய பொய்களைப் பற்றியும் பின்னால் நான் விரிவாக விளக்குவேன்.

இரண்டாவதாக, இந்தச் சட்டப்பிரிவு, அதிகாரங்கள் என்று பன்மையில் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு குடியரசானது ஒரு சட்டமன்ற அதிகாரத்தாலும், நிர்வாக அதிகாரத்தாலும், நீதிமன்ற அதிகாரத்தாலும் ஆளப்படுகிறது. இவை ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. நாங்கள் ஒரு தனிப்பட்ட சக்திக்கு எதிராக மட்டுமே, அதுவும் சட்டவிரோதமான சக்திக்கு எதிராக மட்டுமே, கலகத்தைத் தூண்டிவிட்டோம். இந்தச் சக்தி தேசத்தின் சட்டமன்ற அமைப்பையும், நிர்வாக அமைப்பையும்

கைப்பற்றி, அவற்றை ஒன்றாக்கி, அதன்மூலம், குறிப்பாக, இப்போது நாம் விவாதிக்கும் சட்டப்பிரிவின் கீழ் பாதுகாக்கப்பட்ட அமைப்பு முழுவதையுமே சீர்குலைத்துவிட்டது. மார்ச் 10ஆம் தேதிக்குப் பிறகு உள்ள நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் வேடிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபடும் எண்ணம் தற்போது எனக்கு இல்லாததால், அந்தப் பிரச்சினைக்குள் நான் செல்லவில்லை.....148ஆவது சட்டப்பிரிவு பிணைக்கப் பட்டதோ, சுருக்கப்பட்டதோ, திருத்தப்பட்டதோ இல்லையோ, ஜூலை 26ஆம் தேதி சம்பவத்திற்குத் தொடர்ச்சி ஏதுமில்லை என்பதை மட்டும் நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். இந்த நிலைப்பாட்டுடன் இதை விட்டுவிடுவோம். நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான அமைப்புகளுக்கெதிராக உண்மையில் கலகத்தைத் தூண்டியது யார் என்பதைப் பற்றி விளக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள சிறிது நேரம் பொறுத்திருங்கள். நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் துரதிர்ஷ்டவசமாகக் காணத்தவறிய சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளைக் குறித்து இந்தச் சட்டப்பிரிவைப் பற்றி நான் பின்னால் பேசும் போது நினைவுபடுத்துகிறேன்.

ஓர் எச்சரிக்கை! நான் இப்போதுதான் துவங்குகிறேன்! உங்கள் நாட்டின்மீதும், மனிதத் தன்மையின் மீதும், நீதியின்மீதும் நீங்கள் சிறுதுளி அன்பாவது கொண்டிருந்தால், நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள்! என் குரல் பல ஆண்டுகளுக்கு நசுக்கப்பட்டு விடும் என்பதை நான் அறிவேன். சாத்தியமான எல்லா வழிகளிலும் உண்மையை நசுக்க இந்த ஆட்சி முயற்சி செய்யும் என்பதும், கண்காணாத இடத்தில் என்னைப் புதைத்துவிடச் சதித்திட்டம் உருவாகி வருகிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியும் என்றாலும் எனது குரலை அடக்கிவிட முடியாது. தன்னந்தனியாக இருப்பதாக நான் உணர்ந்தபோதிலும் என்னுள்ளிருந்து குரல்

எழும்பும்; மற்றவர்களின் உணர்வுகளையும் துன்பங்களையும் பற்றிக் கவலைப்படாத, சுரணையற்ற கோழைகள் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் சுட்டெரிக்கும் ஜுவாலையை எனது இதயம் எனக்களிக்கும்.

ஜூலை 27ஆம் தேதி திங்கள்கிழமையன்று சர்வாதிகாரியின் குரலை நாங்கள் மலையிலிருந்தபடியே ரேடியோவில் கேட்டோம்.

அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆயுதந்தாங்கிய 18 பேர், அப்போது தயாராகத்தான் இருந்தோம். இதுபோன்ற தொரு தருணத்தை உணர்ந்தறியாதவர்களுக்கு அது போன்ற மனக்கசப்பையும், அநீதியின் மீதான வெறுப்பையும் உணர முடியாது. நமது மக்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்ற நீண்ட நாள் நம்பிக்கை தகர்ந்து வீழ்ந்த அதே நேரத்தில், இதற்கு முன் இல்லாத வகையில், கடுமை மிகுந்த, நயவஞ்சகம் மிக்க ஒரு குரல் அந்த நம்பிக்கைகளை நொறுக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டதை நாங்கள் கேட்டோம். கொடூரத்துடனும், வெறுப்புடனும், பழிவாங்கும் நோக்கத்துடனும் வெளிப்பட்ட அவரது வார்த்தைகளை, அதற்கு முதல் நாளிரவிலிருந்து முடிவின்றிப் பெருகியோடிய இளைஞர்களின் சுத்தமான ரத்தத்தை வழிந்தோடச் செய்த, மனிதத்தன்மையற்ற கொலைகாரக் கூட்டத்தின் செயலோடுதான் கற்பனை செய்து ஒப்பிட முடியும். மனச்சாட்சியுள்ள ஒருவர், அந்தப் பேச்சை ஒரு கண நேரம் நம்பினால்கூட, அவர் தனது வாழ்நாளின் எஞ்சிய பகுதி முழுவதையும், தவறாக நம்பிவிட்டோமே என்று வருத்தத்துடனும் வெட்கத்துடனும் கழிக்க வேண்டியதாயிருக்கும். இனி அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் தண்டிக்கப்பட்டவர் என்று அவரது நெற்றியில் உண்மையின் சின்னத்தைப் பொறித்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கைகூட எனக்கு அந்த நேரத்தில் ஏற்படவில்லை. பிணமாக எங்களைக் கொண்டுவர வேண்டும், என்ற உத்திரவுடன், எங்களைவிட ஆயுதபல

மிக்க ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் எங்களைச் சுற்றி வளைத்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நான் அந்த உண்மை வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் மேற்கொண்ட கடமையைத்தான் இப்போது செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இனி திருப்தியோடு அமைதியாக நான் உயிர் துறக்கலாம். எனவே, அந்தக் காட்டு மிராண்டித்தனமான கொலைகாரர்களைப் பற்றி வேறெதையும் கூறத் தயாராக இல்லை.

நடந்தவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கச் சிறிது நேரம் தேவை. எங்களது தாக்குதல் துல்லியமாகவும், முழுமையாகவும் இருந்தது என்றும் இது ராணுவ நிபுணர்களால் திட்டமிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அரசாங்கம் கூறியது. இதைவிட உண்மைக்குப் புறம்பானது வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. ராணுவப் பயிற்சி ஏதுமற்ற இளைஞர் குழு ஒன்றினால்தான் இத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. கொல்லப்படாத, சிறைப்படுத்தப்படாத இரண்டுபேரைத் தவிர்த்த ஏனையோரின் பெயர்களை நான் கூறுகிறேன். ஏபல் சாந்தமரியா (Abel Santamaria), ஜோஸ் லூயிஸ் டஸண்டே (Jose Luis Tasende), ரீனட்டோ கிதார்த் ரோசல் (Renato Guidart Rosell), பெட்ரோ மிரட் (Pedro Miret) ஜீஸஸ் மான்டேன் (Jesus Montane) மற்றும் என்னையும் உள்ளிட்டவர்கள்தான் அக்குழுவில் இருந்தவர்கள். இவர்களில் பாதிக்குமேற்பட்டோர் உயிரிழந்தார்கள். அவர்கள் ராணுவ நிபுணர்களல்ல! எனினும், இது போன்ற சங்கடங்களேதும் இல்லாவிட்டால் இந்த ராணுவத் தளபதிகளின் கூட்டம் முழுவதற்கும் பலத்த அடி கொடுக்கக் கூடிய அளவிற்கு தேசபக்தி அவர்களிடம் இருந்தது என்று அவர்களின் நினைவிற்குச் செலுத்தும் அஞ்சலியாகக் கூறமுடியும். ஆனால், மார்ச் 10ஆம் தேதியன்று பதவியிலமர்ந்த இந்த தளபதிகளோ தேசபக்தர்களும்ல்ல; வீரர்களும்ல்ல.

உளவு பார்ப்பதற்கும், லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும்' தகவல் சேகரிக்கவும் பல லட்சக்கணக்கான டாலர்களைச் செலவு செய்து வரும் இந்த அடக்குமுறை ஆட்சியின் கீழ், தேசபக்தர்களை ஒன்று திரட்டி, பயிற்சியளிப்பது, ஒருங்கிணைத்து, அவர்களுக்கு ஆயுதமளிப்பது, தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை தயாரிப்பதைவிட மிகுந்த சிரமமான ஒன்றாகவே இருந்தது. எனினும் இவர்களும், இவர்களைப் போன்ற வேறு பலரும், நம்பற்கரிய தீவிரத்துடனும், விருப்பத்துடனும், ஒழுங்குடனும் இவை அனைத்தையும் செய்து முடித்தார்கள். இதற்கு மேலும் அவர்களைப் பாராட்டுவதற்கான காரணம் என்ன வென்றால், இந்தப் பணிக்காக அவர்கள் தங்களிடமிருந்த அனைத்தையும் அளித்தார்கள்; இறுதியில் தங்களது உயிரையும் இதற்காகவே அர்ப்பணித்தார்கள்.

இத்தீவின் மூலைமுடுக்குகளிலிருந்த சிறு நகரங்களிலிருந்து, இப்பகுதிக்கு ஆட்களைக் கொண்டுவரும் இறுதியான பணியும் பாராட்டத்தக்க வகையில் துல்லியமாகவும், முழுமையான ரகசியத்துடனும் நிறைவேற்றப்பட்டது. மகத்தான ஒருங்கிணைப்புடன் இத்தாக்குதல் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

பயோமாவிலும் சாண்டியாகோ டி கியூபாவிலும் ஒரே நேரத்தில் காலை ஐந்தேகால் மணிக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்ட நிமிடத்தில், அதே வினாடியில் இத்தாக்குதல் தொடங்கியது. படைத் தளத்தைச் சுற்றியிருந்த கட்டிடங்கள் அனைத்தும் எங்கள் வசம் வீழ்ந்தன. இந்த விசாரணைக்கான விஷயத் திலிருந்து வேறுபட்டாலும் ஓர் உண்மையை, 'அதுவும் ஆபத்தான ஒன்றை' முதன் முறையாக உங்களிடம் கூற விருக்கிறேன். துரதிர்ஷ்டவசமான தவறொன்றின் விளைவாக, எங்கள் படையில் சிறந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டிருந்த பாதிப்பேர் நகரத்தின் நுழைவாயிலில் திசைதவறி

போய் விட்டனர். அந்த முக்கியமான தருணத்தில் அவர்களால் எங்களுக்கு உதவ முடியாமல் போய் விட்டது. ஏபல் சாந்தமரியா 21 பேருடன் பொது மருத்துவ மனையைக் கைப்பற்றினார். காயமுற்றவர்களைக் கவனிக்க ஒரு மருத்துவரும் இரு பெண் தோழர்களும் இக்குழுவினருடன் சென்றனர். ரால் காஸ்ட்ரோ 10 பேருடன் நீதிமன்றத்தைக் கைப்பற்றினார். மீதமுள்ள 95 பேருடன் படைத்தளத்தைத் தாக்குவது எனது பொறுப்பாக இருந்தது. 8 பேரைக் கொண்ட முன்னோடிப்படை மூன்றாவது வாயிலை நொறுக்கி முன்னேறியது. அதைத் தொடர்ந்து 45 பேரைக் கொண்ட முதல் குழுவுடன் நான் அந்த இடத்தை அடைந்தேன்.

இயந்திர துப்பாக்கிகளைக் கொண்ட ஒரு வெளிப்புற காவல் நிலையத்தின் மீது எனது கார் மோதியதால் அதே இடத்தில் யுத்தம் துவங்கியது. மீதமுள்ள படையினரிடம் தான் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதங்கள் இருந்தன. (இலேசான ஆயுதங்கள் முன்னோடிப் படையினரிடம் இருந்தன.) எனக்குப் பின்னால் இருந்த வலுவான ஆயுதங்களைக் கொண்ட படை ஒரு தவறான தெருவுக்குள் நுழைந்து, முன்பின் தெரியாத அந்த நகரத்தில் வழிகவறிப் போய் விட்டது. அவர்களின் போராட்ட உறுதியில் எனக்குச் சிறிதுகூட ஐயமில்லை என்பதையும் நான் உங்களுக்குக் கூறி விடுகிறேன். வழி தவறி விட்டோம் என்பதை உணர்ந்த அவர்கள் மிகுந்த கவலையும் பரபரப்பும் அடைந்தனர். இது ஒரு விதமான நடவடிக்கை என்பதாலும், எதிர்த்துப் போரிட்டவர்களும் எங்களைப் போன்றே சீருடை அணிந்திருந்ததாலும் எங்களுடன் மீண்டும் தொடர்பு கொள்ள அவர்களால் இயலவில்லை. ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலோர் பின்னர் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, உண்மையான வீரத்துடன் மரணத்தை எதிர் கொண்டனர்.

இவையனைத்திற்கும் மேலாக, இந்தப் போராட்டத்தில் மனிதத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்

என்று ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டளையிடப்படடிருந்தது. எதிரியிடம் இவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் வேறு எவரும் நடந்து கொண்டிருக்க முடியாது. தொடக்கத் திலேயே கிட்டத்தட்ட இருபது பேரை நாங்கள் சிறைப் பிடித்தோம். ஒரு நேரத்தில் எங்கள் குழுவைச் சேர்ந்த ராமிரோ வால்டஸ் (Ramiro valdes), ஜோஸ் சுவாரஸ் (Jose Suarez), ஜீசஸ் மான்டேன் (Jesus Motanne) ஆகிய மூவரும் ஒரு படை முகாமிற்குள் புகுந்து அங்கிருந்த 50 படைவீரர்களையும் சிறிது நேரம் சிறைப் பிடித்து வைத்திருந்தனர். நாங்கள் அவர்களை எவ்வகையிலும் துன்புறுத்தவில்லை; சிறு அவசொல் கூட உதிர்க்கவில்லை என்று இதே நீதிமன்றத்தில் அவர்கள் அனைவரும் ஒருவர்கூட தவறாமல் சாட்சியளித்தார்கள். அதைப்போன்றே எனது தோழர்கள் மீது நடத்திய விசாரணையின் போது, தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்த அரசு வழக்கறிஞர், இந்தப் போராட்டம் முழுவதிலும் நாங்கள் யுத்த நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தோம் என்பதை ஒப்புக் கொண்டார். அதற்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

படைவீரர்களுக்கிடையே ஒழுங்குமுறை மிக மோசமாக இருந்தது. அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக கோட்டை இருந்தாலும், ஒருவருக்குப் பதினைந்து பேர் என்ற விகிதத்தில் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமானோராக இருந்ததாலும், அவர்களால் இறுதியில் எங்களைத் தோற்கடிக்க முடிந்தது. எங்களது தோழர்கள் மிகச் சிறந்த படை வீரர்கள் என்பதை எங்களது எதிரிகளே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். இரண்டு பிரிவிலுமே பெருமளவு துணிவு நிலவியது என்பது உண்மைதான்.

எங்களது நடைமுறைத் தோல்விக்கான காரணங்களை ஆராயும்போது, நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட அந்த வருந்தத்தக்கத் தவறோடு நாங்கள் மிகுந்த கவனத்துடன் பயிற்சியளித்த படைப்பிரிவைப் பிரிப்பதிலும்

நாங்கள் தவறு செய்து விட்டோம் என்றே நான் நம்புகிறேன். சிறந்த பயிற்சி பெற்ற உறுதிமிக்க தலைவர்களில் 27 பேர் பயாமோவிலும், 21 பேர் பொது மருத்துவமனையிலும், 10 பேர் நீதிமன்றத்திலும் இருந்தனர். இந்தப் படைப்பிரிவு வேறுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த யுத்தத்தின் முடிவு வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். ரோந்து படையுடன் ஏற்பட்ட மோதல்: படை முகாமை எச்சரிக்கை செய்து விட்டது. (இது மிகவும் தற்செயலானதே. அந்த இடத்தில் எங்களது குழு 20 நொடிகள் முன்பின்னாக வந்திருக்கக் கூடும்.) இதன் விளைவாக அவர்கள் ஒன்று திரள்வதற்கான நேரம் கிடைத்து விட்டது, இல்லையெனில், நாங்கள் ஏற்கெனவே காவல் அரணைப் பிடித்து விட்டதால், ஒரு குண்டுகூட செலவில்லாமல் அந்த முகாம் முழுவதும் எங்கள் வசம் வீழ்ந்திருக்கும். அதே நேரத்தில், எங்களிடம் 22 காலிப்ர திறனுள்ள துப்பாக்கிகளும் அதற்கான ஏராளமான குண்டுகளும் மட்டுமே இருந்தன. இதைத் தவிர வேறு ஆயுதம் ஏதும் எங்களிடம் இல்லை. எங்களிடம் கையெறி குண்டுகள் மட்டும் இருந்திருந்தால், இந்த ராணுவத்தால் 15 நிமிடங்கள்கூடத் தாக்குப் பிடித்திருக்க முடியாது.

படைமுகாமைக் கைப்பற்றுவதற்கான முயற்சிகள் அனைத்தும் பயனற்றவை என்பதை நான் உணர்ந்தவுடனேயே எங்களது குழுவை 8, 10 பேர் கொண்ட குழுக்களாகப் பிரித்துப் பின்வாங்கத் துவங்கினேன். எங்களது பின்வாங்கும் படலத்தில் பெட்ரோ மிரட் (Pedro Miret) ஃபிடல் லாப்ரடார் (Fidel Labrador) தலைமையிலான மிகச் சிறந்த துப்பாக்கி வீரர்கள் ஆறுபேர் ராணுவம் முன்னேறாதபடி வீரத்துடன் போர் புரிந்து தடுத்து நிறுத்தினர். இந்தப் போரில் எங்களது இழப்பு மிகமிகக் குறைவே. எங்களது இழப்பில் 95 சதம், போராட்டத்திற்குப் பின்னர் ராணுவம் நடந்து கொண்ட மனிதத் தன்மையற்ற செயல்களின் விளைவாகவே ஏற்பட்டதாகும். பொது மருத்துவமனை

யிலிருந்து குழுவில் ஒருவரை மட்டுமே இழந்தோம், மற்றவர்கள் மருத்துவமனையின் வெளியேறும் வழியை ராணுவம் அடைத்து விட்டதால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டனர். எனினும், எங்களது இளைஞர்கள் தங்களது துப்பாக்கிகளில் கடைசிக் குண்டு தீரும் மட்டும் ஆயுதங்களை கைவிடவில்லை. எங்கள் குழுவில் மிகவும் பெருந்தன்மை வாய்ந்த, அனைவரது அன்பையும் பெற்ற, சுறுசுறுப்பான ஏபல் சாந்தமரியா காட்டிய மகத்தான எதிர்ப்பு கியூபாவின் வரலாற்றில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும். அவர்கள் எதிர்நோக்கிய முடிவையும் அவர்கள் கொண்டிருந்த வீர உணர்விற்காக பாடிஸ்டாலால் எவ்வாறு தண்டிக்கப்பட்டார்கள் என்பதையும் நாம் சற்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

படைவரிசையின் மீதான தாக்குதல் தோல்வியுற்றால் எங்களது போராட்டத்தை மலையில் இருந்தபடியே தொடர்வது என்றே நாங்கள் திட்டமிட்டிருந்தோம். எங்கள் படையினரில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினரை சிபோனி பண்ணையில் திரட்டுவதற்கும் என்னால் முடிந்தது. எனினும், அந்த நேரத்தில் இவர்களில் பெரும்பாலோர் துணிவிழந்திருந்தனர்; அவர்களில் சுமார் 20 பேர் சூண்டைய முடிவு செய்தனர். அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கதி என்ன என்பதை நாம் பின்னர் பார்ப்போம். மிகுந்திருந்த ஆயுதங்கள், கருவிகள் ஆகியவற்றுடன் 18 பேர் என்னோடு மலைக்கு வந்தனர். அந்த மலைப்பிரதேசத்தை பற்றி எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. கிரான்டெப்தரா மலைப்பகுதியில் கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம் நாங்கள் இருந்தோம். ராணுவம் மலையடிவாரத்தில் காத்திருந்தது. நாங்களும் கீழே இறங்க முடியாது; அவர்களுக்கும் மேலே ஏறத் துணிவில்லை. இறுதியில் எங்களைக் கீழே இறக்கியது ஆயுதந்தாங்கிய படைகளல்ல; மாறாக பசியும் தாகமும் தான் இறுதியில் எங்களது எதிர்ப்பைத் தோற்கடித்தது. நான் அவர்களைச் சிறுசிறு பிரிவுகளாகப் பிரித்தேன். அவர்களில் சிலர் ராணுவத்தினோடே புகுந்து வெளி

யேற முடிந்தது. ஏனையோர் மான்சினோர் பெரஸ் செரண்டஸ் (Monsignor Perez Serantes) முன்னிலையில் சரணடைந்தனர். இறுதியில் என்னுடன் ஜோஸ் சுவராஸ் (Jose Suarez) ஆஸ்கர் அல்காடி (Oscar Alcalde) ஆகிய இரு தோழர்கள் மட்டுமே மிஞ்சினர். நாங்கள் மூன்று பேரும் முற்றிலும் களைத்துப் போயிருந்தபோது லெப்டினண்ட் சர்ரியா (Sarria) தலைமையில் ஒரு படை, நாங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அதிகாலை நேரத்தில் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அன்று ஆகஸ்ட் முதல் நாள்; சனிக்கிழமை; அந்த நேரத்தில், மக்களது பலத்த எதிர்ப்பின் விளைவாக சிறைக் கைதிகளைப் படுகொலை செய்யும் செயல்கள் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. பெருமைப்படத்தக்க இந்த அதிகாரி எங்களது கைகளைப் பின்னே இழுத்துக் கட்டிக் கைது செய்தார். அதன் மூலம் நாங்கள் அதே இடத்தில் படுகொலை செய்யப்படாமல் தடுத்து விட்டார்.

உகால்டி காரில்லோவும் (Ugalde Carrillo) அவரது குழுவினரும், தங்களது சொந்த கோழைத்தனத்தையும், இயலாமையையும் குற்ற உணர்வையும் மறைக்கும் முயற்சியில் எனது பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்துவதற்காக கூறிய அறிவிப்புகளை நான் மறுக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. ஏனெனில் உண்மை இங்கே தெளிவாக இருக்கிறது.

சுயபுராணங்களை விவரித்து நீதிமன்றத்தைச் சோர் விலாழ்த்துவது எனது நோக்கமல்ல. நான் இதுவரை கூறியதெல்லாம் இனிவரப் போவதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவசியமானதேயாகும்.

எங்களது போக்கைப்பற்றி பொதுவாகத் தீர்மானிப்பதற்கு உதவியாக இரண்டு உண்மைகளை மட்டும் இங்கே கூற விரும்புகிறேன். முதலாவதாக ராணுவ உயர் அதிகாரிகளை அவர்களது [வீடுகளிலேயே சிறைப்படுத்து

வதன் மூலம் படை முழுவதையும் கைப்பற்றியிருக்க முடியும். அவர்களது குடும்பத்தினரின் கண் முன்னே கைகலப்பையும், துயர சம்பவங்கள் நடப்பதையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற மனிதாபிமான காரணத்தால் தான் இந்த வாய்ப்பை நாங்கள் ஒதுக்கி விட்டோம். இரண்டாவதாக, ராணுவ முகாம் முழுவதும் எங்கள் கைகளுக்குள் வரும்வரை ரேடியோ நிலையம் எதையும் கைப்பற்றுவதில்லை என்று நாங்கள் தீர்மானித்திருந்தோம்.

இது வழக்கத்திற்கு மாறான பெருந்தன்மை நிறைந்தது என்பதோடு, ரத்தக்களரியிலிருந்து மக்களைப் பெருமளவு காப்பாற்றவும் செய்தது. பத்தே பேருடன் என்னால் ஒரு ரேடியோ நிலையத்தைக் கைப்பற்றி மக்களைக் கிளர்ந்தெழும்படி அறைகூவல் விடுத்திருக்க முடியும். மக்கள் போராடத் தயாராக இருந்தனர் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமற்ற ஒன்று. CMQ நிறுவன ரேடியோ மூலம் எடுவார்டோ சிபாஸ் (Eduardo Ceibas) கடைசியாக விடுத்த செய்தியின் ஒலிப்பதிவை நான் வைத்திருந்தேன். தேசபக்திப் பாடல்களும் போர்ப் பரணிகளும் உணர்ச்சி மங்கியவர்களையும் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் வல்லமை படைத்தவை. குறிப்பாக, யுத்த ஒலிகளை நேரடியாக அவர்களின் காதுகளில் ஒலிக்கச் செய்வது இன்னும் எளிதானது. எங்களது நிலைமை மிக இக்கட்டாக இருந்தபோதிலும் நான் இவ்வாறு இதைப் பயன்படுத்த விரும்பவில்லை.

எங்களது இயக்கத்திற்கு மக்கள் ஆதரவில்லை என்று இந்த ஆட்சியாளர்கள் திரும்பத் திரும்பக் கூறி வருகின்றனர். இதுபோன்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான, அதே நேரத்தில் கெட்ட எண்ணத்துடன் கூடியதொரு குற்றச் சாட்டை நான் இதுவரை கேட்டதில்லை. சரணடைவதும், கோழைத்தனமும் மக்கள் பக்கம்தான் இருக்கிறது என்று காட்ட இந்த ஆட்சியாளர்கள் விரும்புகிறார்கள்.

சர்வாதிகாரத்திற்கு மக்கள் ஆதரவளித்துள்ளார்கள் என்றும் அவர்கள் பெருமையுடன் கூறுகிறார்கள். துணிவு நிறைந்த நாட்டு மக்களுக்கு இது எந்தளவு இழுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடியது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. எங்களது தாக்குதலை இரண்டு படைப் பிரிவுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட உட்பூசல் என்றே சாண்டியாகோ ஆட்சி கருதியிருக்கிறது. என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை அதன்பிறகே அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். சாண்டியாகோ டி கியூபாவின் தேச பக்தி நிறைந்த கிளர்ச்சியாளர்களின் எல்லையற்ற துணியையும் சமூகப் பெருமையையும் துணியையும் யாரால் சந்தேகிக்க முடியும்? மான்கடா படைத்தளம் மட்டும் எங்கள் கைகளில் வீழ்ந்திருந்தால் சாண்டியாகோ டி கியூபாவின் பெண்கள்கூட ஆயுதந்தாங்கி வீறு கொண்டு எழுந்திருப்பார்கள். பொது மருத்துவமனையிலிருந்த தாதிகள்தான் எங்கள் வீரர்களின் துப்பாக்கிகளில் குண்டுகளை நிரப்பித் தந்தனர். அவர்கள் எங்களோடு கூடவே சேர்ந்து நின்று போரிட்டனர். இது எங்களால் மறக்கவியலாத ஒன்றாகும்.

படைப்பிரிவுள்ள வீரர்களுடன் நேரடியாகப் போராட்டத்தில் மோதுவதென்பது எங்கள் நோக்கமாக இருந்ததில்லை. ஒரு திடீர்த் தாக்குதலின் மூலம் அவர்களையும் ஆயுதங்களையும் எங்கள் வசம் கொண்டு வந்து, மக்களைக் கிளர்ந்தெழச் செய்வது; அதன் பின்னர் அடக்குமுறையின் ஒழுங்கீனமான கொடியின் கீழிருந்து விலகி சுதந்திரக் கொடியைக் கையிலேந்தும்படியும், ஒரு சிறு கூட்டத்தின் நலன்களுக்கு மாறாக, நாட்டின் முக்கிய நலன்களைப் பாதுகாக்கும்படியும், அவர்களின் சொந்தத் தந்தையரும் தனயர்களும் நிறைந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மீதல்லாமல், மக்களின் எதிரிகளை நோக்கி துப்பாக்கிகளைத் திருப்பும்படியும், மக்களை அவர்களது எதிரிகளாகக் கருதிப் போராடும்படி தூண்டும் அரசாங்கத்திற்கு மாறாக, மக்களை அவர்களது சொந்தச் சகோதரர்களாகக் கருதும்படியும், தாய்நாட்டின் பெருமைக்காகவும்

மகிழ்ச்சிக்காகவும் தனது உயிரையும் பணயம் வைக்க வேண்டும் என்ற மகத்தான, அருமையான கோட்பாட்டின் கீழ் அணி திரளும்படியும் படை வீரர்களைக் கோருவது ஆகியவையே எங்களது நோக்கமாக இருந்தன, பெரும்பாலான படை வீரர்கள், எங்கள் பின்னே அணி திரள மாட்டார்கள் என்று ஐயுறுவோரை நான் கேட்கிறேன், கியூபா நாட்டினர் பெருமையைப் போற்றாதவர்களா? இறுதியான சுதந்திரத்திற்காகக் கிளர்ந்தெழாத இதயம் ஏதாவது உண்டா?

கடற்படை எங்களுக்கெதிராகப் போரிடவில்லை. நிச்சயமாக அது எங்கள் பின்னால் வந்திருக்கும். மிகக் குறைந்த அளவில் சர்வாதிகாரத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்த ஒரே ராணுவப்பிரிவு அதுதான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அதன் ஊழியர்களிடையே பொது மக்கள் நலன் பற்றிய உணர்வு ஆழமாக இருந்தது. ஆனால் ஏனைய ராணுவப் பிரிவுகளைப் பொறுத்தவரையில், கிளர்ந்தெழும் மக்களை எதிர்த்துப் போராடியிருப்பார்களா? அவ்வாறு செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதை நான் உறுதியாகக் கூற முடியும். ஒரு படைவீரன் என்பவன் ரத்தத்தாலும், தசையாலும் ஆனவன் தான். அவனும் சிந்திக்கிறான்; நோக்குகிறான்? உணர்கிறான். மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கும், ஆதரவுக்கும், எதிர்ப்புக்கும் ஆட்பட்டவன்தான் அவன். அவனது கருத்தை நீங்கள் கேட்டால். தன்னால் அதை வெளிப்படுத்த இயலாது என்றே அவன் கூறக்கூடும். இதனால் அவனுக்குக் கருத்து ஏதுமில்லை என்று அதற்குப் பொருளல்ல; மற்ற குடிமக்களைப் பாதிக்கின்ற அதே பிரச்சினைகளால் அவனும் பாதிக்கப்படுகிறான். தனது வாழ்க்கையைப் பற்றியும், வீட்டு வாடகையைப் பற்றியும், குழந்தைகளின் கல்வியைப் பற்றியும், அவர்களது எதிர்காலம் பற்றியும் அவன் சிந்திக்கிறான். இதுபோன்ற ஒவ்வொரு பிரச்சினையும் அவனுக்கும் மக்களுக்கும்

மிடையே தவிர்க்கவியலாத தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. இதுபோன்ற பிரச்சினைகள்தான் அவன் வாழ்ந்து வரும் சமூகத்தின் தற்போதைய நிலையையும் அதன் எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் அவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. அரசிடமிருந்து அவன் பெறுகிற ஊதியம் ஓரளவுக்குப் போதுமானதாக இருந்த போதிலும், அதுவே அவன் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையிலும் குடும்பத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையிலும் எழுகின்ற அவனது தேவைகளையும், கடமைகளையும், உணர்வுகளையும், இதுபோன்ற முக்கியப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்து வைத்து விட முடியும் என்று நினைப்பது முட்டாள்தனமானது.

இந்தச் சிறு விளக்கம் அவசியமானதே. ஏனெனில், படைவீரர்கள் பொதுமக்களின் பெரும்பான்மையோரின் உணர்வுகளுக்கு ஆழ்ந்து மதிப்பளிக்கிறார்கள் என்ற கருத்தை ஒரு சிலர் மட்டுமே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். மகாடோ ஆட்சியில் மக்களின் வெறுப்பு அதிகமான போது, அதே அளவிற்கு ராணுவத்திலும் அதற்கு ஆதரவு குறைந்து கொண்டே வந்தது. கொலம்பியா முகாமிலிருந்த படையை ஒருசிறு பெண்கள் குழுவே தோற்கடித்து விட முடிந்தது என்பதும் நடந்த உண்மைதான். சமீபத்திய நடவடிக்கைகளால் இது மேலும் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. கிரால் சான் மார்த்தின் (Grau San Martin) ஆட்சி, மக்களிடம் தனது முழு ஆதரவையும் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிந்த போது, சூழ்ச்சி நிறைந்த முன்னாள் அதிகாரிகளும், பதவி வெறி பிடித்தவர்களும், ராணுவத்தில் எண்ணற்ற சதிகளை உருவாக்க முயன்றார்கள். எனினும், ராணுவத்தில் ஒரு சிறு பிரிவை கூடத் தங்கள் பின்னால் திரட்ட அவர்களால் முடியவில்லை.

மார்ச் 10ஆம் தேதி நிகழ்ந்த அதிரடிப் புரட்சியிலும் இதுதான் நிகழ்ந்தது. பொது அரசாங்கத்தின் மதிப்பு

மக்கள் மத்தியில் குறைந்து கொண்டே போனபோது தான், பாடிஸ்டாவும் அவரது குழுவினரும் அந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் ஏன் தங்களது தாக்குதலை ஜூன் முதல் தேதிக்குப் பிறகு நடத்தியிருக்கக் கூடாது? ஏனெனில் மக்களில் பெரும் பான்மையினர் தங்களது விருப்பத்தைத் தேர்தல் மூலம் வெளிப்படுத்தும்வரை காத்திருந்தால், அந்தச் சதிசெயலுக்கு ராணுவம் ஒத்துழைக்க முன்வந்திருக்காது என்பது தான் அதற்குக் காரணம்.

இதன் மூலம், இரண்டாவது முடிவுக்கு நாம் வர முடியும். மக்களின் ஆதரவைத் தங்கள் பின்னே திரட்டியுள்ள ஆட்சிக்கெதிராக ராணுவம் எப்போதும் கிளர்ந்தெழுந்ததில்லை. இவையனைத்தும் வரலாற்று உண்மைகள். அனைத்து வகையிலும் கியூப மக்களில் பெரும் பான்மையோரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, ஆட்சியில் நீடித்திருக்கலாம் என்று பாடிஸ்டா நினைத்திருந்தால், அவரது முடிவு கொரர்டோ மகாடோவின் முடிவைவிட மிகவும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கும்! ராணுவத்தைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் உரிமை உண்டு. ஏனெனில், ஏனையோர் அமைதியாக இருந்த நேரத்தில், நான்தான் அவர்களுக்காக வாதாடினேன். அதையும்கூடத் தனிப்பட்ட விருப்பமாகவோ, சதி முயற்சியாகவோ செய்யவில்லை. ஏனெனில், அப்போது அரசியலமைப்புச் சட்டம் நடைமுறையில்தான் இருந்தது பொதுக்கடமை என்ற முறையிலும், மனிதாபிமான உணர்வாலுமே நான் அதைச் செய்தேன். அந்த நாட்களில், தேசிய அரசியல் பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்தியதால் 'அலெர்ட்டா' செய்தித்தாள் பெரும் பாலான மக்களால் படிக்கப்பட்டு வந்தது. ராணுவ அதிகாரிகளின், பெரிய மனிதர்களின் எஸ்டேட்டுகளில் கட்டாயப் பணி ஆற்றும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட

ராணுவ வீரர்களுக்கு ஆதரவாக அந்த நாளிதழின் மூலம் நான் போராடினேன். இதுபோன்ற செயல்களை எதிர்த்து புள்ளி விவரங்களையும், புகைப்படங்களையும், திரைப்படங்களையும், ஏனைய சான்றுகளையும் நான் நீதிமன்றத்தின் முன் வைத்தேன்.

ராணுவத்தின் ஊதியத்தை உயர்த்துவது அடிப்படை நாகரிகம் என்று நான் அந்தக் கட்டுரைகளில் வலியுறுத்தியிருந்தேன். ராணுவ வீரர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட அநீதியை எதிர்த்து அப்போது யார் குரல் கொடுத்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆடம்பரமான எஸ்டேட்டுகளில் அனைத்து வகையான பாதுகாப்புக்குமிடையே வாழ்ந்து வந்த பாடிஸ்டாவோ அவரது கூட்டமோ நிச்சயமாக இதைச் செய்யவில்லை. பாதுகாப்பு ஏதுமின்றி, நிராயுதபாணியாக ஆயிரக்கணக்கான ஆபத்துக்களுக்கும் இடையே நான்தான் இதைச் செய்தேன்.

படைவீரர்களுக்கு ஆதரவாக நான் முன்பு பேசியதை போன்றே—மற்றவர்கள் முன்போலவே மௌனமாக இருக்கும் இப்போதும்—பரிதாபகரமாக ஏமாற்றப்படுவதற்கு அவர்கள் அனுமதித்து விட்டார்கள் என்று கூற விரும்புகிறேன். சாண்டியாகோ டிகியூபாவில் நியாயப்படுத்த முடியாத குற்றங்களை அவர்கள் நிகழ்த்தியதன் மூலம் மார்ச் 10ஆம் தேதி நிகழ்ந்த ஏமாற்றத்திற்கும், அவமானத்திற்கும் மேலும் ஆயிரம் மடங்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அந்த நேரத்திலிருந்தே ராணுவத்தின் சீருடை ரத்தத்தால் தோய்ந்திருக்கிறது.

ராணுவ வீரர்கள் தனி நபர்களின் எஸ்டேட்டுகளில் கொத்தடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்று மக்களின் முன்பும், நீதிமன்றத்தின் முன்பும் நான் கதறினேன். இன்றோ அவர்கள் சித்திரவதை செய்து பலி வாங்கிய

கியூப இளைஞர்களின் ரத்தத்தால் தலை முதல் கால் வரை நனைந்த ராணுவ வீரர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று கடுமையாக குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். அதைப் போன்றே ராணுவம் குடியரசிற்குப் பணி புரியுமென்றால், நாட்டைப் பாதுகாக்குமேயானால் மக்களை மதிக்குமேயானால், குடிமக்களின் உரிமையை பாதுகாக்குமேயானால், ராணுவவீரருக்கு மாதம் 100 பெசோ சம்பளம் தருவது நியாயமானதே. ஆனால், இதே வீரர்கள் மக்களை நசுக்கிப் படுகொலை புரிந்தால், தேசத்திற்குத் துரோகமிழைத்து ஒரு சிறு கூட்டத் தினரின் தலண்களை மட்டுமே பாதுகாத்தால் அப்போது குடியரசின் கருவூலத்திலிருந்து ஒரு சல்லிக் காசைப் பெறுவதற்குக் கூட அவர்கள் அருகதையற்றவர்கள், அப்போது கொலம்பியா ராணுவ வீரர்களுக்குப் பதிலாக, லட்சக்கணக்கான அனாதைகள் வசிக்குமிடமாக மாற்றிவிட வேண்டும்.

நான் நேர்மையாக இருக்க விரும்புகிறேன். எனவே, நயவஞ்சகமும் தீய நோக்கமும் கொண்ட ஒருசில ராணுவ வீரர்கள் செய்த அவமானகரமான குற்றங்களுக்காக நான் வீரர்கள் அனைவர் மீதும் குற்றம் சுமத்த முடியாது. ஆனால், தனது தொழிலையும் சீருடையையும் நேசிக்கின்ற நேர்மையான, மதிப்பிற்குரிய வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்பழியைத் துடைத்தெறிவதற்காகப் போராடுவது; அதைக் கோருவது; குற்றம் புரிந்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுவதை உறுதி செய்வது ஆகியவை கடமையாகிறது. இல்லையெனில், வீரரின் சீருடையானது பெருமை மிக்கதாக இல்லாமல் என்றென்றும் அவமானத்தின் சின்னமாகவே விளங்கும்.

மார்ச் 10ஆம் தேதி ஆட்சியிலமர்ந்த ஆட்சியாளர்களுக்கு வீரர்களைத் தனிநபர்களின் தோட்டங்களிலிருந்து அகற்றுவதைத் தவிர வேறு வழியேதுமில்லை. ஆனால் அதையும்கூட, வீரர்களைச் சர்வாதிகாரக்

கட்சியிலுள்ள சாதாரண அரசியல்வாதிகளுக்கு பாதுகாவலர்களாகவும். வேலையாளர்களாகவும், ஓட்டுநர்களாகவும் மாற்றுவதற்காகவே செய்தனர். ஒவ்வொரு நாலாந்தர, ஐந்தாந்தர அதிகாரியும் தனது காரை ஓட்டுவதற்கு ஒரு ராணுவ வீரன் அவசியம் என்று எண்ணிக் கொண்டனர், யாராவது தாக்கிவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ள ராணுவ வீரர் தேவை என்று கருதிக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு தாக்கப்படுவதற்கும் அவர்கள் தகுதியுடையவர்கள்தான்.

உண்மையான சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் உண்மையிலேயே கருதியிருந்தால், ராணுவ வீரர்களைச் சுரண்டி, அவர்களை அடிமைகளாக நடத்தி, ராணுவ நிதியைக் கையாடி வரும் ஜெனாவேவோ பெரஸ் தமேரா (Cenovevo Perez Damera) போன்றவர்களின் லட்சக்கணக்கான பணத்தையும், எஸ்டேட்டுகளையும் ஏன் இந்த ஆட்சியாளர்கள் பறிமுதல் செய்யவில்லை? ஆனால் அதுதான் நடக்கவில்லை. ஜெனாவேவோ பெரஸ்ஸும் அவரைப் போன்றவர்களும் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள இன்றும் வீரர்களை வைத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், மார்ச் 10ஆம் தேதி தளபதிகள் விரும்பும் போது, இது போன்றதொரு முன்மாதிரியை உருவாக்க அனுமதிக்க முடியாது.

மார்ச் 10ஆம் தேதிய நிகழ்ச்சி துயரமானதொரு ஏமாற்றமாகும். ஆம்...தங்களது தேர்தல் திட்டத்தில் தோல்வியடைந்த ஊழல்மிக்க அவமானகரமான அரசியல்வாதிகளான பாடிஸ்டாவும் அவரது கூட்டத்தினரும், ராணுவத்தின் அதிருப்தியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, வீரர்களின் முதுகிலேறி பதவியைப் பிடிக்கத் தாவினார்கள். ஏமாற்றமடைந்துள்ள ஏராளமான ராணுவ வீரர்களை நான் அறிவேன். முதலில் அவர்களின் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டது. ஆனால் அதன் பின்னர், பிடிப்புகள்

மூலமும், தள்ளுபடிகள் மூலமும் அது மீண்டும் கீழே தள்ளப்பட்டது. ராணுவத்திலிருந்து வெளியேறிய சில சக்திகள் மீண்டும் நுழைந்து, முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்புள்ள திறமையும் மதிப்பும் மிக்க இளைஞர்களின் வழியை அடைத்துக் கொண்டார்கள். நல்ல வீரர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட அதே நேரத்தில் மிகவும் ஊழல் நிறைந்த நிலைமை நிலவியது. ராணுவம் நமது அரசியல் சட்டத்தை, அழித்தொழித்தது எதற்காக? அரசியல் தரந்தாழ்ந்த ஊழல் மிக்க மனிதர்களைப் பதவியில் அமர்த்தவா? துப்பாக்கி முனையிலன்றி அதிகாரம் பெற இயலாத இவர்களைப் பதவியில் அமர்த்தவா? அந்தத் துப்பாக்கியைக்கூட ஏந்த முடியாதவர்கள்தானே அவர்கள்? இத்தகைய கேள்விகள்தான் நேர்மையான ராணுவ வீரர்களின் மனதில் தொக்கி நிற்கிறது.....

மற்றொரு வகையில் பார்க்கும்போது, ராணுவ வீரர்கள் சாதாரண மக்களைவிட மோசமான அடக்கு முறைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நீடித்த கண்காணிப்பின் கீழ் இருப்பதோடு, ஒருவருக்குக்கூட வேலைக்கான உத்தரவாதம் இல்லை. வீரர்கள் இடம் மாற்றப்படவும், நாகரிகமற்ற முறையில் வெளியேற்றப்படவும், சிறையிலடைக்கப்படவும் எந்தவொரு நியாயப் படுத்த முடியாத சந்தேகமோ, வதந்தியோ, தகராறோ அல்லது மறுப்போ போதும். ராணுவ வீரர்கள் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும் யாருடனும், அதாவது 95 சதவீத மக்களுடன் பேசக்கூடாது என்று ஓர் உத்தரவின் மூலம் டாபர்னியா தடைவிதிக்கவில்லையா? எவ்வளவு நம்பிக்கையின்மை! பட்டியலிலுள்ள ராணுவ வீரர்களுக்கான சிறு வீடுகளைப் பற்றி மிகப் பிரமாதமாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்தத்தீவு முழுவதும் 300 வீடுகள்கூட இல்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் டாங்கிகளுக்காகவும், துப்பாக்கிகளுக்காகவும், ஏனைய ஆயுதங்களுக்காகவும் செலவு செய்யப்பட்ட

பணத்தைக் கொண்டு ஒவ்வொரு படை வீரருக்கும் வசிப்பதற்கான வீட்டை வழங்கியிருக்கலாம். ராணுவத்தை பாடிஸ்டா பாதுகாக்கவில்லை; மாறாக, ராணுவம்தான் அவரைப் பாதுகாக்கிறது. ராணுவத்தின் நசுக்கும் திறனை, கொல்லும் சக்தியை அவர் அதிகரித்தாரே தவிர, படை வீரர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை உயர்த்தவில்லை. மூன்றுவேளை காவல் படை முகாம்களில் தொடர்ந்த சிறைவாசம், நீடித்த ஆவல், மக்களின் விரோதம், எதிர்காலம் பற்றிய நிச்சயமின்மை இவைதான் வீரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை. இதையே வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், “வீரர்களே! ஆட்சிக்காக உயிரைக் கொடுங்கள். உங்கள் வியர்வையையும் ரத்தத்தையும் சிந்துங்கள். நாங்கள் உங்களுக்காக உரை நிகழ்த்துகிறோம். நீங்கள் இறந்த பின்போ எந்தவிதப்பயனும்ற்ற பதவி உயர்வை வழங்குகிறோம். அதன்பிறகோ எங்களைப் பணக்காரர்களாக மாற்றிச் கொண்டு வசதியாக வாழச் சென்று விடுவோம். மக்கள் சோர்வடைந்து போகும்போது இவையனைத்தும் முடிவுக்கு வரும். அப்போது எங்கள் குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் நீ பலியாகு! நாங்கள் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று அரசர்களைப் போல் வாழ்கிறோம். ஒருவேளை நாங்கள் ஒரு நாள் திரும்பி வரும்போது நீயோ உனது குழந்தைகளோ எங்களது மாளிகையின் கதவுகளைத் தட்டாதீர்கள் ஏனெனில், நாங்கள் கோடசுவரர்கள். கோடசுவரர்கள் ஏழைகளோடு சேரமுடியாது. கொல்லுங்கள் படைவீரர்களே! மக்களை நசுக்குங்கள்! ஆட்சிக்காக உயிரை விடுங்கள்! உங்களது வியர்வையையும் ரத்தத்தையும் சிந்துங்கள்!...”

துயர் நிறைந்த இவ்வுண்மையைக் காணாத ஒரு சிறு பகுதி படைவீரர்கள் மக்களை எதிர்த்துப் போராட முடிவு செய்தனர். இந்த மக்கள்தான் அவர்களை கொடுங்கோலாட்சியின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்

போகிறவர்கள். அப்போதும் வெற்றி மக்களைத்தான் சென்றடையப்போகிறது. எங்களது வெற்றிக்கான வாய்ப்புகளை பற்றி அறிய அரசு வழக்கறிஞர் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார். இந்த வாய்ப்புகள் தொழில் நுட்பம், ராணுவம், சமூக அமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தன. கொடுங்கோலாட்சிகளைத் தூக்கியெறிய இயலாமல் நவீன ஆயுதங்கள் மக்களைத் தடுத்துவிட்டன என்ற மாயையை நிரூபிக்க அவர்கள் முயற்சி செய்தனர். ராணுவ ஒத்திகைகளும், போர் ஆயுதக் கண்காட்சிகளும் இந்த மாயையை நிரூபிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இதன் மூலம் மக்களிடையே முழுமையான இயலாமையை உருவாக்க முயற்சிக்கப்பட்டது. மக்கள் தங்களது உரிமைகளைத் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டால் அவர்களை எந்தவொரு ஆயுதமும், எந்தவொரு தாக்குதலும், அழித்துவிட முடியாது. நேற்றைய வரலாற்றிலும், இன்றைய நடப்பிலுமே இதற்கு ஏராளமான உதாரணங்கள் உண்டு. இதற்கு மிகச் சமீபத்திய உதாரணம் பொலிவியாவில் நிகழ்ந்த எழுச்சியாகும். அந்த எழுச்சியில் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் டைனமைட் குச்சிகளைக் கொண்டே ராணுவப் படைகளை நசுக்கித் தோற்கடித்தனர்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, கியூப நாட்டினர் உதாரணத்திற்கு வெளநாட்டை எதிர்நோக்கவேண்டியதில்லை. நமது சொந்த அனுபவத்தைப் போன்று உணர்வூட்டக் கூடியது வேறெதுவும் இல்லை. 1895ஆம் ஆண்டு நடந்த யுத்தத்தின்போது கியூபாவில் கிட்டத்தட்ட 5 லட்சம் ஸ்பானிய வீரர்கள் இருந்தனர். இன்று 3 மக்களை அடக்கியாள நினைக்கும் சர்வாதிகாரியின் பிடியில் உள்ள ராணுவத்தைவிட அதிகமானோர் தம்மைவிட ஐந்து மடங்கு மக்களை அடக்கியாள நினைத்தனர். ஸ்பானிய வீரர்கள், நமது வீரர்களின் மம்பீஸ்போன்ற

ஆயுதங்களைவிட வலிமையான, மிகவும் நவீனமான ஆயுதங்களை வைத்திருந்தனர். ஸ்பானிய வீரர்களிடம் தரைப்படைக்கான ஆயுதங்கள் மட்டுமின்றி, இப்போதும் நமது தரைப்படைகள் பயன்படுத்தி வருவதைப்போன்ற, கோட்டையைத் தகர்க்கும் பீரங்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். கியூப நாட்டினரிடமோ அவர்களது நீண்டவாளைத் தவிர வேறெதும் இல்லை; அவர்களது அம்பறாத் துணியோ வெறுமையாயிருந்தது. நமது சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் மறக்க முடியாத ஓர் அத்தியாயம் உண்டு. அண்டோனியோ மசியோ (Antonio Maceo) வின் ராணுவத் தலைமைத் தளபதியான ஜெனரல் மிரோ அர்ஜெண்டர் (Miro Argenter) இந்தச் சம்பவத்தை வர்ணிக்கிறார். எனது நினைவிலிருந்து தவறுகள் நேரக்கூடும். எனவே, அவரது வார்த்தைகளை இந்தத் துண்டுத் தாளில் எழுதி வந்திருக்கிறேன்:

‘பெட்ரோ டெல்கடோ (Pedro Delgado)வின் தலைமையில் பயிற்சியற்ற மனிதர்கள் நீண்டவாளை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு நெருக்கமாக இருக்கும் ஸ்பானிய வீரர்களின் மீது விழுந்து அவர்களை அழித்தொழித்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் இறந்து போனார்கள் என்று கூறினால், அது ஒன்றும் மிகையல்ல; சிலர் தமது வெற்றுக் கைகளை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு அவர்களை எதிர்த்தனர் வாளேதுமின்றியே அவர்கள் போரிட்டனர். ஹோண்டோ (Hondo) ஆற்றின் மணற்படுகையில் நாங்கள் தேடிய போது, கியூபாவின் படையைச் சேர்ந்தவர்களில் மேலும் பதினைந்து பேரின் சடலங்களைக் கண்டெடுத்தோம். ஆனால் அவர்கள் எந்தப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக்கூட உடனடியாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களிடம் கவசம் கூட இல்லை. இறுகப் பிடித்த சட்டையையும், இடுப்பில் தொங்கிய

தகர நீர்க்குடுவையையும் தவிர வேறெதுவும் அவர்களிடம் இல்லை. சில அடிகளுக்கப்பால் எல்லா அணிகலன்களும் பூண்ட ஒரு குதிரையின் பிணம் கிடந்தது. இந்தத் துயரச் சம்பவத்தின் உச்சகட்டத்தை எங்களால் ஊகிக்க முடிந்தது. இந்த மனிதர்கள் தங்களது துணிவு நிறைந்த தளபதியான பெட்ரோ டெல்கடோவின் அடியையொற்றி வீரர்களுக்கான புகழை அடைந்தார்கள். வெறுங்கைகளுடன் துப்பாக்கி முனைக்கெதிராகத் தாங்களே போய் விழுந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி எழுந்த சப்தமெல்லாம், அவர்களின் இடுப்பில் இருந்த தகர நீர்க்குடுவைகள் குதிரையின் சேணங்களோடு மோதுவதால் ஏற்பட்டது தான். மசியோ மிகவும் நெகிழ்ந்துபோனார். மரணத்தைப் பல வகையிலும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் பழகிய அந்த மனிதர் இந்தப் புகழுரையை மெதுவாக முணுமுணுத்தார். “இதைப் போன்ற ஒன்றை நான் எப்போதும் கண்டதில்லை. பயிற்சியற்ற ஆயுதமற்ற இந்த மனிதர்கள் தகர நீர்க்குடுவையையே தங்களது ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்பானிய வீரர்களைத் தாக்குகிறார்கள். இது எங்களுக்குத் தடையாக இருந்தது என்றே நான் கூறுவேன்.”

மக்கள் தங்களது சுதந்திரத்தை வென்றடைய வேண்டும் என்று விரும்பும்போது, இவ்வாறுதான் அவர்கள் போரிடுகிறார்கள்; அவர்கள் ஆகாய விமானங்களைக் கல்லெறிந்து வீழ்த்துகிறார்கள்; டாங்கிகளையோ கைகளால் தலைகீழாகத் திருப்புகிறார்கள்!

சாண்டியாகோ டி கியூபா எங்கள் வசம் வீழ்ந்தவுடனேயே நாங்கள் அங்குள்ள பூர்வீகக் குடிமக்களையுத்தத்திற்கு தயார்படுத்தியிருப்போம். எங்களது முன்னணிப் படையை காட்டோ (cauto) ஆற்றின் பகுதியில் நிலைநிறுத்துவதற்காகவே பயாமோ பகுதியில் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. இப்பகுதியில் வசித்துவரும் 15 லட்சம் பேரும் கியூபாவிலேயே மிகவும் போர்க்குண

மிக்கவர்களும், தேசபக்தர்களும் ஆவார்கள் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. இந்தப் பகுதிதான் 30 வருடங்கள் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தைத் தூண்டிவிட்டு, அதற்காக ரத்தத்தாலும், வீரத்தியாகத்தாலும் உயர்ந்த விலைகொடுத்தது. அந்த மகத்தான காவியத்தின் சுசுந்தத்தை இப்போதும் நீங்கள் அப்பகுதியில் சுவாசிக்க முடியும். அதிகாலையில் படைவீரர்களைப் பயிற்சிக்கு அழைக்கும் முரசங்களைப் போன்று சேவல்கள் கூவுவதையும், கரடு முரடான மலைகளின் மீது கதிர்களை வீசிக்கொண்டு சூரியன் உதிப்பதையும் காணும்போது, நாம் மீண்டும், 'யாரா' அல்லது 'பெய்ரே'யின் காலத்தில்தான் வாழ்கிறோமோ என்று ஐயறவைக்கும்!

எங்களது வெற்றிவாய்ப்புகளில் இரண்டாவது காரணமாக சமூகநிலை உள்ளது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். மக்களின் ஆதரவு குறித்து நாங்கள் ஏன் அவ்வளவு நிச்சயமாக இருந்தோம்? நாங்கள் மக்கள் என்று குறிப்பிடும்போது வசதியாக வாழ்ந்துவருகின்ற நாட்டின் பிற்போக்கு சக்திகளையோ எந்தவொரு ஆட்சியையும், சர்வாதிகாரத்தையும் கொடுங்கோன்மையையும் வரவேற்கின்ற, தங்கள் தலையை மண்ணில் சாய்க்கும்வரையிலும், அவ்வக்காலங்களில் தோன்றும் தலைவர்களுக்குத் தலைவணங்கியே நிற்கும் நபர்களையோ குறிப்பிடவில்லை. போராட்டம் என்றோ, மக்கள் என்றோ நாங்கள் குறிப்பிடும்போதெல்லாம் மறுவாழ்வளிக்கப்படாத மக்கள் திரளினரை, எல்லோராலும் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டு, ஏமாற்றப்பட்ட மக்களையே குறிப்பிடுகிறோம்; சிறந்த, மேலும் நாகரிகமான, நேர்மையான ஒரு தேசத்திற்காக ஏங்கும் மக்களையே நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம், தலைமுறை தலைமுறையாய் பொய் வேஷத்தாலும், அநீதியாலும் பாதிக்கப்பட்டு, நீதிக்காக தங்கள் முன்னோர்களைப் போன்றே வாடி வருந்துபவர்களை குறிப்பிடுகிறோம்; அந்த மாற்றங்களை

அடைவதற்காக, ஏதாவதொன்றில், யாரோ ஒருவரிடத்தில் குறிப்பாக தங்கள் மீதே அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டு, தங்களது கடைசி மூச்சையும் அர்ப்பணிக்கத் தயாராக உள்ள மக்களையே நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; எந்தவொரு முயற்சியிலும், உண்மையான ஈடுபாட்டையும், நம்பிக்கையையும் பெறுவதற்கான முதல்நிபந்தனை என்னவெனில், இதுவரை எவரும் செய்யாத முறையில், முழுத் தெளிவோடு, பயமின்றிப் பேசுவதேயாகும். எல்லாவற்றிலும் சரியாக நடந்து அனைவரையும் மகிழ்ச்சியிலாழ்த்த முயற்சி செய்யும் அரசியல்வாதிகளும், வாய்ச்சொல் வீரர்களும் நிச்சயமாக அனைத்தைப் பற்றியும் கூறி ஒவ்வொருவரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். புரட்சிக்காரர்களோ தங்களது கருத்துகளை துணிவோடு அறிவிக்கிறார்கள்; தங்களது குறிக்கோள்களை விளக்குகிறார்கள்; தங்களது நோக்கங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; எனவே, அவர்களது நண்பனோ, எதிரியோ, எவருமே அவர்களால் ஏமாற்றப்படுவதில்லை.

போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாம் மக்களைப் பற்றிப் பேசும்போது, வேலையின்றி வாடும் 6 லட்சம் கியூபா நாட்டவர்களைப் பற்றியே கூறுகிறோம்; வாழ்க்கையைத் தேடுவதற்காக தங்களது தாயகத்தை விட்டு வெளியேறாமல், தங்களது அன்றாட உணவை நேர்மையாகப் பெற விரும்புபவர்களைப் பற்றியே கூறுகிறோம்; பரிதாபகரமான குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருபவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; ஒரு வருடத்தில் நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே வேலை செய்து விட்டு, மீதி நாட்களில் பட்டினி கிடக்கின்றவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; தங்களது துன்பங்களை குழந்தைகளோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; கல்லாய் போகாத இதயங்களைக் கனக்க வைக்கும்படியான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வரும் இந்த 5 லட்சம்

பண்ணைத் தொழிலாளிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; ஓய்வூதியங்கள் கையாடப்பட்டு, சலுகைகள் பறிக்கப்பட்டு, சிதிலமான வீடுகளில் வாழ்ந்து வருபவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் தங்களது ஊதியத்தை முதலாளியின் கையிலிருந்து வட்டிக்காரனின் கைக்கு மாற்றித் தருபவர்கள்; சம்பளக் குறைப்பு, வேலை நீக்கம் ஆகியவற்றையே எதிர்காலமாக கொண்டிருப்பவர்கள்; முடிவேயில்லாத வேலையையே தங்களது வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர்கள், கல்லறையில் மட்டுமே ஓய்வெடுக்கின்ற இந்த 4 லட்சம் தொழிலாளர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

தங்களுக்குச் சொந்தமற்ற நிலங்களில் வேலை செய்து உயிரை விடுகின்றவர்கள்! வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டை நோக்கிக் கொண்டேயிருக்கும் மோசலைப் போன்று அதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பவர்கள்; அதை எப்போதும் தமது சொந்தமாக்கிக் கொள்ளாமல் மரித்துப் போகிறவர்கள்; எஜமானர்களின் சிறு துண்டு நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காக, அதன் விளைச்சலில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து விடும் பண்ணையடிமைகளைப் போன்று அதை விரும்பாமல், விருத்தி செய்யாமல், அழகுபடுத்தாமல் வைத்திருப்பவர்கள்; காவலதிகாரிகள் கிராம தலையாரியோடு வந்து தங்களை எப்போது வெளியேற்று வார்கள் என்று தெரியாததால், ஒரு ஆரஞ்சு செடியையோ தேவதாரு மரத்தையோ வைக்க மனமில்லாமலிருந்து வரும் இந்த 1 லட்சம் சிறு விவசாயிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

மிகுந்த ஊக்கமும் தியாகத்தன்மையும் நிறைந்த, எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு அவசியமானவர்களும் மிகவும் மோசமாக நடத்தப்படுபவர்களும், மிகக் குறைவாகச் சம்பளம் அளிக்கப்பட்டு வருபவர்களும்மான 30 ஆயிரம் ஆசிரியர்களையும் பேராசிரியர்களையும்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

கடன்களால் நசுக்கப்பட்டு, நெருக்கடிகளால் சீரழிந்து போன, சூழ்ச்சி நிறைந்த நயவஞ்சக அதிகாரிகள் கூட்டத்தால் சீர்குலைந்து போன 20 ஆயிரம் சிறு வியாபாரிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

டாக்டர்கள், பொறியாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள், கால்நடை மருத்துவர்கள், மருந்தாளுநர்கள், பத்திரிக்கையாளர்கள், ஓலியர்கள், சிற்பிகள் போன்ற 10,000 இளம் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடனும், முழு நம்பிக்கையுடனும், தங்களது பட்டப்படிப்பை முடித்து விட்டு வெளிவந்தவர்கள்; வாழ்க்கையின் இறுதிக்கே வந்து விட்டவர்கள்; எல்லா வாய்ப்புகளும் அருகிப் போனவர்கள்; தங்களது துன்ப துயரங்களைக் கேட்பதற்கு எவருமின்றி வாடுபவர்கள்; தங்களது துரதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றி இவர்களுக்கு நன்றாக தெரியும்; எனவே எல்லையற்ற துணிவுடன் போராடத் தகுதி பெற்றவர்கள் இவர்கள்; தங்கள் வாழ்க்கைப் பாதை நெடுகிலும் ஏமாற்றத்தையும் பொய் உறுதிகளையும் மட்டுமே சந்தித்து வந்த இவர்களிடம் “நாங்கள் இதை வழங்குவோம்” என்று கூறப் போவதில்லை. மாறாக, ‘நிலைமை இவ்வாறுதான் உள்ளது. எனவே உங்களிடமுள்ள அனைத்தையும் கொண்டு இதற்காகப் போராடுங்கள். ஒருவேளை சுதந்திரமும் மகிழ்ச்சியும் உங்களுக்கு உரியதாகலாம்’ என்றுதான் நாங்கள் கூற விழைகிறோம்,

மான்கடா படைத்தளத்தைக் கைப்பற்றிய உடனேயே ரேடியோவின் மூலம் நாங்கள் அறிவிக்கவிருந்த ஐந்து புரட்சிகரச் சட்டங்களையும் இந்தக் குற்றச்சாட்டில் இணைத்திருக்க வேண்டும். கர்னல் காவியானோ வேண்டுமென்றே இந்த ஆவணங்களை அழித்திருக்க வேண்டும்; அவர் அவ்வாறு செய்திருந்தாலும், அந்த சட்டங்கள் எனக்கு நன்கு நினைவில் உள்ளன.

முதல் புரட்சிகரச் சட்டம் அதிகாரத்தை மீண்டும் மக்களிடமே வழங்கியிருக்கும். 1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தவோ, மாற்றவோ மக்கள் தீர்மானிக்கும் வரையிலும் அதுவே நாட்டின் உயர்ந்த சட்டமாகக் கருதப்படுமென்று அறிவித்திருக்கும், இதை நடைமுறையில் நிறைவேற்றவும், அவற்றை மீறியவர்களைத் தண்டிக்கவும், இதற்கான தேர்தல் அமைப்புகள் இல்லாத இந்த இந்த அரசியலமைப்பின் சூழ்நிலையின் விளைவாக உருவெடுத்த அமைப்பென்ற முறையில், புரட்சிகர இயக்கமானது சட்டரீதியான அமைப்புக்கு உள்ள ஒரே ஆதாரம் என்ற முறையில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் மேற்கொண்டிருக்கும். எனினும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துவதைத் தவிர ஏனைய சட்டமன்ற, நிர்வாக, நீதித்துறைகளுக்குள்ள அதிகாரங்களை இந்த இயக்கம் தனது கைவசம் வைத்திருக்கும், இந்த நடவடிக்கை, தெளிவாகவோ, ஊசலாட்டமின்றியோ, அப்பழுக்கின்றியோ இருக்க முடியாது. மக்களின் விருப்பத்தையும், உண்மையான நீதியையும் அமல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளில் இறங்கத் தேவையான உரிமைகள் அனைத்தையும் கொண்ட ஓர் அரசாங்கத்தை இந்தக் கிளர்ச்சிக் குழு உருவாக்கியிருக்கும். அந்தக் கணத்திலிருந்தே, மார்ச் 10ஆம் தேதியிலிருந்து அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக, அதற்கு விரோதமாகச் செயல்படுத்தப்பட்ட நீதித்துறை செயல்படுவது நின்று விடும். குடியரசின் உயர்ந்த சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கு முன்பு தேவையான முழுமையான சீர்திருத்தங்களைச் செய்யும் வேலையில் நாங்கள் உடனடியாக இறங்கியிருப்போம். இந்த ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் இல்லாமல், அவமானகரமான முறையில் இந்த அமைப்பை நொறுக்கியவர்களின் பொறுப்பிலேயே இதை மீண்டும் சட்டரீதியாக வழங்குவதென்பது. மோசடியாக, ஏமாற்றமாக, நம்பிக்கைத் துரோகமாகவே இருந்திருக்கும்.

இரண்டாவது புரட்சிகரச் சட்டம், ஐந்து கேபலேரியா (Caballerias) அல்லது அதற்குக் குறைவாக நிலம் வைத்துள்ள குத்தகையாளருக்கும், வாரச் சாகுபடியாளருக்கும், நிலத்தை மாற்றவோ, விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ இயலாத வகையில் அந்நிலங்களை அவர்களுக்கே உரிமையாக்கியிருக்கும். அந்த நிலத்திலிருந்து வரும் 10 ஆண்டு வாடகையைக் கணக்கெடுத்து, அந்நிலத்தின் முன்னாள் உரிமையாளர்களுக்கு அரசே வழங்கியிருக்கும்.

மூன்றாவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, சர்க்கரை ஆலைகள் உள்ளிட்ட சுரங்க நிறுவனங்கள், பெரும் தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றின் லாபத்தில் 30 சதத்தைப் பெற, தொழிலாளர்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் உரிமை உண்டு என்று அறிவித்திருக்கும். நடைமுறைப்படுத்தப்படவிருக்கும் விவசாயச் சட்டங்களைக் கணக்கில் கொண்டு, முழுவதும் விவசாயம் தொடர்பான நிறுவனங்களுக்கு இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு அளித்திருக்கும்.

நான்காவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் மொத்த சர்க்கரை உற்பத்தியில் 55 சதத்தைப் பெற உரிமையளித்திருக்கும். மூன்று ஆண்டுகள் அல்லது அதற்கு மேலும் உள்ள சிறு குத்தகை விவசாயிகளுக்கு குறைந்த பட்சம் 40,000 ஆரோபாக்கள் (Arrobas) அளவிற்கு சர்க்கரை ஒதுக்கீடு செய்திருக்கும்.

ஐந்தாவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, முந்தைய ஆட்சிகளின்போது மோசடி செய்து தவறான முறையில் பொருளீட்டியவர்களின் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்திருக்கும். இந்தச் சொத்துக்களை அவர்களது வாரிசுகள் வைத்திருந்தபோதிலும் அவை பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருக்கும். இதை நிறைவேற்றுவதற்காக முழு அதிகாரங்களுடன் கூடிய சிறப்பு நீதிமன்றங்களை அமைத்திருக்கும்.

பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்கள் அனைத்திலும், மறைத்து வைக்கப்பட்டு, சட்டவிரோதமான வகையில் வந்த நிதிகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்காக, எல்லா ஆவணங்களையும் பரிசோதிக்கவும், இதற்குக் காரணமான நபர்களை மீண்டும் ஒப்படைக்கும்படி வெளிநாட்டரசுகளைக் கோரவும், கியூபாவின் மக்களுக்குச் சொந்தமான இந்தச் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யவும் இந்த நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கியிருக்கும். இவ்வாறு கைப்பற்றப்பட்ட சொத்துக்களில் பாதி, மருத்துவமனைகள், புகலிடங்கள், சமூகசேவை நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றுக்காகவும், மீதித் தொகையை தொழிலாளர்களின் ஓய்வூதியத்திற்காகவும் பயன்படுத்தியிருக்கும்.

மேலும், அமெரிக்கக் கண்டத்திலுள்ள ஜனநாயக எண்ணம் கொண்ட மக்களோடு நெருங்கி நேசஉறவு கொள்வதுதான் கியூபாவின் கொள்கை என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும். நமது சகோதர நாடுகளை நசுக்கிவரும் அடக்குமுறை ஆட்சியினால் அரசியல் காரணங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் இப்போது எதிர்நோக்கிவரும் அடக்குமுறையையும் பசியையும் நயவஞ்சகத்தையும் துறந்து, மார்ட்டி பிறந்த இந்த நாட்டில் உணவும் தாராளமான இருப்பிடமும் சகோதர உறவும் பெறுவதற்கான வசதிகளை அளித்திருக்கும். கியூபா கொடுங்கோன்மைச் சங்கிலியின் அவமானகரமான கண்ணியாக விளங்காமல், விடுதலையின் சின்னமாக இருந்திருக்கும். இந்தச் சட்டங்கள் உடனடியாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கும். எதிர்ப்பு இயக்கம் முடிவடைந்தவுடனேயே, விரிவான, தொலைநோக்குள்ள ஆய்வுக்கு முன்பாக இச்சட்டங்களைத் தொடர்ந்து மற்றொரு சட்டங்களின் தொடரும் அடிப்படையான நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும். விவசாய சீர்திருத்தம் ஒருங்கிணைந்த கல்விச் சீர்திருத்தம், மின்சக்தியையும் தொலைபேசித் துறையையும் நாட்டுடைமையாக்குதல்,

இந்நிறுவனங்கள் இதுவரை வாங்கிய சட்டவிரோதமான, அதிகப்படியான வாடகையை மீண்டும் மக்களுக்கே திருப்பியளித்தல், கடந்த காலத்தில் தெரிந்தே செலுத்தாமல் ஏமாற்றிய வரிகள் அனைத்தையும் கருவூலத்திற்குச் செலுத்த வகை செய்தல் போன்ற சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கும்.

இந்தச் சட்டங்களும் ஏனைய நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே நமது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க்கண்ட இரண்டு முக்கியமான பிரிவுகளின் முழு ஒப்புதலோடுதான் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் ஒரு பிரிவு, ஒவ்வொரு விவசாயத் தொழில் வகையிலும் ஒரு நபர் அல்லது அமைப்பு உச்ச அளவாக எவ்வளவு நிலம் சொந்தமாக வைத்திருக்கலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பெருந்தோட்டங்களை சட்ட விரோதமான தென்றாக்குகிறது. இந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வ தென்பது, கியூபா மக்களுக்கே நிலங்கள் மீண்டும் திருப்பி அளிப்பதற்கு ஆவன செய்யும். மற்றொரு பிரிவு, வேலையில்லாதோருக்கு அனைத்து வழிகளையும் பயன்படுத்தி, வேலை அளிக்க வேண்டும் என்றும், கரத்தாலும் கருத்தாலும் உழைக்கும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் நல்ல வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் செய்ய வேண்டும் என்றும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. எனவே, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சட்டங்கள் எதுவும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் புறம்பானதாக இருக்க முடியாது. மக்களால் முதல் முதலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவிருக்கும் அரசாங்கம் இவற்றை மதிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இது நாட்டிற்குச் செய்யவேண்டிய தார்மீகக் கடமை என்பதோடு, மக்கள் பல தலைமுறைகளாக ஏங்கி பின்னர் அடைந்த இந்த உரிமைகளை உலகத்திலுள்ள எந்த சக்தியாலும் அவர்களிடமிருந்து பறித்துவிட முடியாது. நிலப்பிரச்சினை, தொழில்மயமாக்கும் பிரச்சினை,

வீட்டு வசதிப்பிரச்சினை, வேலையின்மைப் பிரச்சினை, மக்களின் சுகாதாரப் பிரச்சினை, கல்விப் பிரச்சினை ஆகிய இந்த ஆறு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கத்தான் நாம் உடனடியாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வோம். இவற்றோடு மனித உரிமைகளையும் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் மீட்டளிப்போம்.

மோசமான அரசியல் அடக்குமுறையால் மட்டுமின்றி, இந்த ஆறு பிரச்சினைகளாலும் நமது நாடு அடைந்துள்ள அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடியதும் துன்பகரமானதுமான நிலைமைப்பற்றி அறியாதவர்களுக்கு இந்த விளக்கம் வறட்டுத்தனமாகவும் வெற்று விளக்கமாகவும் தோற்றமளிக்கும்.

கியூபாவிலுள்ள சிறு விவசாயிகளில் 85 சதத்தினர் தாங்கள் குத்தகை கொடுத்து வாழ்ந்து வரும் நிலத்தி விருந்து எந்த நேரத்திலும் வெளியேற்றப்படலாம் என்ற திகிலூடனையே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மிகுந்த விளைச்சல் தரும் நிலத்தில் பாதிக்கும்மேற்பட்டவை அந்நியர்களின் கைகளில்தான் உள்ளது. மிகப்பெரும் பகுதியான ஓரியண்ட் பகுதியில் உள்ள யுனைடெட் பழக்கம்பெனிக்கும், மேற்கிந்திய பழக்கம்பெனிக்கும் சொந்தமான நிலங்கள் வடக்கு, தெற்குக் கடற்கரைகளை இணைக்கின்றன. அங்கே பட்டினியால் வாடும் தங்களது குழந்தைகளுக்கு உணவளிப்பதற்காக உழுவதற்கு ஒரு ஏக்கர் நிலம்கூட இல்லாத இரண்டு லட்சம் விவசாயக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் ஆதிக்க சக்திகளுக்குச் சொந்தமான ஏறத்தாழ 3 லட்சம் கேபலேரியா நிலம் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, கியூபா ஒரு விவசாய நாடு எனும்போது, அதன் மக்கள் பெரும்பாலும் கிராமப்புறத்திலேயே உள்ளனர் எனும்போது நகரங்கள் இந்த கிராமப்புறங்களையே சார்ந்துள்ளன எனும்போது, நமது கிராமப்புற மக்களே நமது விடுதலையை வாங்கித்

தந்தவர்கள் எனும்போது, நிலத்தின்மீது அன்பு கொண்டு, அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்றறிந்த கிராம மக்களின் தூய்மையிலும் தீவிரத்திலுமே நமது நாட்டின் சிறப்பும் வளமும் அடங்கியிருக்கிறது எனும்போது, தம்மைப் பாதுகாத்து வழிநடத்தும் அரசையே இந்த மக்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள் எனும்போது, இன்றைய நிலைமைகள் இவ்வாறே தொடர நாம் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?

ஒருசில உணவுப்பண்டத் தொழிற்சாலைகளையும் மரத் தொழிற்சாலைகளையும் நெசவாலைகளையும் தவிர, அடிப்படையில் கியூபா கச்சாப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் நாடாகவே இருந்து வருகிறது. மிட்டாயை வாங்குவதற்காக சர்க்கரையையும், காலணிகளைப் பெறுவதற்காக தோல்களையும், இரும்புக் கலப்பைகளை வாங்க இரும்பையும் நாம் ஏற்றுமதி செய்து வருகிறோம்—நமது நாட்டைத் தொழில்மயமாக்க வேண்டும் என்ற தேவையின் அவசரத்தையும், நமக்கு எஃகுத் தொழிற்சாலைகளும் காகிதம் மற்றும் ரசாயனத் தொழிற்சாலைகளும் தேவை என்பதையும் நமது கால்நடை மற்றும், உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்பதையும், பால் பொருட்கள், பதப்படுத்தப்பட்ட பால், மதுவகைகள், தாவர எண்ணெய் ஆகிய பொருட்களின் விற்பனையில் போட்டி யிட்டு நம்மை நசுக்கும் ஐரோப்பியர்களிடமிருந்தும் டப்பாக்களில் அடைக்கப்பட்ட பொருட்களின் விற்பனையில் போட்டியிடும் அமெரிக்காவிடமிருந்தும் நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, நமது உணவுப்பண்ட தொழில் நுட்பத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதையும், சரக்குக் கப்பல்கள் நமக்கு அத்தியாவசியமானவை என்பதையும் சுற்றுலாத்துறை நமக்கு பெருத்த வருமானத்தை தரும் என்பதையும் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளிகள் நுகர்த்தடியின் கீழேயே இருக்க

வேண்டும் என்று முதலாளிகள் வற்புறுத்துகிறார்கள். அரசும் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தொழில்மயமாக்கும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல்தான் இருந்து வரும்.

இதைப்போன்றே முக்கியமான, இதைவிட மோசமான பிரச்சினை, வீட்டுவசதிப்பிரச்சினை. கியூபாவில் கிட்டத்தட்ட 2 லட்சம் குடிசைகளும் சேரிகளும் இருக்கின்றன. அடிப்படை சுகாதார வசதிகள்கூட இல்லாமல் நகரங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் சுமார் 4 லட்சம் குடும்பங்கள் குடிசைகளிலும், குடியிருப்புகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றன. நமது நகரத்திலுள்ளவர்களில் 22 லட்சம் பேர் தங்களது ஊதியத்தில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியிலிருந்து, மூன்றில் ஒரு பகுதிவரை வாடகையாகக் கொடுக்கிறார்கள். புறநகர் பகுதிகளிலும், கிராமப்புறங்களிலும் 28 லட்சம் பேர் வாடகை வீட்டில் வசிக்கிறார்கள். அரசு வாடகையைக் குறைக்க வேண்டும் என்று அறிவித்தால், வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் கட்டிடங்கள் கட்டும் பணியை நிறுத்திவிடப்போவதாகப் பயமுறுத்துகிறார்கள். அரசு தலையிடவில்லையெனில், வீட்டு உரிமையாளர்களுக்கு அதிகமான வாடகை கிடைக்கும் வரையிலும் வீடு கட்டும் பணி தொடர்ந்து நடக்கிறது. இல்லையெனில் ஏனைய மக்கள் அனைவரும் வெட்ட வெளியில் வசிக்க நேர்ந்தாலும் கூட, ஒரு சின்ன செங்கல்லைக்கூட அவர்கள் எடுத்து வைக்க முன்வர மாட்டார்கள். மின்வசதியும் கூட அவ்வளவு சிறப்பாக இல்லை. லாபம் கிடைக்கும் வரையிலும் அவர்கள் தொடர்ந்து மின் தொடர்புகளை நீடிக்கிறார்கள். அந்த எல்லைக்கு அப்பாலுள்ளவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையும் இருட்டில் கழித்தால்கூட அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. அரசும் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மக்கள் வீடுகளின்றி, மின்வசதியின்றி வாடுவதை வேடிக்கை பார்க்கிறது.

நமது கல்விமுறை நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட நிலைமைகளுடன் போட்டியிடக்கூடிய வகையில்தான் உள்ளது. விவசாயிக்கு நிலம் சொந்தமில்லாதபோது விவசாயப்பள்ளிகளுக்கு அவசியம் ஏது? தொழிற்சாலைகளே இல்லாதபோது தொழில்நுட்பம், தொழிற் பயிற்சிப்பள்ளிகளுக்கு அவசியமென்ன? இதே வாதத்தின் அடிப்படையில்தான் அனைத்தும் செயல்படுகின்றன. நம்மிடம் ஒன்றில்லையெனில் மற்றொன்றும் நமக்குத் தேவையில்லை. எந்த ஒரு சிறு ஐரோப்பிய நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் அங்கே மின்சாரப் பற்றாக்குறை இருக்கத்தான் செய்கிறது, அதேபோன்ற நிலைமைதான் இங்கும். ஆனால் அங்கே இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்நுட்ப, தொழிற் பயிற்சிப்பள்ளிகள் இருக்கின்றன, ஆனால் கியூபாவிலோ இதுபோன்ற பள்ளிகள் ஆறு மட்டுமே உள்ளன. அதில் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு திறமைக்கேற்ற வேலையில்லை. கிராமப்புறத்திலுள்ள சிறு பள்ளிகளில் வெற்றுக் காலுடன், போதிய உடையுமின்றி, சத்துணவு பெறாத குழந்தைகள்-அதுவும் பள்ளி செல்லும் பருவத்திலுள்ள குழந்தைகளில் பாதிப்பேரே, பள்ளிக்குச் செல்கிறார்கள். அங்குள்ள ஆசிரியரும் தனது ஊதியத்திலிருந்தே பள்ளிக்கு அத்தியாவசியமான பொருள்களை அடிக்கடி வாங்க நேரிடுகிறது. ஒரு நாட்டை மகத்தானதாக்குவதற்கு இதுதான் வழியா?

இதுபோன்ற துயரத்திலிருந்து ஒருவரை விடுவிக்க மரணத்தால் மட்டுமே முடியும். இந்த வகையில் மட்டும், மக்களை விரைவில் சாகடிக்க அரசு உதவி செய்கிறது. கிராமப்புறத்திலுள்ள குழந்தைகளில் 95 சதவீதம் பேர் வெறுங்காலுடன் நடந்து செல்லும்போது, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒட்டுண்ணிகள் அவர்களின் பாதங்களில் ஒட்டி கொள்கின்றன. ஒரு குழந்தை கடத்திச் செல்லப்பட்டாலோ. படுகொலை செய்யப்பட்டாலோ, இந்த சமூகம் துயரடைகிறது. ஆனால், ஆயிரக்கணக்கான

குழந்தைகள் வசதியில்லாததால், வலியால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே ஒவ்வொரு வருடமும் மொத்தமாக படுகொலை செய்யப்படுவதைப் பார்த்து இந்த சமூகம் மெளனமாக இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே மரணம் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் களங்கமற்ற விழிகள் எல்லையற்ற பொருளைப் பார்ப்பது போன்றும், மனிதரின் சுயநலத்தை மன்னித்து விடும்படி கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்வது போலவும் தோன்றுகின்றன. குடும்பத்தின் தலைவர் வருடத்தில் நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே வேலை செய்யும்போது, தனது குழந்தைகளுக்கு அவர் எவ்வாறு உடைகளையும், மருந்துகளையும் வாங்கிக் கொடுக்க முடியும்? அவர்கள் சத்துக் குறைவுடனேயே வளர்கிறார்கள்: அவர்களுக்கு முப்பது வயதாகும்போது அவர்களது பற்களில் ஒன்றுகூட ஆரோக்கியமானதாக இருக்காது; அதற்குள் அவர்கள் பல லட்சம் பேருரைகளைக் கேட்டு விட்டு துயரத்தாலும், ஏமாற்றத்தாலும் தங்களது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வார்கள்.

எப்போதும் நோயாளிகளால் நிறைந்திருக்கும் பொது மருத்துவமனைகளிலோ பலம் பொருந்திய அரசியல்வாதியின் சிபாரிசின்றி சேர முடியாது! அதற்குப் பிரதிபலனாக அந்த துரதிர்ஷ்டக்காரனின் குடும்பத் தாரது வாக்குகளை அரசியல்வாதி பெற்றுக் கொள்வார். இவ்வாறுதான் கியூபா, இதே நிலைமையிலேயே, இதை விட மோசமாகவே இருந்து வருகிறது.

இந்தப் பின்னணியினூடே பார்க்கும்போது கடந்த மே முதல் டிசம்பர் மாதம் வரை பத்து லட்சம் பேருக்கு வேலையில்லை என்பதையும் நாம் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். 55 லட்சம் மக்கள்தொகை கொண்ட கியூபாவில் 400 லட்சம் மக்கள் தொகையை கொண்ட பிரான்சையும் இத்தாலியையும் விட அதிகமானோர் வேலையற்றிருக்கின்றனர் என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நீங்கள் ஒருவனைக் கொள்ளையடித்த குற்றத்திற்காக விசாரிக்கும்பொழுது, அவன் எவ்வளவு நாள் வேலையற்றிருந்தான் என்று கேட்டிருக்கிறீர்களா? அவனுக்கு எவ்வளவு குழந்தைகள் என்று வினவியிருக்கிறீர்களா? வாரத்தில் எந்த நாட்களில் சாப்பிடுகிறான், எந்த நாட்களில் சாப்பிடுவதில்லை என்று கேட்டிருக்கிறீர்களா? அவனது சமூகப் பின்னணியைப்பற்றி எப்போதாவது நீங்கள் கேட்டதுண்டா? எந்தவொரு யோசனையுமின்றி அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பி விடுகிறீர்கள்! அவ்வளவுதான்! ஆனால் இன்ஷ்யூரன்ஸ் பணத்தைப் பெறுவதற்காகக் கடைகளைக் கொளுத்தி அதனால் சிலர் தீயில் பொசுங்கி மரண்டாலும், அவர்கள் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்படுவதில்லை. வக்கீல்களை அமர்த்திக் கொள்வதற்கும், நீதிபதிகளுக்கு லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும் அவர்களிடம் பணமிருக்கிறது.

பசியில் வாடியதால் திருடிய ஏழையை நீங்கள் சிறையில் அடைக்கிறீர்கள். ஆனால் இவர்களோடு வருடக் கடைசியில் ஓர் உயர்தர விடுதியில் அமர்ந்து 'விருந்துண்கிறீர்கள். அவர்களுக்கு மரியாதையும் அளிக்கிறீர்கள். கியூபாவில், ஒரே இரவில், லட்சாதிபதி ஆகும் ஓர் அரச அதிகாரி, பணக்காரர்களின் உடன்பிறவாத சகோதரனாகி விடுகிறார். பால்சாக்கின் கதாபாத்திரமான டெய்லபர், ஏராளமான பணத்திற்கு வாரிசான ஓர் இளைஞனுக்கு வழங்கிய பாராட்டுரைகளால்தான் இவர்களை நாம் வாழ்த்த முடியும்: 'கனவான்களே! தங்கத்தின் வலிமையை வாழ்த்துவோம். அறுபது லட்சங்களுக்கு அதிபதியான திரு. வேலன்டைன் இப்போது பதவியில் அமர்கிறார். பணம் படைத்தவர்கள் அனைவரையும் போலவே, அவரும் ஓர் அரசர்; அவர் எதுவும் செய்யலாம்; அவர் எதற்கும் அப்பாற்பட்டவர்! எனவே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட சட்டத்தின்முன் அனைவரும் சமம் என்பது அவருக்கு வெறும்

மாயை மட்டுமே. ஏனெனில், அவர் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டவரல்ல; சட்டம்தான் அவருக்கு உட்பட்டது. லட்சாதிபதிகளை விசாரிக்க நீதிமன்றங்களோ, தண்டனைகளோ இங்கே இல்லை!

இந்த நாட்டின் எதிர்காலமும் அதன் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளும், சுயநலமிக்க ஒரு டஜன் பெருவியாபாரிகளின் நலன்களையோ, ஏர்கண்டிஷன் அலுவலகங்களில் அமர்ந்து கொண்டு, இரக்கமற்ற முறையில் லாபக் கணக்கு பார்த்து வரும் பத்துப் பன்னிரெண்டு தொழிலதிபர்களையோ சார்ந்திருப்பது தொடர முடியாது; கதைகளில் கூறியது போன்று. தீர்க்கதரிசியின் கோபத்தால் அழிக்கப்பட்ட ஒரு சில தங்கக் கன்றுகளின் முன் மண்டியிட்டுப் பிச்சை கேட்கும் இந்த நிலை தொடர முடியாது; தங்கக் கன்றுகள் எந்த அற்புதத்தையும் செய்துவிட முடியாது. தமது விடுதலைப் போராட்டத் தால் இந்நாட்டை உருவாக்கிய தலைவர்களைப் போன்று அதே திறனோடு, அதே நேர்மையோடு, அதே தேசபக்த உணர்வோடு போராடுவதற்காக நம்மை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதன் மூலமாக, நமது குடியரசின் பிரச்சினைகளை தீர்க்க முடியும். இன்றைய நிலையைப் பாதுகாப்பதற்காக, 'வியாபாரத்திற்கான முழு சுதந்திரம்', 'மூலதனத்திற்கான உத்திரவாதம்', 'சரக்கு உற்பத்தி— தேவை விதி' போன்ற சொற்றொடர்களை உதிர்க்கும் கார்லோஸ் சால்ட்ரிகாஸின் ராஜதந்திரங்களால் இப்பிரச்சினைகளை தீர்த்து விட முடியாது. உடனடியாக தீர்வு காணப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளுக்கு ஆளானவர்களின் எலும்புகள் மக்கி மண்ணாகிக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில் இந்த அமைச்சர் பெருமக்கள் 5ஆம் அவென்யூவில் உள்ள மாளிகையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இன்றைய உலக நிலைமைகளில், சமூக பிரச்சினைகளைத் திடீரென்று தோன்றும் தலைமுறையினரால் தீர்த்துவிட முடியாது.

மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற, தேசத்தின் மதிப்பைப் பெற்ற ஒரு புரட்சிகர அரசாங்கம் மோசமான, ஊழல் மிக்க அதிகாரிகளை அகற்றி பல்வேறு நிறுவனங்களையும் சுத்தப்படுத்தும். பின்னர் பயன்படுத்தப்படாமலிருக்கும் சுமார் 15 லட்சம் பெசோக்களையும், தேசிய விவசாய வங்கியின் மூலமும் திரட்டி, தேசத்தினை தொழில் மயமாக்கும் பணியில் உடனடியாக ஈடுபடும். இந்தப் பணியைப் பற்றி ஆய்வு நடத்தவும், திசைவழி காட்டவும் திட்டமிடவும், நிறைவேற்றவும், அரசியல் அமைப்புகளில் இல்லாத, முற்றிலும் திறமை வாய்ந்த நிபுணர்களிடம் இந்த மகத்தான பணியை ஒப்படைக்கும்.

முன்னர் குத்தகைக்கு விவசாயம் செய்த ஒரு லட்சம் சிறு விவசாயிகளை அந்த நிலத்தின் உடைமையாளர்களாக்கித் தீர்வு கண்ட பின்பு, நிலப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் அந்த புரட்சிகர அரசாங்கம் ஈடுபட முனையும். முதலில், அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் கூறியபடி, ஒவ்வொரு விவசாய நிறுவனமும் அதிகபட்சம் வைத்திருக்க வேண்டிய நிலத்தின் அளவை நிர்ணயம் செய்த பின்னர், அதிகப்படியான நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்யும். அரசிடமிருந்து திருடப்பட்ட நிலங்களைக் கைப்பற்றும். சதுப்பு நிலங்களை மேம்படுத்தவும், தோட்டங்களை உருவாக்கவும், காடுகளை உருவாக்குவதற்கான பகுதிகளை ஒதுக்கவும் முனையும்.

இரண்டாவதாக, மீதமுள்ள நிலங்களை விவசாயக் குடும்பங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும். பெரிய குடும்பங்களுக்கு இதில் முன்னுரிமை அளிக்கப்படும். விலை மிகுந்த விவசாயக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும், விவசாயம் செய்யவும், கால்நடைகளை வளர்க்கவும் ஒரே மாதிரியான தொழில் நுட்பத்தையும், தொழில் ஆலோசனையையும் வழங்கவும் கூட்டுறவு விவசாய சங்கங்களை உருவாக்கும். இறுதியாக, ஆதாரங்களையும், கருவிகளையும்

பாதுகாப்பையும், பயனுள்ள ஆலோசனைகளையும் விவசாயிகளுக்கு வழங்கும்.

வாடகைகளைப் பாதியாகக் குறைப்பதன் மூலமும், சொந்தக்காரர்களே குடியிருக்கும் வீட்டிற்கு வரிவிலக்கு அளிப்பதன் மூலமும், வாடகைக்கு விடப்படும் வீடுகளுக்கு மும்மடங்கு வரியை விதிப்பதன் மூலமும், சேரிகளை அழித்து அந்த இடத்தில் பலமாடிக் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதன் மூலமும், இதுவரை கேள்விப்பட்டிராத அளவிற்கு நாடு முழுவதும் வீடு கட்டுவதற்காக நிதியுதவி புரிவதன் மூலமும், கிராமப்புறத்திலுள்ள ஒவ்வொரு விவசாயக் குடும்பத்திற்கும் சொந்தமாக ஒரு துண்டு நிலம் இருப்பது போலவே, நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் சொந்தமாக ஒரு வீடோ அல்லது குடியிருப்போகிடைப்பதைக் கட்டாயமாக்குவதன் மூலமும், வீட்டு வசதிப் பிரச்சினைக்கு அந்த புரட்சிகர அரசாங்கம் தீர்வு காணும். கியூபாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சொந்தமாக அழகானதொரு வீட்டை உருவாக்கத் தேவையான கட்டிடப் பொருள்களும், அதைவிட அதிகமான மனித சக்தியும் இங்கே இருக்கிறது. ஆனால் தங்கக் கன்றிற்காக நாம் தொடர்ந்து காத்திருந்தால், அதற்குள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகி விடும். பிரச்சினையும் அப்படியே இருக்கும். மற்றொரு புறத்தில் இத்தீவின் மிகவும் ஒதுக்கு புறமான பகுதிகளில் மின் வசதியை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் முன்னெப்போதுமிராத அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளன. இத்துறையில் அணுசக்தியைப் பயன்படுத்துவது நடைமுறைக்கு வந்து விட்டது. எனவே மின்சக்தியை உற்பத்தி செய்வதற்கான செலவு பெரிதும் குறைந்து விடும்.

இந்த மூன்று திட்டங்களின் மூலமும், சீர்திருத்தங்களின் மூலமும், வேலையின்மைப் பிரச்சினை தானாகவே மறைந்து விடும். பொது சுகாதாரம், நோய்களை

எதிர்த்த போராட்டம் ஆகிய பணிகள் மிகவும் எளிதாகி விடும்.

இறுதியாக, கல்வி முறையில் ஒருங்கிணைந்த சீர்திருத்தத்தையும் புரட்சிகர அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும். மேலே குறிப்பிட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் இச்சீர்திருத்தம் இருக்கும். ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நாட்டில் வாழும் பேறுபெற்ற, வரும் தலைமுறையினருக்கு அறிவூட்டும் நோக்கத்துடன் இவை மேற்கொள்ளப்படும். தீர்க்கதரிசியின் பின்வரும் வார்த்தைகளை மறந்து விடாதீர்கள். 'லத்தீன் அமெரிக்காவில் மாபெரும் குற்றமொன்று இழைக்கப்பட்டு வருகிறது. நிலத்தின் விளை பொருளினாலேயே முழுதும் வாழ்ந்து வரும் நாடுகளில், மக்கள் குறிப்பாக நகர வாழ்க்கைக்கான அடிப்படையிலேயே அறிவூட்டப்படுகிறார்கள்; பண்ணை வாழ்க்கை முறையில் பயிற்றுவிக்கப்படுவதில்லை! 'தமது மக்களை அவர்களின் உணர்வுகளின் போக்கிலும், சிந்தனைப் பயிற்சியிலும் கல்வியூட்டும் நாடே சிறந்த நாடு!' 'கல்வி வளமிக்க நாடு என்றும் வலிமையுடனும், சுதந்திரத்துடனும் திகழும்'.

கல்வியின் ஆன்மாவே ஆசிரியர்கள்தான். ஆசிரியர் தொழிலில் மிகக் குறைந்த ஊதியமே அளிக்கப்பட்டு வருகிறது; அவ்வாறிருப்பினும், கியூபாவின் ஆசிரியர்களை விட ஊக்கமிக்கவர் எவருமில்லை. நம்மில் யார்தான் ஆரம்பப் பள்ளியில் அவர்களிடம் 'அ, ஆ' கற்றுக் கொள்ளவில்லை? நமது இளைஞர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் புனிதமான பணியில் ஈடுபட்டுள்ள அந்த இளைஞர்களுக்கும், யுவதிகளுக்கும், பிச்சை இடுவதை நிறுத்துவதற்கு இதுதான் தருணம். எந்த ஆசிரியருக்கும் 200 பெசோக்களுக்குக் குறையாமல் ஊதியம் வழங்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியருக்கும் 350 பெசோக்களுக்குக் குறையாமல் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

தேவைகளால் துன்பப்படாமல், தங்களது உயர்ந்த கடமையை நிறைவேற்றுவதில் அவர்கள் தங்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டுமானால், இத்தகைய ஊதியம் வழங்கப்பட்டாக வேண்டும். இதற்கும் மேலாக கிராமப்புற ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் போக்குவரத்து வசதிகள் அனைத்தும் இலவசமாக்கப்பட வேண்டும். மேலும் குறைந்தபட்சம் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையாவது ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் ஊதியத்துடன் ஓய்வு விடுப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். இதன் மூலம், அவர்கள் உள் நாட்டிலோ அல்லது வெளிநாட்டிற்கோ சென்று, தங்களின் துறையிலுள்ள சமீபகால வளர்ச்சியை அறிந்து கொள்ளும் வகையில் சிறப்புப் பயிற்சி வகுப்புகளுக்குச் செல்ல முடியும். இவ்வகையில், பாடத்திட்டத்தையும் கற்பிக்கும் முறையையும் தொடர்ந்து முன்னேற்ற முடியும். இவையைனைத்திற்கும் பணம் எங்கே இருக்கிறது? அரசாங்கப் பணத்தை குறையாடுவதற்கு ஒரு முடிவு கட்டினால், அரசுக்குக் கட்ட வேண்டிய வரிகளைக் கட்டாமல் ஏய்க்கப் பெரும் நிறுவனங்கள் அளிக்கும் வஞ்சத்தை அரசு அதிகாரிகள் வாங்குவதை நிறுத்தினால், நாட்டின் பெருந்திரளான வளத்தை முழுமையான முறையில் பயன்படுத்தினால், இந்த நாட்டிற்காக டாங்குகளையும், குண்டு வீசும் விமானங்களையும், துப்பாக்கிகளையும் வாங்குவதை நிறுத்தினால் (பாதுகாப்பதற்கு எல்லைகளே இல்லாத இந்த நாட்டிற்காக வாங்கப்படும் இந்தப் பேராயுதங்கள் மக்களுக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தப் படுகின்றன) மக்களைக் கொல்வதைவிட அவர்களுக்கு கல்வியளிப்பதில் அதிகமான ஆர்வம் காட்டுவதாயிருந்தால், தேவைக்கும் மேலான பணம் இங்கே குவிந்திருக்கிறது.

இப்போதுள்ள மக்கள் தொகையைப் போல் மூன்று மடங்கு மக்களுக்கு இந்த நாடு சோறிட முடியும்; எனவே இப்போதுள்ள குடிமகன் ஒருவனைக்கூட வறுமையில் வாட விடுவதற்குக் காரணம் ஏதுமில்லை. உற்பத்தியான

பொருட்களால் சந்தைகள் அபரிமிதமாயிருக்க வேண்டும்; சமையலறைகள் நிரம்பியிருக்க வேண்டும்; எல்லாக்கைகளும் வேலை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; இது ஒன்றும் ஜீரணிக்க முடியாத சிந்தனையல்ல. பயிர் செய்யப்படாத ஒரு துண்டு நிலம் இருக்கும்போது, ஒருவன் பசியுடன் உறங்கச் செல்வதுதான் ஜீரணிக்க முடியாது; போதுமான சுகாதார கவனிப்பின்றிக் குழந்தைகள் மடிவதைத்தான் ஜீரணிக்க முடியாது; நமது பண்ணையாட்களில் 80 சதம் பேர் தங்களது பெயரைக் கூட எழுத இயலாதவர்களாக இருப்பதைத்தான் ஜீரணிக்க இயலாது; அவர்களில் 99 சதம் பேருக்கு கியூபாவின் வரலாறு தெரியாமல் இருப்பதைத்தான் ஜீரணிக்க முடியாது; மனிதர்கள் முதன் முதலில் கண்ட சிறந்த பூமியான இந்த கண்டத்தில் கொலம்பஸ் கண்டுபிடித்த சிவப்பிந்தியவர்களைவிட மோசமான நிலைமைகளில் நமது கிராமப்புற மக்களில் பெரும்பாலானோர் வாழ்ந்து வருவதைத்தான் ஜீரணிக்க முடியாது.

என்னைக் கனவு காண்பவன் என்று கூறுபவர்களுக்காக மார்ட்டியின் பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன்: உண்மையான மனிதன் வசதியிருக்கும் பாதையை நாடமாட்டான். மாறாக, கடமையிருக்கும் பாதையைத்தான் தேடுவான். அவன்தான் செயல்திறனுள்ள மனிதன்; அவனது இன்றைய கனவுகள்தான் நாளை நீதிகளாக மாறும். ஏனெனில் அவன் வரலாற்றின் முக்கிய நடப்புகளை அறியப் பின்னோக்கிப் பார்க்கிறான்; காலத்தின் கொப்பரையில் எரிந்து வரும் மக்கள் ரத்தம் தோய்ந்தபடி பொங்கி வருவதை அவன் காண்கிறான்; எனவே சிறிது கூடத் தயக்கமின்றி எதிர்காலம் கடமையின் பக்கத்தில் தான் இருக்கிறது என்பதை அறிகிறான்.

இதுபோன்ற உயர்ந்த குறிக்கோளே அவர்களை தூண்டியது என்பதை உணரும்போதுதான், சாண்டியாகோவில்

வீழ்ந்த இளைஞர்களின் வீர உணர்வை நம்மால் உணர முடிவும். எங்களிடமிருந்த குறைவான பொருள் வசதி தான் எங்களை வெற்றி பெறாமல் தடுத்தது. ப்ரியோ எங்களுக்கு பத்து லட்சம் பெசோக்களை வழங்கினார் என்று வீரர்களிடம் கூறப்படுமேயானால், அந்தப் பொய் மிகமுக்கியமான உண்மையைத் திரிப்பதற்கான இன்றைய ஆட்சியின் முயற்சியேயாகும். உண்மை என்னவெனில், எங்களது இயக்கத்திற்கும் முன்னாள் அரசியல்வாதிகளுக்கும் எந்தவித தொடர்பும் இல்லை; தங்களுக்கென்று சொந்தமான கருத்தைக் கொண்டு, கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிராக எழுந்துள்ள ஒரு புதிய தலைமுறையினரின் இயக்கம் இது; 1934ஆம் ஆண்டில் பாடிஸ்டா, தனது குற்றங்களை துவக்கியபோது ஏழுவயது கூட நிரம்பாத, இளைஞர்களைக் கொண்ட இயக்கம் இது. 10 லட்சம் பெசோக்கள் வழங்கப்பட்டது என்பதைவிட முட்டாள்தனமான பொய் வேறெதுவும் இல்லை. 20 ஆயிரம் பெசோக்களை வைத்துக் கொண்டே, ஆயுதம் ஏந்திய 165 வீரர்களைக் கொண்டு, ஒரு படைத் தொகுதியையும் குதிரைப்படைத் தொகுதியையும் எங்களால் தாக்க முடிந்தபோது, எங்களிடம் 10 லட்சம் பெசோக்கள் இருந்திருந்தால் 8000 ஆயுதமேந்திய வீரர்களைத் திரட்டி 50 படைத் தொகுதிகளையும், 50 குதிரைப்படை, விமானங்களின் தொகுதிகளையும் தாக்கியிருக்க முடியும். ஜூலை 26ஆம் தேதி காலை ஐந்தேகால் மணிக்கு உகால்டி காரில்லோவை வெளியே பார்த்திருக்கவே முடியாது. இங்கு போரிட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் பின்னால் ஆயுதமில்லாததால் போரிட இயலாத இருபது பேர் இருந்தார்கள் என்பதை நான் உறுதியாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மார்ட்டியின் நூற்றாண்டின்போது நடைபெற்ற மாணவர் ஊர்வலத்தின்போது ஆறு தொகுதிகளாக நெருக்கமாக நின்றுருந்தவர்கள்தான் இந்த இளைஞர்கள். மேலும் 200 பேர் போரிடுவதற்கு முடிந்திருந்தாலோ அல்லது மேலும் 20 கையெறிகுண்டு

கள் எங்களிடம் இருந்திருந்தாலோ ஒருவேளை இந்தத் தொல்லையிலிருந்தெல்லாம் இந்த நீதிமன்றம் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கக் கூடும்.

மனசாட்சிகளை விலை பேசுவதற்காக அரசியல்வாதிகள் பல லட்சங்களைச் செலவு செய்த அதே நேரத்தில் தங்கள் நாட்டின் பெருமையைக் காப்பாற்ற விரும்பிய ஒரு சில இளைஞர்களே நிதி வசதியில்லாததால் மரணத்தைச் சந்திக்க நேரிட்டுள்ளது. இந்நாடு இன்று வரையிலும் பெருந்தன்மையான உறுதியான மனிதர்களால் ஆளப்படவில்லை. மாறாக, நமது பொதுவாழ்க்கையின் கசடுகளான அரசியல் வியாபாரிகளால் ஆளப்படுகிறது என்பதைத்தான் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

எங்களது கொள்கைகளின்படி, நேற்றைய அல்லது இன்றைய அரசில்வாதிகள் எவரிடமும் ஒரு சல்லிக்காசு கூட நாங்கள் கேட்டதில்லை என்பதை நான் மிகுந்த பெருமையுடன் உங்களிடம் கூறிக்கொள்கிறேன். எங்களது தேவைகள் ஒப்பற்ற தியாகங்களால் இணைந்ததுதான். உதாரணமாக, 'இந்த நோக்கத்திற்காக' தனது வேலையை விற்று விட்டு, எல்பிடியோ சோசா (Elbidio Sosa) 300 பெசோக்களை எடுத்துக்கொண்டு என்னிடம் வந்தார். பெர்னாண்டோ கெனார்ட் (Fernando Chenard) தனக்கு வாழ்வளிக்கும் புகைப்படக் கருவியை விற்றார்; பெட்ரோ மரேரோ (Bedre Marrero), தனது பல மாதச் சம்பளத்தையும் இதற்காக அளித்தார். தனது வீட்டிலிருந்த நாற்காலிகளை விற்க அவர் முனைந்தபோது நாங்கள் அதைத் தடுத்துவிட்டோம்; ஆஸ்கர் அல்கால்டி (Oscar Alcalde) தனது மருந்துக் கூடத்தை விற்றார்; ஜீஸஸ் மான்டேன் (Jesus Montane) தனது 5 ஆண்டு சேமிப்புத் தொகையை அளித்தார்; இதைப் போன்றே ஏனையோர் பலரும் தங்களிடமிருந்த சிறு பொருளைக் கூட அளித்தார்கள்.

இது போன்ற செயலைச் செய்ய ஒருவருக்கு தனது நாட்டின் மீது மகத்தான நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். கொள்கைப்பிடிப்பால் நிகழ்ந்த இந்த நடவடிக்கைகளின் நினைவு இந்த வாதத்தின் கசப்பானதொரு அத்தியாயத்திற்கு என்னை இட்டுச் செல்கிறது. கியூபாவை அடக்கு முறையிலிருந்தும் அநீதியிலிருந்தும் விடுதலை செய்ய விரும்பியதற்காக இந்தக் கொடுங்கோலாட்சி அவர்களைத் தங்களது உயிர்களைப் பரிசாகக் கொடுக்க வைத்தது.

அன்பான சடலங்களே,

நீங்கள்தான் ஒரு காலத்தில் எனது தாயகத்தின் நம்பிக்கையாக விளங்கினீர்கள்,
 சிதைவுறும் உங்கள் எலும்புகளின் துகள்களை
 என் நெற்றியில் இடுங்கள்!
 உங்கள் குளிர்ந்த கரங்களால்
 எனது இதயத்தை தொடுங்கள்!
 எனது காதுகளில் ஏங்கி அரற்றுங்கள்!
 எனது முனகல்கள் ஒவ்வொன்றும்
 இன்னுமொரு கொடுங்கோலனின்
 கண்ணீராக மாறும்!
 என்னைச் சூழ்ந்திருங்கள்!
 உங்கள் உணர்வுகளை
 எனது ஆத்மா உள்வாங்கவும்
 கல்லறையின் பயங்கரத்தை எனக்களிக்கவும்
 என்னைச் சுற்றித்திரியுங்கள்
 இழிவான அடிமைத்தனத்தில்
 ஒருவன் வாழும்போது
 கண்ணீர்த் துளிகள் மட்டுமே போதா!

1871ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 27ஆம் தேதி நிகழ்த்தப் பட்ட குற்றங்களைப் போன்று பத்து மடங்கு குற்றங்கள், 1953ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26, 27, 28, 29 தேதிகளில்

ஓரியண்ட் பிரதேசத்தில் புரியப்பட்டன. இவையனைத்தும் எமது நினைவில் பசுமையாக இருக்கின்றன. ஆனால் பல ஆண்டுகள் கடந்த பிறகு, நாட்டின் மீது கவிந்துள்ள மேகம் மீண்டும் விலக்கப்பட்ட பிறகு, எங்களது ஆன்மாக்களைப் பயம் துன்புறுத்துவது நின்ற பிறகு தான், இந்தப்படுகொலையின் முழு சொரூபத்தையும், அளவையும் பார்க்கத் தொடங்குவோம். நமது வரலாற்றில் எப்போதுமிராத இந்த காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களை நமது எதிர்கால சந்ததியினர் திரும்பப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது அவர்கள் இந்தப் பயங்கரத்தைக் கண்டு நிலைகுலைந்து போவார்கள். எனினும் நான் உணர்ச்சிவசப்படவோ, கோபப்படவோ விரும்பவில்லை. உண்மையை முடிந்த அளவிற்கு, எளிமையாக விளக்குவதற்கு, அவற்றை நாடகமாக்காமல், நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவதற்கு எனது கனத்த இதயத்திற்கு அமைதியும் மனத்தெளிவும் தேவைப்படுகிறது.

இதுபோன்ற நினைக்கவே முடியாத குற்றங்களைப் புரிந்து நமது நாட்டை உலகத்தின் முன்பு அவமதிப்புக்கு ஆளாக்கிய இந்த இதயமற்ற மனிதர்களை எண்ணி கியூபாவின் குடிமகன் என்ற முறையில் நான் மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன்.

கொடுங்கோலன் பாடிஸ்டா, மனசாட்சி கொண்ட தொரு மனிதனாக என்றுமே இருந்ததில்லை. மிகமோசமான பொய்களை மக்களிடமே கூறுவதற்கு அவர் என்றுமே தயங்கியதில்லை. மார்ச் 10ஆம் தேதி அவர் நடத்திய நயவஞ்சக அதிரடிப் புரட்சியை நியாயப்படுத்துவதற்காக, ராணுவத்தில் ஒரு கற்பனையான எழுச்சியைப் பற்றிய கதைகளை அவர் பரப்பினார். அந்த எழுச்சி ஏப்ரல் மாதத்தில் நடைபெறுவதாக இருந்ததாம். குடியரசு ரத்தத்தில் குளிக்காமல் இருக்க அந்த

எழுச்சியைத் தடுக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினாராம். இந்த சிறுபிள்ளைத்தனமான கதையை எவரும் எப்போதும் நம்பியதில்லை. அவரே இந்தக் குடியரசை ரத்தத்தில் குளிப்பாட்ட விரும்பியபோது, கியூபாவின் இளைஞர்களின் நியாயமான எழுச்சியைப் பயங்கரத் தாலும் சித்திரவதைகளாலும் படுகொலை செய்ய விரும்பியபோது, அந்த இளைஞர்கள் அவரது அடிமைகளாக இருக்க விரும்பாதபோது அவர் மேலும் அழகான பொய்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார். மக்களை துயரமான முறையில் ஏமாற்ற முயற்சி செய்யும்போது, அந்த மக்களை ஒருவன் எந்தளவு மதிப்பான்? நான் கைது செய்யப்பட்ட அன்றே, ஜூலை 26ஆம் தேதி நடந்த எங்களது ஆயுதந்தாங்கிய இயக்கத்திற்கான பொறுப்பை நான் வெளிப்படையாக ஏற்றுக் கொண்டேன். எங்களது வீரர்களுக்கு எதிராக ஜூலை 27ஆம் தேதி இந்த சர்வாதிகாரி விடுத்த அறிக்கைகளில் அணுவளவு உண்மையிருந்தால் கூட, அது எனது வாதத்தின் தார்மீகமான தாக்கத்தைக் குறைத்துவிடப் போதுமானது. அப்படியானால், என்னை ஏன் விசாரணையின்போது கொண்டு வரவில்லை? மருத்துவச் சான்றிதழ்கள் போலியாகத் தயாரிக்கப்பட்டது ஏன்? நடைமுறை விதிகள் அனைத்தையும், நீதிமன்ற உத்தரவுகள் அனைத்தையும் ஏன் அவர்கள் நயவஞ்சகமாக மீறினார்கள்? நான் நீதிமன்றத்தின் முன் செய்யப்படாத பல்வேறு செயல்களும் எல்லா வகையிலும் செய்யப்பட்டது ஏன்? இதற்கெதிராக, இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் வரக்கூடாதென்பதற்காக, இதுவரை நீதிமன்றத்தின் முன் நிற்பதற்காக நான் மேற்கொண்ட செயல்கள் அனைத்தையும் நான் கூறத் தொடங்கவில்லை. நிறுவப்பட்ட குறிக்கோள்கள் அனைத்தின்படியும் என்னை விசாரணைக்கு அழைக்கும்படிதான் நான் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதைத் தவிர்ப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட திரை மறைவு செயல்களை நான் கண்டிக்கிறேன். அவர்களுடன் நேருக்கு நேராக வாதிடவே நான்

விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர்கள் என்னைக் காணவே விரும்பவில்லை. உண்மையைக் கண்டு நடுங்குவது யார்? நடுங்காதவர்கள் யார்?

சர்வாதிகாரி கேம்ப் கொலம்பியாவிலிருந்து விடுத்த அறிக்கைகள் ரத்தத்தில் தோய்ந்திராவிட்டால் அதை வேடிக்கையாகவே கருதலாம். நாங்கள் கூலிப்பட்டாளம் என்றும் எங்களில் அந்நியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்றும் அவர் தெரிவித்தார். எங்களது திட்டத்தின் மையமான பகுதி அவரைக் கொல்வதாகவே எப்போதும் இருந்தது என்றும் அவர் கூறினார். இந்தக் கூட்டத்தினர் இதுபோன்ற முறைகளை ஏற்றுக் கொண்டால் கூட இவரையும், இவரைப்போன்ற மேலும் இருபது பேரையும் கொல்ல முடியாது என்பதைப் போலக் கூறினார். எங்களது தாக்குதல் முன்னால் குடியரசுத் தலைவர் ப்ரியோவால் திட்டமிடப்பட்டது என்றும், ப்ரியோ அதற்கு நிதியுதவியளித்தார் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். எங்களது இயக்கத்திற்கும் முன்னாள் ஆட்சியாளர்களுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லையென்பது மறுக்கவியலாத வகையில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்களிடம் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளும், கையெறி குண்டுகளும் இருந்தன என்றும் அவர் கூறினார். எனினும் எங்களிடம் ஒரே ஒரு இயந்திரத் துப்பாக்கிதான் இருந்தது என்றும். கையெறி குண்டுகள் ஒன்றுகூட இல்லை என்றும் ராணுவ நிபுணர்கள் இந்த நீதிமன்றத்திலேயே குறிப்பிட்டார்கள். நாங்கள் காவலர்களின் தலைகளை வெட்டியதாக அவர் கூறினார். ராணுவத்தில் இருந்தவர்களில் ஒருவர்கூட கத்தி போன்ற ஆயுதத்தால் மரணமடையவில்லை என்று மரணச் சான்றிதழ்களும் மருத்துவச் சான்றிதழ்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இதற்கு மேலும் மிக முக்கியமாக, ராணுவ மருத்துவமனையில் இருந்த நோயாளிகளைக் கத்தியால் குத்தியதாக அவர் குறிப்பிட்டார். எனினும், அந்த மருத்துவமனையிலிருந்து வந்த ராணுவ மருத்துவர்களோ நாங்கள் கட்டிடத்திற்குள் புகவில்லை என்றும்.

ஒரு நோயாளிகூட எங்களால் அப்புறப்படுத்தப்படவோ, கொல்லப்படவோ இல்லை என்றும், ஒரே ஒரு காவலாளி திறந்திருந்த ஜன்னலில் மோதிக் கொண்டதால் உயிரிழந்தார் என்றும் இங்கே எடுத்துரைத்தனர்.

ஓர் அரசின் தலைவரோ அல்லது அது போன்று தோற்றமளிக்கும் ஒருவரோ தேசத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுக்கும்போது, தனது குரலைக் கேட்பதற்காக மட்டும் பேசுவதில்லை. அவருக்கு சில குறிப்பிட்ட நோக்கங்கள் இருக்கும்; சில குறிப்பிட்ட பிரதிபலிப்பை அவர் எதிர் நோக்குவார்; அல்லது குறிப்பிட்ட கருத்து இருக்கும். எங்களது ராணுவ முயற்சி ஏற்கெனவே தோல்வியடைந்த பிறகு, சர்வாதிகாரத்திற்கு எங்களால் எந்தவிதமான நேரடி அபாயமும் ஏற்படுவதற்கான அறிகுறியே இல்லாதபோது, ஏன் அவர்கள் எங்களை இவ்வாறு தூற்றுகிறார்கள்?

அந்த உரை ரத்தம் தோய்ந்ததொரு பேச்சு என்பது இதுவரை வெளிப்படுத்தப்படாமல் இருந்தால் இப்போது தெளிவாகட்டும். அதற்கு முதல் நாளிரவு அவர் செய்த குற்றங்களை, தொடர்ந்து செய்யப் போகும் குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதற்காகத்தானே இந்த உரை நிகழ்த்தப்பட்டது? அப்படியானால் அதற்கான விவரங்களை நான் தருகிறேன். ஜூலை 27ஆம் தேதியன்று ராணுவத் தலைமையகத்திலிருந்து உரையாற்றிய போது, தாக்குதல்காரர்களில் 32 பேர் இறந்துவிட்டார்கள் என்று பாடிஸ்டா அறிவித்தார். அந்த வார இறுதியில் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 80க்கும் மேல் உயர்ந்தது. எந்தப் போரில், எங்கே, எந்த மோதலில் இந்த இளைஞர்கள் இறந்தார்கள்? பாடிஸ்டா பேசுவதற்கு முன்பாக 25 சிறைக் கைதிகள், கொலை செய்யப்பட்டார்கள். பாடிஸ்டா உரை நிகழ்த்திய பிறகோ, மேலும் 50 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

நீதிமன்றத்தின் முன்பு உண்மைகளைத் திரிக்காமல், திட்டவாட்டமான உண்மைகளின் அடிப்படையில் தங்களது அறிக்கைகளை அளித்த ராணுவ நிபுணர்களுக்கும் தொழில் நிபுணர்களுக்கும் எவ்வளவு நேர்மையுணர்வு இருக்கிறது; நிச்சயமாக இவர்கள்தான் தங்களது சீருடையை மதிக்கும் வீரர்கள்! உண்மையில் இவர்கள் தான் மனிதர்கள்! ஒரு உண்மையான வீரனோ, உண்மையான மனிதனோ பொய்களாலும் குற்றங்களாலும் தனது பெருமையை மாசுபடுத்திக் கொள்ளமாட்டான். சுட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனமான படுகொலையைக் கண்டு பெரும்பாலான வீரர்கள் கசப்படைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். மான்கடா படைத்தளத்தின் ஒவ்வொரு கல்லின் மீதும் தெறித்திருக்கும் தங்களது சகோதர ரத்தத்தின் வாசனையைக் கண்டு அவர்கள் அவமானமும் வெறுப்பும் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன்.

ஆனால் அவரது ராணுவத்திலேயே உள்ள பெருமைமிக்க வீரர்களால் அவரது வார்த்தைகள் மறுதலிக்கப்பட்டுள்ளன. எங்களுக்கெதிரான கீழ்த்தரமான அவதூறுகளை மீண்டும் கூறட்டும் என்று நான் அறைகூவல் விடுக்கிறேன். ஜூலை 27ஆம் தேதி அவர் நிகழ்த்திய உரையை மக்களின் முன்பு நியாயப்படுத்த முயற்சி செய்யட்டும் என்று நான் சவால் விடுகிறேன். அவரை மௌனமாக இருக்கவிடக் கூடாது. அவரைப் பேசவிடுங்கள். கொலையாளிகள் யார் என்று, இரக்கமற்றவர்கள் யாரென்று, மனிதத்தன்மையற்றவர் யாரென்று அவரே கூறட்டும். அந்த படுகொலையை நிகழ்த்திய வீரர்களுக்கு மார்பில் அணிவிக்கவிருக்கும் பதக்கங்கள் அவர்கள் புரிந்த கீழ்த்தரமான குற்றங்களுக்காகவே அளிக்கப்படுகிறது என்பதை அவரே கூறட்டும். இந்தக் கணத்திலிருந்தே வரலாற்றின் முன்னால் தனது பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும். தன்னிடமிருந்து நேரடியாக உத்தரவைப் பெறாமல் வீரர்கள் நடந்து கொண்டார்கள்

என்று அவர் மழுப்பவிடாமல் இருக்க விடுங்கள். நிகழ்த்தப்பட்ட 70 கொலைகளுக்குமான விளக்கத்தைத் தேசத்திற்கு முன் அவர் அளிக்கட்டும். அந்த ரத்தக்களரி மிகப் பெரியது. தேசம் அதற்கான விளக்கத்தைக் கேட்கிறது. அந்த விளக்கம் நாட்டிற்கு அவசியமானது. நாடு இதை வலியுறுத்துகிறது.

1933இல் நேஷனல் ஹோட்டல் அருகே நடந்த யுத்தத்தின் போது சரணடைந்த சில அதிகாரிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். இதை பொஹீமியா இதழ் மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தது. அட்டாரஸ் கோட்டை சரணடைந்த பிறகு, முற்றுகையாளர்களின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் வீரர்களின் படைவரிசையை ருசிபார்த்தன என்பதும் அனைவருக்கும் தெரியும். ஒரு முற்றுகையாளன், பிளாஸ் ஹெர்னான்டஸ் யாரென்று கேட்டு, அவரின் முகத்திலேயே குண்டைப் பாய்ச்சினான். பின்னர் அவன் அதிகாரியாக உயர்த்தப்பட்டான். சிறைக் கைதிகளைப் படுகொலை செய்வதென்ற அவப்பெயர், பாடிஸ்டாவின் பெயரோடுதான் இணைந்திருக்கிறது என்பது கியூபாவின் வரலாறு முழுவதிலும் தெரியவரும். இதை முன்பே உணராமல் எவ்வளவு அறியாமையில் நாம் இருந்திருக்கிறோம்! 1933இல் நிகழ்ந்த அந்தப் படுகொலைகள் நியாயப்படுத்த முடியாதவையாக இருந்ததோடு, ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள்ளேயே, இயந்திரத் துப்பாக்கிகளின் ஒரு சுற்று நேரத்திற்குள்ளேயே நடந்து முடிந்துவிட்டன. மேலும், ஆவேசம் உச்சகட்டத்தில் இருந்தபோதே இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன.

ஆனால் சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் நடைபெற்றது இதைப் போன்றதல்ல. இங்கே எல்லா வகையான வெறித்தனமான அத்துமீறல்களும், கொடுஞ்செயல்களும் அளவுக்கு மீறியே நிகழ்த்தப்பட்டன. எங்களது வீரர்கள் ஒரே — நிமிடத்திலோ, ஒரே மணி நேரத்திலோ, ஒரே

நாளிலோ கொல்லப்படவில்லை. அந்த வாரம் முழுதும் அடிகளும் சித்திரவதைகளும் தொடர்ந்தன. பின்னர் அவர்கள் மாடிகளிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டு, சுடப்பட்டார்கள். அவர்களை தீர்த்துக் கட்டுவதற்கான முறைகள் அனைத்தையும் குற்றம் புரிவதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தார்கள். சித்திரவதைக்கும் மரணத்திற்குமான பயிற்சி முகாமாக மான்கடா படைத்தளம் உருவெடுத்தது. சில மானங்கெட்டவர்கள் தங்களது சீருடைகளைக் கசாப்புக் கடைக்காரனின் அங்கியாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். சுவர்கள் ரத்தத்தால் தோய்ந்திருந்தன. சுவரில் புதைந்திருந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகளில் சதையும், தலைமுடியும், மூளைத் துணுக்குகளும் ஓட்டிய வண்ணம் முகத்தில் சுட்டதற்கான அடையாளங்களாக விளங்கின.

படைத்தளத்தைச் சுற்றியிருந்த புல்வெளிகள் ரத்தத்தால் கறுத்துத் தடித்திருந்தன. கியூபாவின் விதியை நிர்ணயம் செய்துவரும் அந்தக் கொலைக்கரங்கள், கைதிகளுக்காக அந்த மரணக் குகையின் வாயிலில் நரகத்தின் வாசகங்களை எழுதி வைத்திருந்தன: 'நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் துறந்துவிடு!'

தோற்றங்களை மறைக்கக்கூட அவர்கள் முயற்சிக்கவில்லை. தாங்கள் செய்து வந்ததை மறைக்கச் சிறிதுகூட அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. தங்களது பொய்களால் மக்களை ஏமாற்றிவிட்டோம் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்; அது தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்வதில் கொண்டு போய்விட்டது. வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் அதிகாரம் படைத்த பிரபஞ்சத்தின் தலைவர்கள் தாங்கள்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். எனவே அதிகாலையில் நாங்கள் தொடுத்த தாக்குதலால் ஏற்பட்ட பயம், ரத்தச் சேற்றில் தோய்ந்த பிணமலைகளாக உருவெடுத்தது.

கடந்த நாலரை நூற்றாண்டுகால வரலாற்று ஏடுகள் கொடுரமான நடவடிக்கைகள் பலவற்றை நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. பாதுகாப்பற்ற சிவப்பிந்தியர்களை படுகொலை செய்த ஸ்பானிய வீரர்களின் செயல்கள், கடற்கரைப்பகுதிகளில் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் நிகழ்த்திய கொள்ளைகளும் கொடுமைகளும், நமது விடுதலைப் போரின் போது ஸ்பானிய வீரர்கள் புரிந்த காட்டு மிராண்டிச் செயல்கள்; கியூபாவின் ராணுவ வீரர்கள் சிறைப்பட்டபோது, வைலரின் படைகள் அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றது; மக்காடோ ஆட்சியின் பயங்கரச் செயல்கள்; அதைத் தொடர்ந்து 1935ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் புரியப்பட்ட, கொடுரமான குற்றங்கள். ஆனால் சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் இரையான வீரர்களின் எண்ணிக்கையையும் கொலை புரிந்தவர்களின் கொடுரத்தையும் போன்றதொரு துயரம் நிறைந்த இரத்தம் தோய்ந்ததொரு வரலாறு இதுவரை எழுதப்பட்டதில்லை. நமது வரலாற்றில் இரண்டு காலங்களில் ரத்தத்தால் நனைந்து, கியூபாவின் இரண்டு சந்ததியினரின் மீது தனது கோர நகங்களைப் பதித்தது ஒரே ஒரு மனிதன் தான். இந்த இரத்த ஆற்றைப் பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்ய, தீர்க்கதரிசியின் நூற்றாண்டிற்காக அவர் காத்திருந்தார்; பல உயிர்களைப் பலிகொடுத்த மனித உரிமைகளுக்காகவும், மகிழ்ச்சிக்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடி மக்கள் வென்றெடுத்த குடியரசின் 50ஆவது ஆண்டு விழாவைத் தொடர்ந்து இந்த இழிசெயலைப் புரிய அவர் காத்திருந்தார். இந்த மனிதனது குற்றங்கள் மகத்தானவை; கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை; ஏனெனில் தீமையை ஒதுக்கி, சுதந்திரத்தினை விரும்பும், உணர்வுகளையும், பழம் பெருமைகளையும் ஆழமாக நேசிக்கும் மக்களை பதினொரு நீண்ட வருடங்கள் ஆண்டபோதே, அவர்கள் மீதும் இந்த அடக்குமுறை செயல்பட்டுதான் வந்தது. இந்த மனிதன் தனது பொது வாழ்வில் ஒரு கணப்பொழுது கூட நேர்மை

யானவராகவோ, ஊக்கமுள்ளவராகவோ, உண்மையானவராகவோ இருந்ததில்லை.

1934ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் புரிந்த துரோகத்துடனும், 1935ஆம் ஆண்டு மார்ச்சில் புரிந்த குற்றங்களுடனும், 4 கோடி டாலர் ஊழல் பணத்துடனும் முடிந்த முதல் முறை ஆட்சியோடு அவர் திருப்தியடையவில்லை; அத்துடன் அவர் இணைத்துக் கொண்ட 1952ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நிகழ்த்திய துரோகத்தையும் 1953ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் புரிந்த குற்றங்களையும் இனிமேல்தான் வெளியாகப் போகும் பணத்தைப் பற்றியும் காலம் மட்டுமே வெளிப்படுத்த முடியும். தாந்தே தனது நகரத்தை 9 பிரிவுகளாகப் பிரித்தார்; குற்றவாளிகளை 7ஆவது பிரிவிலும், திருடர்களை எட்டாவது பிரிவிலும் வைத்தார். ஆனால் இந்த மனிதனின் ஆத்மாவை—அப்படி ஏதாவது ஒன்று அவருக்கிருந்தால், வைப்பதற்குரிய இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க நகரத்தின் தீய தேவதைகள் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும். சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் கொடூரமான செயல்களைத் தூண்டி விட்ட இந்த மனிதனுக்கு இதயம்கூட இல்லை,

இந்தக் குற்றங்கள் எவ்வகையில் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதைப் பற்றிய விவரங்கள் எனக்குத் தெரியும். அவமானத்தால் குன்றிப்போன வீரர்கள் சிலர் தாங்கள் கண்ணால் கண்ட அந்தக் காட்சிகளை எனக்கு விவரித்திருக்கிறார்கள்.

போர் ஓய்ந்தவுடன் படைவீரர்கள் காட்டுமிராண்டி மனிதர்களைப் போன்று சாண்டியாகோ டி கியூபாவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தங்களது இயலாமையால் ஏற்பட்ட கோபத்தைப் பாதுகாப்பற்ற மக்களின் மீது அவர்கள் காட்டினார்கள். போர் நடந்த இடத்திற்கு வெகுதூரத்தில், தெருவின் நடுவே, தனது வீட்டினருகே விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஒன்றுமறியாத குழந்தையின்

நெஞ்சைக் குறிபார்த்துச் சுட்டார்கள். அக்குழந்தையின் தந்தை, தனயனின் பிணத்தை எடுத்துச் செல்ல வந்த போது, அவரது தலையைக் குண்டுகளால் சிதறடித்தார்கள். ரொட்டித் துண்டைக் கையிலேந்திக் கொண்டு தனது வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த நிளாகோலாவை ஒரு வார்த்தைகூட பேச விடாமல் சுட்டுக் கொன்றார்கள். பொதுமக்களின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட அத்துமீறல்களையும், குற்றங்களையும் விவரிப்ப தானால் அது முடிவில்லாமல் போய்க் கொண்டே யிருக்கும்.

இந்த நடவடிக்கையில் பங்கெடுக்காதவர்கள் மீதே ராணுவம் இவ்வாறு நடவடிக்கை எடுத்தது என்று கூறினால், இதில் பங்கெடுத்தவர்கள், பங்கெடுத்ததாகக் கருதப்பட்ட கைதிகளின் பயங்கர நிலையை நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இந்த விசாரணையைப் போலவே எங்களது தாக்குதலில் பங்கு பெறாதவர்கள் மீது அவர்கள் குற்றம் சாட்டினர், இவற்றோடு தொடர்பே கொள்ளாத கைதிகள் பலரையும் அவர்கள் கொன்றனர். ஆட்சியாளர்கள் கொடுத்த மாண்டோர் பட்டியலில் இந்தக் கைதிகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்த பட்டியலில் எங்களது தோழர்கள் மட்டுமே குறிப்பிடப் பட்டிருந்தனர். என்றாவது ஒரு நாள் இச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டோரின் முழுப்பட்டியலும் தெரிய வரும்.

முதலில் கொலை செய்யப்பட்ட கைதிகள் எங்கள் அணியின் மருத்துவரான மரியோ முனோஸ் (Mario Munoz) ஆவார். ஆயுதம் ஏதும் வைத்திராத, சீருடை அணிந்திராத, மருத்துவர்களுக்கேயுரிய வெண்ணிற ஆடை உடுத்தியிருந்த அவரைப் படுகொலை செய்தனர். காயம்பட்ட நண்பனைக் கவனிப்பதைப் போலவே எதிரியையும் கவனிக்கக் கூடிய பெருந்தன்மையும், திறமையும் நிறைந்த மனிதர் அவர். பொது மருத்துவமனையிலிருந்து சிறைச்சாலைக்குச் செல்லும் சாலையில்

முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து சுட்டு விட்டு, ரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்கும்படி அவரது பிணத்தைப் போட்டு விட்டுச் சென்றனர்; ஆனால் கைதிகளைக் கூட்டாகப் படுகொலை செய்வது மதியம் மூன்று மணி வரை தொடங்கவில்லை. அந்நேரம் வரையிலும் அவர்கள் உத்திரவுகளுக்காகக் காத்திருந்தனர். அதன் பிறகு பாடிஸ்டாவை நேரடியாக சந்தித்துக் குறிப்பிட்ட உத்திரவுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு ஜெனரல் மார்ட்டின் டயஸ் டமாயோ (Martin Diaz Tamayo) ஹவானாவிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார். இச்சந்திப்பில் ராணுவத் தலைவரும், ராணுவ உளவு நிறுவன தலைவரும் ஏனையோரும் கலந்து கொண்டனர். 'கிளர்ச்சிக்காரர்களில் இறந்தவர்களைப் போன்று மூன்று மடங்கு ராணுவத்தினர் இந்தப் போரில் இறந்திருப்பது மிகவும் அவமான கரமானது; ராணுவத்தின் பெருமையையே சீர்குலைப்பது; எனவே இறந்த ஒவ்வொரு படைவீரனுக்குப் பதிலாக 10 கைதிகள் கொல்லப்பட வேண்டும்' என்று அவர் அறிவித்தார். இதுதான் அவரது உத்தரவு!

கீழ்த்தரமான எண்ணங்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் இருக்கிறார்கள். துன்புறுத்தி இன்பங்காண்போரும், கொடியவர்களும், தங்கள் முன்னோரின் இழிசெயல்களையெல்லாம் தாங்கி, மனிதப் போர்வையில் வளைய வரும் இவர்கள், உண்மையில் அரக்கர்கள்தான்; ஒழுங்கினாலும் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களாலுமே இவர்கள் ஓரளவிற்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கு அந்த ரத்த ஆற்றிலிருந்து சிறிதளவு ரத்தம் கொடுத்தால், அந்த ரத்த ஆறு வற்றும் வரையிலும் அவர்களின் தாகம் தீராது. இவர்களுக்குத் தேவையெல்லாம் ஓர் உத்தரவுதான். கியூபாவின் மிகச் சிறந்த புனிதமான இளைஞர்கள் இவர்களது கைகளால்தான் நசுக்கியெறியப்பட்டார்கள். மிகுந்த வீரமும், மிகுந்த நேர்மையும், மிகுந்த கொள்கைப் பிடிப்பும் கொண்ட இளைஞர்கள் இவர்கள். இவர்களைத்தான் இந்தக்

கொடுங்கோலன் கைக்கூலிகள் என்று அழைக்கிறான். அங்கே சிறைச்சாலையில், குடியரசிடமிருந்து ஊதியம் பெறுகின்ற குடியரசைப் பாதுகாக்க ஆயுதம் ஏந்திய ராணுவ வீரர்கள் கைகளில் ஒரு கூட்டத்தின் நலன்களுக்காக வீரர்களைப்போல் அவர்கள் உயிர் துறந்தார்கள்; நாட்டின் மிகச் சிறந்த குடிமகன்கள் இவ்வாறு படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

எங்களது தோழர்களை அவர்கள் சித்திரவதை செய்தபோதெல்லாம், தங்களது கொள்கைக்குத் துரோகமிழைத்து விட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்படியும், தங்களுக்கு ப்ரியோதான் நிதியுதவி செய்தார் என்று பொய்யாக அறிவிக்கும்படியும் கூறுவதற்கு வாய்ப்பளித்தனர். இந்தக் கருத்தை உடனடியாக அவர்கள் மறுதலித்த போது, ராணுவம் தனது கொடூரமான சித்திரவதைகளைத் தொடர்ந்தது. அவர்களது ஆண்மைக்கான ஊற்றை நசுக்கி, கண்களைப் பிடுங்கினர். எனினும் ஒருவர்கூட இதற்குப் பலியாகவில்லை. ஒருவர்கூட குற்றம் சாட்டவில்லை. தங்களது ஜீவாதார உறுப்புகளை இழந்தபோதிலும், இவர்களைச் சித்திரவதை செய்தவர்களைவிட ஆயிரம் மடங்கு ஆண்மை உள்ளவர்கள் எங்களது வீரர்கள்தான். உடல்கள் சின்னாபின்னா மாக்கப்பட்டதைக் காட்டும் படங்கள் பொய் சொல்லாது; வேறு முறைகளும் கையாளப்பட்டன, ஆண்கைதிகளின் வீரத்தைக் கண்டு சலித்துப்போன அவர்கள் எங்களது பெண்களின் உறுதியைக் குலைக்க முயற்சித்தனர். தங்களது கைகளில் ரத்தந் தோய்ந்த கண் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு சார்ஜெண்டும் வேறு சிலரும், மெல்பா ஹெர்னாண்டஸ் (Melba Hernandez), ஹேடீ சாந்த மரியா (Haydee Santa Maria) ஆகிய தோழர்கள் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். அந்தக் கண்ணைக் காட்டி ஹேடியிடம் அவர்கள் கூறினார்கள். 'இந்தர் கண் உன் சகோதரனுடையது' அவன் சொல்ல மறுத்ததை நீ கூறவில்லையானால் நாங்கள் அவனது

மற்றொரு கண்ணையும் பறித்து விடுவோம்'. தனது வீரஞ்செறிந்த சகோதரனை அனைத்திற்கும் மேலாக நேசித்த அவள் மிகுந்த அமைதியுடன் பதிலளித்தாள்; 'நீங்கள் ஒரு கண்ணைப் பறித்தபோதும், அவன் பேச மறுத்தபோது நான் மட்டும் பேசவேனா என்ன?' பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வந்தனர். தங்களது கைகளை எரியும் சிகரெட்டினால் சுட்டுக் கொண்டு, ஹேடி சாந்த மரியாவிடம் மிகுந்த வெறுப்புடன் கூறினர்: 'உனக்கு இனிமேல் காதலன் இல்லை. நாங்கள் அவனைக் கூடக் கொண்டு விட்டோம்!' ஆனால் இதற்கும் நெஞ்சம் கலங்காது அவள் பதிலளித்தாள்: 'என் காதலன் சாக வில்லை! ஏனெனில் தனது நாட்டிற்காக உயிரை விடுவ தென்பது எப்போதும் வாழ்வதற்குச் சமமானது!'. கியூபாவின் பெண்களது வீர உணர்வும் பெருமையும் இந்த அளவிற்கு உச்சநிலையை அடைந்ததில்லை.

போரில் காயம்பட்டு நகரின் பல்வேறு மருத்துவமனை களில் இருந்த வீரர்களுக்குச் சிறிதுகூட மரியாதை தரப்பட வில்லை. அவர்கள் அங்கே வல்லூறுகளால் வேட்டையாடப்படும் கோழிக்குஞ்சுகளைப்போல் வேட்டையாடப்பட்டனர். சென்ட்ரோகாலிகோ மருத்துவமனையில் எங்களது தோழர்கள் இருவர் மோசமாக காயம் அடைந்ததால் அவர்களுக்கு ரத்த மாற்று சிகிச்சை நடந்து கொண்டிருந்தபோதே அறையை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தனர். அவர்களை மேஜையிலிருந்து இழுத்துத் தள்ளினர். அவர்கள் நிற்க முடியாமல் தத்தளித்தபோது அவர்களை இழுத்துக் கொண்டு முதல் மாடிக்குக் கொண்டு வந்தபோது பிணமாகத்தான் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இதேபோன்று அவர்களால் ஸ்பெயின் மருத்துவ மனையில் நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. குஸ்டவோ அர்காஸ் (Gustavo Arcose), ஜோஸ் போன்ஸ் (Jose Ponce) ஆகியோருக்கு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வந்தது.

அங்கிருந்த மருத்துவர் பொஸாடா (Posada) தமது பிணத்தின் மீதுதான் நுழைய முடியும் என்று உறுதியாகக் கூறி அவர்களைத் தடுத்து விட்டார்.

ராணுவ மருத்துவமனையில் பெட்ரோ மிரட் (Pedra Miret), எபலார்டோ க்ரெஸ்போ (Abelardo Crespo), ஃபிடல் லாப்ரடார் (Fidel Labrador) ஆகியோரைக் கொல்லும் முயற்சியோடு ரத்த நாளங்களில் காற்றும் கற்பூரமும் செலுத்தப்பட்டது. ராணுவ மருத்துவரும், பெருமைக்குரிய உண்மை வீரருமான கேப்டன் டமாயோ வினாலாவர்களது உயிர் பிழைத்தது. டமாயோ, கையில் துப்பாக்கியுடன் கைதிகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த இரக்கமற்றவர்களிடமிருந்து அவர்களை விடுவித்து பொது மருத்துவமனைக்கு அவர்களை மாற்றி விட்டார். எங்கள் அணியின் காயமுற்றவர்களில் இந்த ஐந்து பேர் மட்டுமே தப்பிப் பிழைத்தனர்.

அதிகாலை நேரத்தில் எங்களது தோழர்கள் பலரும் ராணுவ முகாமிலிருந்து சிபோனி, லார்மயா, சோங்கோ போன்ற பல்வேறு பகுதிகளுக்கு ஊர்திகளில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஏற்கெனவே சித்திரவதைகளால் உருக்குலைக்கப்பட்ட அவர்கள், பின்னர், கைகள் கட்டப் பட்டும், வாயில் துணியடைக்கப்பட்டும் விடுவிக்கப்பட்டு ஒதுக்குப்புறமான பகுதிகளில் கொலை செய்யப்பட்டனர். ஆனால் ராணுவத்திற்கு எதிராக நடந்த போரில் இறந்ததாக அவர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டனர், இந்தப் படுகொலைச் செயல் பல நாட்கள் தொடர்ந்தது. கைதிகளில் சிலர் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருந்தனர். கொலை செய்யப்பட்டவர்களில் பலரும் தங்களது கல்லறைகளை தாங்களே தோண்டிக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். அவர்களில் ஒருவர் இவ்வாறு தோண்டிக் கொண்டிருந்தபோதே, கொலைகாரர்களில் ஒருவன் அவரை இழுத்து, கையிலிருந்த தடியினால் முகத்திலடித் தான். ஏனையோரில் பலரும் பின்னால் கைகள் கட்டப்

பட்டு உயிரோடு புதைக்கப்பட்டார்கள், ஒதுக்குப்புறமான இடங்கள் பலவும் துணிவுமிக்க வீரர்களின் இடுகாடாயிற்று. ராணுவத்தில் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சி நிலையத்தில் மட்டும் எங்களது அணியின் ஐந்து தோழர்கள் புதைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

என்றாவது ஒருநாள் இவர்கள் தோண்டியெடுக்கப் படுவார்கள். அவர்கள் மக்களால் தோள்களில் சுமந்து செல்லப்பட்டு, மார்ட்டியின் கல்லறைக்கருகே புதைக்கப் படுவார்கள் அவர்களது சுதந்திர நாடு இந்த நூற்றாண்டின் தியாக வீரர்களின் நினைவாக ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை நிச்சயம் உருவாக்கும்.

சாண்டியாகே டி கியூபாவின் சுற்றுப்புறங்களில் இறுதியாகக் கொலை செய்யப்பட்டது மார்க்கோஸ் மார்ட்டி (Marcos Marti) ஆவார். 30ஆம் தேதி வியாழனன்று காலையில் சிபோனியிலுள்ள ஒரு குகையில் மற்றொரு தோழரான சிரோ ரிடோண்டோ (Ciro Redondo)வுடன் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். அவர்கள் கைகளை உயரே தூக்கியபடி சாலைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். படைவீரர்கள் அப்போதுதான் மார்க்கோஸ் மார்ட்டியின் முதுகுக்குப்பின்னால் இருந்து சுட்டார்கள். அவர் தரையில் வீழ்ந்தவுடன் அவரது உடலைத் துப்பாக்கிக்குண்டுகளால் சல்லடையாக்கினார்கள். ரிடோண்டோ முகாமுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவரைக் கண்ட மேஜர் பெரெஸ் காவ்மாண்ட் (Perez Chaumont) வினவினார். 'இவன் கூடவா? இவனை ஏன் என்னிடம் அழைத்து வந்தீர்கள்?'. இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி ரிடோண்டோவோ இந்த நீதிமன்றத்தில் கூறியிருக்கிறார். பெரெஸ் காவ்மாண்ட் கூறியதுபோல் 'படைவீரர்களின் முட்டாள்தனத்தால், உயிர் பிழைத்த அந்த இளைஞர் அவர்களுக்கு நன்றி கூற வேண்டியிருக்கும்.

இதேதான் இந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நிகழ்ந்தது. ஜூலை 26ஆம் தேதி சம்பவம் நடந்த பத்து நாட்கள்

கழித்து, நகரத்திலிருந்து வெளியாகும் பத்திரிகை ஒன்று மன்சானிலோவிலிருந்து பயாமோலிற்குச் செல்லும் பாதையில் இரண்டு இளைஞர்கள் தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் செய்தியை வெளியிட்டது. பின்னர் ஹ்யூகோ கமேஜோ (Hugo Camejo), பெட்ரோ வெலெஸ் (Pedro Velez) ஆகியோர்தான் அந்த இளைஞர்கள் என்பது அடையாளம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. மற்றொரு அபூர்வமான சம்பவமும் அங்கே நடந்தது. மூன்று கைதிகள் மன்சானிலோ படைத் தளத்திலிருந்து அன்று அதிகாலை 2 மணிக்கு இழுத்து வரப்பட்டனர். காலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் அவர்களை நினைவிழக்கும் வரையில் கொடுமமாகத் தாக்கினர். பின்னர் கயிற்றினால் கழுத்தை நெறித்தனர்; இறந்து விட்டார்கள் என்று கருதி அவர்கள் சென்றவுடன், அவர்களில் ஒருவரான ஆந்திரே கார்சியா (Andres Garcia)விற்கு நினைவு திரும்பியது. அவர் ஒரு விவசாயியின் வீட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டார். இதனால்தான் இந்தச் சம்பவமும் கூட நீதிமன்றத்திற்குத் தெரிய வந்தது. பயாமோ பகுதியில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட எங்களது குழுவினரில் இவர்மட்டுமே உயிர் பிழைத்தார்.

காவ்டோ ஆற்றின் அருகே பாரன்காஸ் என்றழைக்கப்படும் இடத்தில் ஒரு பள்ளத்தில் ரால் டி ஆசுயர் Raul de Aguiar) அர்மாண்டோ டெல் வேலி (Armando del Valle) ஆந்திரே வால்டஸ் (Andres Valdes) ஆகியோரின் பிணங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மிராண்டா படைத் தளத்தின்பொறுப்பாளரான சார்ஜெண்ட்மாந்தேடி ஓசா (Montesde Osa), கார்ப்பரல் மசியோ (Maceo), அல்ட்டோ செட்ரோ (Alto cedro) பகுதியின் பொறுப்பாளரான லெப்டினன்ட் ஆகியோரால், அல்ட்டோ செட்ரோ பகுதிக்கும் பால்மா சொரியானோ (Palma Soriano) பகுதிக்கும் இடையேயிருந்த சாலையில் நள்ளிரவில் அவர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

இத்தகைய குற்றங்களின் வரலாற்றில், மான்கடா படைத்தளத்தின் புலி என்றழைக்கப்படும் சார்ஜென்ட் யூலாலியோ கோன்சால்ஸ் ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெறத் தகுதியானவர். கூறவியலாத நடவடிக்கைகளைப் பற்றி பெருமை பேசுவதற்கு அவர் சிறிதுகூட தயங்கவில்லை. இவரது கரங்கள்தான் எங்களது தோழர் ஏபல் சாந்த மரியாவைக் கொன்றன. அதுவும்கூட அவரைத் திருப்திப் படுத்தவில்லை; அவர் சண்டைக் கோழிகளை வளர்த்து வரும் போர்ட்டோபோனியாடோவிலிருந்து பஸ்ஸில் திரும்பி வரும்போது அதே பஸ்ஸில் ஏபல்லின் தாயும் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் யாரென்பதை உணர்ந்த கோன்சால்ஸ், தனது பெருமையை, துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த ஏபல்லின் தாயின் காதுகளில் விழும்படி உரத்த குரலில் கூறினார். 'ஆம்! நான் நிறைய பேரின் கண்களைப் பிடுங்கியிருக்கிறேன். இன்னும் பல கண்களைப் பிடுங்க வேண்டும் என்றுதான் காத்திருக்கிறேன்!' நமது நாட்டின் துன்பத்தால் ஏற்பட்டுள்ள நெறிச் சீரழிவு, அந்தத் தாயின் துக்கத்தில் ஏற்பட்ட விசம்பல்களில், வார்த்தைகளால் சொல்லவொண்ணாத வகையில் வெளிப்பட்டது. அதுவும் அவரது மகனைக் கொன்றவனின் கோழைத்தனமான அவமரியாதைகளால்தான் வெளிப்பட்டது. இந்தத் தாய்மார்கள் தங்களது மகன்களைப்பற்றி விசாரிப்பதற்காக மான்கடா படைத்தளத்திற்குச் சென்றபோது, நம்பற்கரிய தீய நோக்கத்துடனும், சித்திரவதை மனப்பாங்குடனும் அவர்கள் அந்தத் தாய்மார்களிடம் 'உங்களுக்காகவே சாண்டா இஃபிஜீனியா ஓட்டலில் வைத்திருக்கிறோம். அங்கே சென்றால் அவர்களைப் பார்க்கலாம்' என்று கூறினார்கள். கியூபா இருக்கிறதோ இல்லையோ, என்றாவது ஒரு நாள் அவர்கள் இதற்கான விளைவை சந்தித்துத்தான் ஆக வேண்டும். புரட்சியாளர்களின் சடலங்கள் எடுத்துச்

செல்லப்பட்டபோது மரியாதையுடன் தலைகளைத் தாழ்த்தியவர்களை இந்த இதயமற்ற கொடுங்கோலர்கள் வசைமாரி பெர்ழிந்தார்கள்.

ஏராளமான பேர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். எனினும் முழுப்பட்டியலையும் வெளிப்படையாக அறிவிக்க இந்த அரசாங்கத்திற்குத் துணிவில்லை. தாங்கள் கொடுத்த கணக்கு தவறானதென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு கொலைக்கும் முன்பாக முக்கியமான தகவல்கள் அனைத்தையும் அவர்கள் குறித்து வைத்துக் கொண்டுள்ளனர். தேசிய அடையாளக் கழகத்தின் மூலமாகச் செய்யப்படும் நீண்ட அடையாள முறைகள் ஏமாற்றுத்தனமானது தங்களது மகன்களின் முடிவைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று பல குடும்பங்கள் காத்து நிற்கின்றன. மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்பும் இவைகள் அனைத்தும் சரி செய்யப்படாமல் இருப்பது ஏன்?

இறந்தவர்களின் பைகள் அனைத்தும் அதிலிருந்த கடைசி காச வரையில் சோதனையிடப்பட்டு, அவர்களின் கைகளிலிருந்த மோதிரங்களையும் கடிகாரங்களையும் கூட உருவிக் கொண்டனர். அந்த மோதிரங்களையும் கடிகாரங்களையும் அந்தக் கொலைக்காரர்கள் கூச்சமேயின்றி அணிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தகவலும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நான் இங்கே கூறிய வற்றில் பலவற்றையும் ஏற்கெனவே எனது தோழர்கள் பலரும் அளித்த வாக்குமூலத்திலிருந்தே நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆனால் பல முக்கியமான சாட்சிகள், அவர்கள் முந்தைய விசாரணையைக் கவனிக்க அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த போதிலும் இந்த விசாரணைக்கு வராமல்

தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, பொது மருத்துவமனையின் நர்ஸுகள் இங்கே இல்லை. இந்த விசாரணை நடைபெற்று வரும் இதே இடத்தில்தான் அவர்களும் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நீதிமன்றத்திற்கு வரவிடாமல் அவர்கள் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே டாக்டர் மரியோ முனோஸ் மட்டுமின்றி மேலும் 20 தோழர்களும் உயிருடனேயே சிறைப்பிடிக்கப்பட்டது உண்மையா என்று நான் கேள்வி எழுப்பும்போது அவர்கள் அதை ஆமோதிக்க வேண்டியிருக்கும். இந்தச் சாட்சிகளை குறுக்கு விசாரணை செய்வதன் மூலம் அதிகாரப்பூர்வமான ஆவணத்தில் மிகப் பயங்கரமான வாக்குமூலங்கள் பதியப்பட்டு விடலாம் என்று இந்த ஆட்சி பயப்படுகிறது.

எனினும் மேஜர் பெரெஸ் கால்மாண்ட் இந்த நீதிமன்றத்திற்கு வந்தபோது எனது கேள்வியிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை. இந்த மனிதரின் வார்த்தைகளிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொண்டது என்னவென்றால் நிராயுதபாணியாக, விலங்கிடப்பட்ட மனிதர்களை எதிர்த்து மட்டுமே போரிட்ட ஒரு 'வீரர்' அவர் என்பதையும், இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து நான் பிரிக்கப்படாமலிருந்தால் நீதிமன்றத்தில் எதை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதைப்பற்றிய ஒரு கருத்து வடிவத்தையும் அவர் நமக்களித்தார். சிபோனியில் நடந்ததாகக் கூறப்படும் இந்த புகழ்பெற்ற கைகலப்புகளில் எங்களது தோழர்கள் எவ்வளவு பேர் உயிரிழந்தார்கள் என்று நான் கேட்டேன், அவர் தயங்கினார். நான் வற்புறுத்தியதும் இறுதியில் 21 பேர் இறந்ததாகக் கூறினார். கைகலப்பு ஏதும் நடக்கவேயில்லை என்று எனக்குத் தெரிந்த போதிலும், எங்களது தோழர்களில் எவ்வளவு பேர் காயமடைந்தார்கள் என்று நான் கேட்டபோது, 'யாருக்கும் காயமேற்படவில்லை, எல்லோருமே கொல்லப்பட்டனர்' என்று அவர் கூறினார். அதன்பிறகுதான் நான் 'படைவீரர்கள்

அணு ஆயுதம் எதையாவது பயன்படுத்தினார்களா? என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன். மனிதர்களை நேருக்கு நேராகச் சுடும்போது வெறும் காயம் மட்டும் யாருக்கும் ஏற்படாது என்பது உண்மைதான். அதன் பிறகு, 'ராணுவத்தில் எத்தனை பேர் இறந்தார்கள்' என்று நான் கேட்டேன். 'தனது ஆட்களில் இரண்டு பேருக்கு காயம் மட்டும் ஏற்பட்டது' என்று அவர் பதிலளித்தார். இறுதியில் 'காயம் அடைந்த வீரர்களில் யாராவது இறந்தனரா?' என்று நான் கேட்டேன். 'யாரும் இறக்கவில்லை' என்று அவர் பதில் அளித்தார். நான் சிறிது நேரம் பொறுத்திருந்தேன். பின்னர் காயமடைந்த படைவீரர்கள் வரிசையாகக் கொண்டுவரப் பட்டனர். அவர்களில் யாரும் சிபோனியில் காயமடைய வில்லை என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பில்லாத 21 இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்ததுபற்றிச் சிறிதுகூடக் கவலைப்படாத இதே மேஜர்தான் சியூடமர் கடற்கரையில் அரண்மனை போன்றதொரு மாளிகையைக் கட்டியுள்ளார். அதன் மதிப்பு லட்சம் பெசோக்களுக்கு மேலிருக்கும். இதுகூட பாடிஸ்டாவின் புதிய ஆட்சியின் கீழ் சில மாதங்களில் சேமித்த தொகைதான். ஒரு சாதாரண ராணுவ மேஜரின் சேமிப்பே இது என்றால், ஜெனரல்கள் எவ்வளவு சேமித்திருப்பார்கள் என்பதைச் சற்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

மரியாதைக்குரிய நீதிபதிகளே! ஜூலை மாதம் 26, 27, 28, 29-ஆம் தேதிகளில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட எங்களது தோழர்கள் எங்கே? சாண்டியாகோ டி கியூபா பகுதியில் 60க்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அவர்களில் மூன்று பேரும், இரண்டு பெண்களும் மட்டுமே நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டுவரப்பட்டனர். குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ள ஏனையோர் அதன் பின்னரே கைது செய்யப்பட்டனர். காயமடைந்த எங்களது தோழர்கள் எங்கே? அவர்களில்

5 பேர் மட்டுமே உயிரோடிருக்கின்றனர்; ஏனையோர் கொலை செய்யப்பட்டனர். இந்தக் கணக்குகளை யாரும் மறுக்க முடியாது. மற்றொரு புறத்தில் நாங்கள் சிறைப் பிடித்த 20 படைவீரர்களும் இங்கே நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டனர். நாங்கள் ஒரு வார்த்தைகூட அவதூறாகப் பேசவில்லை என்று அவர்களே இங்கே அறிவித்தார்கள். பெரும்பாலும் தெருச் சண்டையின்போது காயமடைந்த 30 படைவீரர்களும் இங்கே உங்கள் முன் வந்தார்கள். ஒருவர்கூட எங்களால் கொல்லப்படவில்லை. ராணுவத்தில் 21 பேர் கொல்லப்பட்டு 30 பேர் காயம்பட்ட அதே நேரத்தில் எங்கள் பக்கத்தில் மட்டும் 5 பேர் மட்டும் காயப்பட்டு 80 பேர் கொல்லப்பட்டது ஏன்? பெரெஸ் காவ்மாண்ட் இங்கே விவரித்ததைப் போன்ற புகழ்மிக்க போர்களில் 21 பேர் கொல்லப்பட்டு ஒருவர்கூட காயமடையவில்லை என்பதைப் போன்ற ஒரு போரைப்பற்றி நீங்கள் எப்போதாவது கேள்விப்பட்டதுண்டா?

1895ஆம் ஆண்டில் அந்நியத் துருப்புகள் ஆக்கிரமித்த போது நடந்த கடுமையான போரில் ஏற்பட்ட இழப்புகளைப்பற்றி நமக்குத் தெரியும். இந்தப் போர்கள் இரண்டிலும் எங்கே வெற்றி பெற்றது? எங்கே தோல்வியடைந்தது? என்பதையும் நாமறிவோம். லாஸ்வில்லாளில் நடந்த டாஸ் இண்டியோஸ் போரில் 12 பேர் காயமுற்றனர்; ஒருவர்கூட உயிரிழக்கவில்லை; மால் டியெம்போ போரில் 4 பேர் உயிரிழந்தனர்; 23 பேர் காயமுற்றனர்; கலிமீட் போரில் 16 பேர் இறந்தனர்; 64 பேர் காயமுற்றனர்; லாபல்மா போரில் 3 பேர் இறந்தனர், 88 பேர் காயமுற்றனர்; சகரா ஜிராரா போரில் 5 பேர் மரணமடைந்தனர்; 13 பேர் காயமடைந்தனர். டெஸ்கான்ஸோவில் 4 பேர் இறந்தனர்; 45 பேர் காயமடைந்தனர். சான் கேப்ரியல் டெல்லாம் பியோவில் 2 பேர் உயிரிழந்தனர்; 18 பேர் காயமுற்றனர்.....இந்த

போர்கள் அனைத்திலும் காயமுற்றவர்களின் எண்ணிக்கை உயிரிழந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைப் போல் இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கிலிருந்து பத்து மடங்கு வரையிலும் இருந்தது. இறப்போரின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கும் வகையில் நவீன மருத்துவ வசதிகள்கூட அன்றில்லை. அப்படியிருக்கும்போது காயமுற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஈடாக 16 பேர் கொல்லப்பட்டிருப்பதை எவ்வாறு விளக்கமுடியும்? மருத்துவமனையிலிருந்தவர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியதன் மூலமும், அவர்கள் சிறைப்படுத்திய பாதுகாப்பற்ற ஏனைய கைதிகளைப் படுகொலை செய்ததன் மூலமே இதை விளக்க முடியும்! இந்த விவரங்களை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

போரில் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பைப் போல் 3 மடங்கு பேரை ராணுவம் இழந்திருப்பது அவமானகரமானது; அவப் பெயர் தருவது; எனவே இறந்த ஒவ்வொரு படைவீரனுக்கும் ஈடாக 10 கைதிகளாவது கொல்லப்பட வேண்டும்! மார்ச் 10ஆம் தேதியன்று ராணுவ அதிகாரிகளாக மாறிய குட்டி அதிகாரிகளின் பெருமை என்பது இதுதான். இந்த பெருமையைத்தான் ராணுவத்தின் மீது அவர்கள் திணிக்கிறார்கள். இந்தப் பெருமை பொய்யானது; திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது; பொய்கள் மீதும், இரட்டை வேடத்தின் மீதும், குற்றங்களின் மீதும் உருவாக்கப்பட்டது. இந்தப் பெருமை இந்தக் கொலைகாரர்களால் ரத்தத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. போரில் இறப்பது பெருமையற்றது என்று அவர்களுக்குக் கூறியது யார்? காயமுற்றவர்களையும் போர்க் கைதிகளையும் கொல்வது தான் ஒரு ராணுவத்திற்கு பெருமையளிப்பது என்று யார் கூறியது?

போர்க்காலங்களில் கைதிகளைப் படுகொலை செய்யும் ராணுவங்கள் உலக முழுவதன் வெறுப்பையும் அவமதிப்பையும்தான் பெற்றிருக்கின்றன. இதுபோன்ற

கோழைத்தனத்தை நியாயப்படுத்தவே முடியாது. அந்நியப்படைகள் அத்துமீறி நுழைந்த போதிலும், இது போன்ற செயல்களை நியாயப்படுத்த முடியாது. தென் அமெரிக்காவின் விடுதலை வீரர் ஒருவரின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'ராணுவக் கட்டுப்பாடு என்று வந்த போதும் கூட ஒரு வீரனின் வாள் கொலையாளியின் வாளாக மாறக்கூடாது.' பெருமைமிக்கதொரு படை வீரன் போருக்குப் பின்பு கைதியைக் கொல்ல மாட்டான்; மாறாக, மதிக்கவே செய்வான். காயமுற்றவர்களைத் தீர்த்துக்கட்ட மாட்டான்; மாறாக, அவர்களுக்கு உதவி தான் புரிவான். அவன் குற்றங்களுக்குத் தடையாகத் தானிருப்பான். அவனால் அக்குற்றத்தைத் தடுக்க இயலாவிட்டால், ஸ்பானிய ராணுவ கேப்டன் ஒருவர் செய்ததைப்போன்றே, கியூபாவின் மாணவர்களைச் சுட்டுக்கொல்லும் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன், அந்த ராணுவத்தில் தொடர்ந்து பணிபுரிய மறுத்ததைப் போன்றே நடந்திருப்பான்.

கைதிகளைக் கொலை செய்த வீரர்கள் போரில் இறந்த வீரர்களைப் போன்று தகுதியுள்ளவர்கள் அல்ல. துணிவுடன் போரிட்ட பல வீரர்களை நான் கண்டேன். உதாரணமாக சுற்றுக்காவலில் இருந்த வீரர்கள் எங்களுடன் கைகலப்பதைப் போன்று இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் எங்களை எதிர்கொண்டார்கள். அதைப் போன்று உயிருக்குத் துணிந்து அபாய அறிவிப்பு மணியை ஒலித்து படைத்தளத்திற்கு எச்சரிக்கை செய்த சார்ஜெண்டைக் கூறலாம். அவர்களில் சிலர் உயிரோடிருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மற்றவர்கள் மரணமுற்றனர். அவர்கள் தங்களது கடமையைச் செய்வதாகவே அவர்கள் நம்பினர். இதுதான் அவர்களைப் பாராட்டுக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்களாகக் கருதத்தோன்றுகிறது. அந்த வீரமிக்க வீரர்கள் ஒரு தீய நோக்கத்திற்காக உயிரிழந்தார்கள் என்ற உண்மையைத்தான் நான் வெறுக்கிறேன், கியூயா விடுவிக்கப்படும்போது

எங்களுக்கெதிராகப் (போராடி உயிரிழந்தவர்களின் மனைவிகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உரிய மரியாதையையும் பாதுகாப்பையும் உதவியையும் நாங்கள் அளிப்போம். கியூபாவின் துயரங்களுக்கு அவர்கள் காரணமல்ல. இந்த மோசமான சூழ்நிலைக்கு அவர்களும் பலியானார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

ஆனால் போரில் உயிரிழந்த படைவீரர்கள் வென்றெடுத்த பெருமையெல்லாம் சரணடைந்த வீரர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று உத்திரவிட்ட அதிகாரிகளால் அழித்தொழிக்கப்பட்டது. ஒரே நாளில், ஒரு தடவை கூடத் துப்பாக்கியெடுத்துச் சுடாமல் அதிகாரிகளானவர்கள்தான் அவர்கள். தங்கள் நாட்டிற்கு பெரும் துரோக மிழைத்து பதக்கங்களை வாங்கியவர்கள்தான் அவர்கள். தாங்கள் கலந்து கொள்ளாத போரில் கைது செய்யப்பட்ட கைதிகளைக் கொலை செய்ய ஆணை பிறப்பித்தவர்கள் தான் அவர்கள். அண்டோனியோ மசியோவின் ராணுவத்திற்கான கருவிகளை ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற கழுதைகளை ஒட்டிச் செல்லக் கூட லாயக்கில்லாதவர்கள்தான் மார்ச் 10ஆம் தேதி அதிகாரியானவர்கள்.

எங்கள் அணியில் ஏற்பட்ட இழப்பைப் போல் 3 மடங்கு இழப்பு ராணுவத்திற்கு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், எங்களது வீரர்கள் சிறப்பான பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்பதை ராணுவத்தினரே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். மேலும் நாங்கள் தேவையான நடைமுறைத் தந்திரங்களைத் தயாரித்திருந்தோம் என்பதையும் ராணுவத்தினர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ராணுவ உளவு நிறுவனத்தால் பல லட்சம் செலவு செய்யப்பட்டபோதிலும், இத்தாக்குதல் அவர்களை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. மேலும் அவர்களிடமிருந்த கையெறி குண்டுகள் நாள்பட்டவையானதால் வெடிக்கவே இல்லை. ராணுவத்தின் இத்தகைய தோல்விக்கு மார்ட்டின் டயஸ் டமாயோ போன்ற

ஜெனரல்களும். உகால்டி காரில்லோ, அல்பெர்ட்டோ டெல்ரியா காவியனோ போன்ற கர்னல்களும் பொறுப்பேற்ற வேண்டும். மார்ச் 10இல் ராணுவத்தில் புகுந்த 17 துரோகிகளைப் போன்றவர்களல்ல நாங்கள். மாறாக, கியூபாவின் நீள அகலங்களைச் சுற்றி, மரணத்தை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்க அலைந்த 115 இளைஞர்கள் தான் எங்கள் அணியிலிருந்தார்கள். உண்மையான ராணுவ மதிப்பு ஏதாகிலும் அவர்களுக்கு இருந்தால் தங்களது அவமானத்தையும் இயலாமையையும் கைதிகளின் ரத்தத்தால் மறைக்க முயற்சிசுக்காமல் தங்களது பதவிகளையே ராஜிநாமா செய்திருப்பார்கள்.

ஆதரவற்ற கைதிகளைப் படுகொலை செய்வது? பிறகு அவர்கள் போரில் இறந்ததாக அறிவிப்பது, இதுதான் மார்ச் 10ஆம் தேதி அதிகாரிகளின் ராணுவத் திறமை! நமது விடுதலைப்போரின் உச்சக்கட்ட ஆண்டுகளில் வலேரியானோ வேலரின் கொலைகாரக் கூட்டம் இப்படித் தான் மோசமாக நடந்துகொண்டது. 'யுத்த நிகழ்ச்சி' யில் கீழ்க்கண்ட தகவலும் உள்ளது. பிப்ரவரி 23ஆம் தேதியன்று பால்டிமரோ அகோஸ்டா என்ற அதிகாரி குதிரைப்படையினருடன் புன்டா பிரவாவில் நுழைந்தார். அதன் எதிர்ச்சாலையிலிருந்து பிசாரோ படைப்பிரிவு ஒன்று அப்பகுதிகளில் பாரிகில்லா என்றழைக்கப்பட்ட சார்ஜெண்டின் தலைமையில் வந்து கொண்டிருந்தது. பிசாரோவின் படையினருடன் சிறிது நேரம் துப்பாக்கிச் சண்டை நிகழ்த்திவிட்டு கிளர்ச்சிக்காரர்கள் புன்டா பிராவாவிலிருந்து குவாட்டாவ் என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். மரியானாவிலிருந்து வந்த ஒரு படைப் பிரிவையும், பொது அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த கேப்டன் கால்வோ தலைமையிலான ஒரு படையையும் உடனழைத்துக் கொண்டு பிசாரோவின் படையைச் சேர்ந்த 50 பேரும் குவாட்டாவ் கிராமத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்களில் முதல் பிரிவு, கிராமத்தில் நுழைந்தவுடனே படுகொலையைத் தொடங்கிவிட்டது.

அமைதியாக இருந்த குடிமக்கள் 12 பேரைக்கொன்றனர்... கிராமத்திலிருந்து ஓட முயற்சித்த குடிமக்கள் அனைவரும் கேப்டன் கால்கோவின் படையினரால் சுற்றிவளைக்கப் பட்டு, கைது செய்யப்பட்டு, ஹவானாவிற்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். இந்த அத்துமீறல்களோடு அவர்கள் திருப்தியடையவில்லை; கைதிகளில் ஒருவரைக் கொலை செய்து ஏனையோரைக் காயப்படுத்தும் காட்டுமிராண்டி நடவடிக்கைகளையும் குவாட்டாவ்விடற்கு வெளியே அவர்கள் நடத்தினர்.

செர்வேராவைச் சேர்ந்த மார்க்குவீஸ் என்ற கோழைத்தனமிக்க படைவீரன், ஸ்பானிய வீரர்கள் மகத்தான இழப்பிற்குப் பிறகு பெற்ற இந்த வெற்றியை வேலருக்கு அறிவித்தான். ஆனால் கொள்கைப்பிடிப்புள்ள வரான மேஜர் ஜுகாஸ்தி இந்தப்போரின் வெற்றியை மறுதலித்ததோடு, அமைதியான மக்களைக் கொல்வதற்கு கேப்டன் கால்வோவும், சார்ஜெண்ட் பாரிகில் வாவும் திட்டமிட்டுச் செயல்புரிந்தார்கள் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்தார். இந்தக் கொடூரமான சம்பவத்தில் வேலரின் தலையீடும், இந்தப் படுகொலையைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டு அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியும், இந்தக் கொடூரங்களைப் பற்றியுத்த அமைச்சகத்திற்கு அவர் எழுதியனுப்பிய விவரத்தில் குறைக்கப்பட்டே அனுப்பப்பட்டன. “ஆயுதக்களத்திலிருந்து கமாண்டர் மரியானோவ் தலைமையில் ஒரு சிறு படைப் பிரிவும், கேப்டன் கால்வோ தலைமையில் சிறு தொண்டர்களும் துப்பாக்கி வீரர்களும், வில்லானுவா, பால்டோமீரா, அகஸ்டே ஆகியோரின் கூட்டத்தைப் புன்டா பிரவா அருகில் எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இப்போரில் அவர்களில் 20 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் சடலங்கள் குவாட்டாவ் மேயரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. 15 பேர் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். அதில் ஒருவர் காயமுற்றார். மேலும் அதிகமான பேருக்குக் காயமேற்பட்டிருக்கும் என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம்.

நமது அணியில் ஒருவருக்கு கடுமையான காயம் ஏற்பட்டது. சிலருக்கு லேசான சிராய்ப்புகளும் காயங்களும் ஏற்பட்டது—வேலர்”

வேலர் அனுப்பிய அதிகாரப்பூர்வமான அறிக்கைக்கும் மேஜர் பெரெஸ் கௌமாண்டின் வெற்றிகளை கர்னல் காவியானோ விவரித்ததற்கும் இடையே என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது? வேலர் 20 பேர் இறந்ததாகக் குறிப்பிட்டார். காவியானோ 21 பேர் உயிரிழந்ததாகக் கூறினார். அவரது அணியில் ஒருவருக்கு காயம் ஏற்பட்டதாகக் கூறினார். காவியானோ இரண்டு பேருக்கு காயம்பட்டதாகக் கூறினார். எதிரிகளின் அணியில் 15 பேர் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டதாகவும் ஒருவருக்குக் காயம்பட்டதாகவும் கூறினார். காவியானோவின் குறிப்பிலோ காயம்பட்டவர்களுமில்லை; கைதிகளுமில்லை.

துணிவோடு போரிட்டு இறந்த வீரர்களைப் பாராட்டுவது போலவே, பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டு, இந்த ரத்தச்சேற்றில் தங்களது கரங்களை நனைத்துக் கொள்ளாத அதிகாரிகளையும் நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன். இப்போதுள்ள பலரும் உயிரோடிருப்பதற்கே லெப்டினென்ட் சர்ரியா, லெப்டினென்ட் காம்பா கேப்டன் தமாயோ போன்றவர்களின் பாராட்டத்தக்க நடவடிக்கைகள்தான் காரணம். இவர்கள் கைதிகளை நடத்துவதில் உண்மையான மனிதர்களாக நடந்துகொண்டார்கள். இவர்களைப் போன்றவர்கள் ராணுவத்தின் பெயரை ஓரளவு காப்பாற்றியிருக்காவிட்டால், ராணுவத்தின் சீருடையை அணிவதை விட ஒரு கந்தலை அணிந்து கொள்வதே பெருமை தருவதாய் இருந்திருக்கும்.

உயிரிழந்த எனது தோழர்களுக்காக நான் பழிலாங்கச் சபதம் ஏற்கப்போவதில்லை. அவர்களது உயிர்கள் விலை மதிப்பற்றவை; இந்தக் கொலைகாரர்கள் தங்களது உயிரைக் கொடுத்தால் கூட அதற்கு ஈடாகாது. தங்களது

நாட்டிற்காகப் போராடியவர்களின் உயிருக்கு ரத்தத்தால் மரியாதை செலுத்திவிட முடியாது. அவர்கள் நேசித்த மக்களின் மகிழ்ச்சியே அவர்களுக்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலியாக இருக்க முடியும்.

மேலும் எனது தோழர்கள் மறைந்தவர்களல்ல; மறக் கப்பட்டவர்களுமல்ல. அவர்கள் முன்னெப்போதையும் விட இப்போதுதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சடலங்களிலிருந்து அவர்களின் கருத்துக்கள் வெற்றிப் பெருக்குடன் வெளிப்படுவதைக் கண்டு இந்தக் கொலைகாரர்கள் ஆயாசப்படுவார்கள். தீர்க்கதரிசியின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், "இறந்தவர்களின் சமாதியருகே கண்ணீர் சிந்துவதற்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. தாய் நாட்டின் மீதும் அதன் புகழின் மீதும் எல்லையற்ற அன்பு செலுத்துவதுதான் அந்த எல்லை; இந்த அன்பு என்றும் தோல்வியடைவதில்லை; நம்பிக்கை இழப்பதில்லை; சுருங்கிவிடுவதில்லை; தியாகிகளின் சமாதிகளே நமது ஆராதனைக்குரிய தேவாலயங்கள்."

தாய் நாட்டின் மடியில்
ஒருவன் உயிர் விடும்போது
துன்பம் முடிகிறது;
சிறைச் சங்கிலிகள் தெறிக்கின்றன.
இறுதியில்,
அந்த மரணத்தில்
வாழ்வு துவங்குகிறது.

இந்தக் குறிப்புடன் நடந்த சம்பவங்களை விவரிப்பதை நான் சுருக்கிக் கொள்கிறேன். என்னை விசாரிப்பதற்காக நிறுவப்பட்டுள்ள ஒரு நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டுள்ளேன் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எங்கள் பக்கத்தில் மட்டுமே சட்ட உரிமைகள் அனைத்தும் உள்ளன என்பதையும் எனது தோழர்களின் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள தீர்ப்புகள், எனக்குத் தண்டனை

விதிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை உட்பட அனைத்திற்கும் காரணரீதியிலோ, சமூக நியதியின் அடிப்படையிலோ அல்லது உண்மையான நீதியின்படியோ எந்தவித நியாயமும் இல்லை என்பதை நான் விளக்குவேன்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளுக்கு மிகுந்த மதிப்பளிக்க வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். எனது கோரிக்கையில் உள்ள நேரடியான போக்கில் உங்கள் மீது எந்த வித வெறுப்பும் இல்லை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்களேயானால் நான் மிக்க நன்றியுடையவனாயிருப்பேன். இன்றையச் சூழ்நிலையில் நீதித்துறை எத்தகைய தவறான, பொய்யான நிலையை எடுத்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதற்காகவே நான் வாதாடுகிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு, ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் இந்த அமைப்புச் சக்கரத்தின் ஆரம்பம்தான். எனவே ஊர்தியினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட திசையை நோக்கி அது நகர்ந்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால் இதனாலேயே ஒருவர் தனது கொள்கைக்கெதிரான செயல்களைச் செய்வதை நியாயப்படுத்த முடியாது இந்த அவப்பெயரில் பெரும்பகுதிக்கு இந்த கும்பலாட்சிதான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த கும்பலாட்சி பாராட்டத்தக்க எதிர்ப்பு எதையும் காட்டாமலேயே சுரண்டல்காரனின் கட்டளைக்கு நேரடியாகக் கீழ்ப்படிந்து விட்டது. நீதித்துறை தனது சுயாட்சியை மறுத்தலித்ததன் மூலம் நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்துவிட்டது. விதிவிலக்கான சில நேர்மையாளர்கள் தமது தனித்த முடிவுகளின் மூலம் சீர்குலைக்கப்பட்ட நீதித்துறையின் பெருமையைச் சீர்படுத்த முனைந்தனர். ஆனால் இந்தச் சிறுபான்மையோரின் முயற்சிகளுக்கு ஓரளவே பலனிருந்தது. ஏனெனில் பெரும்பாலானவர்களின் அடிமைப்புத்தியும் வால்பிடிக்கும் போக்கும் இந்த முயற்சிகளை சிதறடித்துவிட்டது. ஆனால் இந்த விதியின் மீதான நம்பிக்கையொன்றும் உண்மையைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்ற எனது நோக்கத்திலிருந்து என்னைத் தடுத்து விடாது.

இந்த நீதிமன்றத்தின் முன்பு நான் வந்து நிற்பது தன்னிச்சையாக எடுக்கப்பட்ட — முடிவுகளுக்கு ஒரு சட்டத் தோற்றத்தை கொடுப்பதற்கான முயற்சியாக இருக்கலாம் ஆனால் அது முழுமையான கேலிக் கூத்தேயாகும். ஏராளமான வெகட்கங்கெட்ட தன்மைகளை மறைத்து நிற்கும் இந்த இழிதிரையை விலக்குவதென்று நான் உறுதிபூண்டுள்ளேன். என்னை விசாரித்துத் தண்டிப்பதற்காக இங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தியுள்ளவர்கள் இந்த நீதிமன்றத்தின் ஒரேயொரு முடிவுக்குக்கூட கட்டுப்பட வல்லை என்பதுதான் இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகும்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல நமது தேசம் அரசியல் தனித்தன்மையை அடைந்ததற்குப் பிறகு நடக்கும் மிக முக்கியமானதொரு விசாரணையாகக்கூட இது இருக்கலாம். இந்த சர்வாதிகாரம் என்னை மெளனத்தில் ஆழ்த்த விரும்புவது போலவே நான் இங்கே கூறும் வார்த்தைகளும் மெளனத்தில் புதைந்துவிடலாம். ஆனால் நீங்கள் செய்து கொண்டிருப்பதைக் காலம் பார்த்துக் கொண்டதானிருக்கிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனை நீங்கள் இன்று விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஆனால் நீங்கள் ஒருமுறையல்ல; பலமுறை விசாரிக்கப்படவிருக்கிறீர்கள். எதிர்காலத்தின் பார்வைக்கு இந்த நாட்கள் கொண்டுவரப்படும்போதெல்லாம் நீங்கள் விசாரிக்கப்படுவீர்கள். நான் இங்கே கூறும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் அப்போது பலமுறை திரும்பத் திரும்ப ஒலிக்கும்; அது எனது வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் என்பதால் அல்ல; மாறாக நீதி வழங்கும் பிரச்சினை என்பது என்றும் நிலைத்திருப்பது. இந்த நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளின் பொருள் புரியாத வாதங்களுக்கும் மேலாக, அதற்கும் அப்பால் மக்கள் நீதியின் மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். மக்கள் முட்டாள்தனமான, முரண்பாடான அனைத்திற்கும் விரோதமாக, எளிமையான திருத்த

முடியாத வாதத்தையே ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். மேலும், இந்த உலகில் பாரபட்சத்தையும் சமத்துவ மின்மையையும் கடுமையாக வெறுப்பவர்கள் யார் என்றால், அது கியூபாவின் மக்கள்தான். அவர்களைப் பொருத்தவரை நீதி என்பது ஒரு கையில் தராசும், மறு கையில் வாளும் ஏந்திய தேவதையாகவே உருவகப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அது ஒரு பிரிவினருக்குப் பணிந்துபோய், மற்றொரு பிரிவினரின் மீது ஆத்திரத்துடன் வாளை உயர்த்தினால், அப்போது கியூபாவின் மக்கள் அந்நீதி தேவதையைக் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டும் விலை மாதாகவே கருதுவார்கள். எனது வாதமும் மக்களிடையே உள்ள இந்தச் சலபமான வாதமேயாகும்.

நான் ஒரு கதை சொல்கிறேன்: முன்னொரு காலத்தில் ஒரு குடியரசு இருந்தது. அதற்கென்று அரசியலமைப்புச் சட்டம், விதிகள், உரிமைகள், குடியரசுத் தலைவர், சட்ட மன்றம், நீதிமன்றங்கள் ஆகிய அனைத்துமே இருந்தன. எவரும் முழு உரிமையோடு கூடி, இணைந்து பேசலாம்; எழுதலாம். அப்போதிருந்த அரசாங்க அதிகாரிகளை மக்கள் விரும்பவில்லை. எனினும் புது அதிகாரிகளைத் தேர்த்தெடுப்பதற்கான உரிமை அவர்களிடம் இருந்தது. அவர்கள் தங்களது உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு சில நாள்களே இருந்தன. மக்களின் கருத்துகள் மதிக்கப்பட்டன; கேட்கப்பட்டன. எல்லாப் பொதுப் பிரச்சினைகளும் சுதந்திரமாக விவாதிக்கப்பட்டன. அரசியல் கட்சிகளும், வானொலியும், டெலிவிஷனும் விவாதங்களையும், கருத்தரங்குகளையும், பொதுக் கூட்டங்களையும் நடத்தின. தேசம் முழுவதுமே உற்சாகத்தில் ஆழ்ந்தது. அந்த மக்கள் மிகவும் துன்புற்றிருந்தார்கள்; மகிழ்ச்சியற்றிருந்தார்கள். எனினும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவே விரும்பினார்கள்; அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க உரிமையும் உண்டு. அவர்கள் பலமுறை ஏமாற்றப் பட்டார்கள். அவர்கள் கடந்தகாலத்தை மிகுந்த கலக்கத்துடன் தான் நோக்கினார்கள். அந்தக்காலம்

திரும்பி வராதா என்று குழந்தைத்தனமாக அவர்கள் நம்பினார்கள். தங்களது சுதந்திரத்தை அவர்கள் மிகப் பெருமைவாய்ந்ததாக நினைத்தனர்; விடுதலை ஒரு புனிதமான உரிமையாக மதிக்கப்படும் என்று நம்பிக்கையில் நிமிர்ந்து நின்றார்கள். தங்களது ஜனநாயக அமைப்புகளை நசுக்கும் குற்றத்தைப் புரிய யாரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்று அவர்கள் உறுதியோடு நம்பினார்கள், சிறந்த ஒன்றிற்காக அவர்கள் மாற்றத்தை விரும்பினார்கள்; இவை அனைத்துமே தங்கள் கைகளில் இருப்பதாக அவர்கள் கருதினர். அவர்களது நம்பிக்கை அனைத்துமே எதிர்காலத்தில்தான் அடங்கியிருந்தது.

பாவம் அந்த நாடு! ஒருநாள் அவர்கள் ஏமாற்றத் துடன் எழுந்தார்கள். மக்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த போது, நள்ளிரவின் போர்வையில் கடந்தகாலத்தின் ஆவிகள் சதிசெய்து குடியுரிமையின் கைகளையும் கால்களையும் தூக்கியெடுத்து, அதன் கழுத்தைப் பிடித்தன. அந்த கோர நகங்களும், அந்த இரும்புப் பிடியும் ஏற்கெனவே பழக்கப்பட்டதுதான். அந்தக் குத்தீட்டிகளும், ஆணியடித்த காலணிகளும் ஏற்கெனவே பழக்கமானவைதான். அது பயங்கரமான கனவொன்று மல்ல; அது ஒரு துயரமான, பயங்கரமானதொரு உதார்த்தம். ஸ்பூல் ஜென்சியோ பாடிஸ்டா என்ற மனிதன் யாரும் எதிர்பாராத வேளையில் அந்தப் பயங்கரமான குற்றத்தை அப்போதுதான் நடத்தி முடித்தான்.

பின்னர் அந்த மக்களிடையே இருந்து ஒரு சாதாரண மனிதன், குடியரசின் சட்டவிதிகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவன், அதன் நீதிபதிகளின் தகுதியின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தவன், கவனிப்பாற்ற மக்களின் மீது பொழியப்படும் தாக்குதல்களைக் கண்டான். இது போன்றதொரு அதிரடிப் புரட்சியை உருவாக்கக் காரணமானவனுக்கு சமூகம் விதித்திருக்கும் தண்டனை

என்னவென்பதை சமூகப் பாதுகாப்பு விதிகளில் ஆழ்ந்து அலசினான். அவன் அங்கே கண்ணுற்ற தண்டனை இதுதான் :

‘அரசிலமைப்புச் சட்டம் முழுவதையுமோ அல்லது அதன் ஒரு பகுதியையோ அல்லது நிறுவப்பட்டுள்ள அரசாங்கத்தின் வடிவத்தையோ பலாத்காரமான முறையில் நேரடியாக மாற்ற நினைக்கும் எந்தவொரு செயலையும் செய்பவருக்கு ஆறிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்க வேண்டும்.’

‘அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த துறைகளுக்கு எதிராக ஓர் ஆயுதந்தாங்கிய எழுச்சியை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் கூடிய ஒரு நடவடிக்கையை உருவாக்க நினைப்பவருக்கு மூன்றிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும். இது போன்ற கலகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால் இத் தண்டனை 5 ஆண்டுகளிலிருந்து 20 ஆண்டுகள் வரை உயர்த்தப்பட வேண்டும்.’

‘செனட்சபை, பிரதிநிதிகள் சபை, குடியரசுத் தலைவர் அல்லது உச்சநீதிமன்றம் ஆகியவை அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான தங்களது உரிமைகளை நிறைவேற்றுவதை முழுமையாகவோ அல்லது ஓரளவுக்கோ தடுக்கும் குறிப்பிட்ட நோக்கத்துடன் உருவாக்கப்படும் செயலைத் தூண்டுவோருக்கு ஆறிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்’.

‘பொதுத் தேர்தல்கள் சாதாரணமாக நடைபெறுவதைத் தடுக்கவோ, சீர்குலைக்கவோ முயற்சிப்போருக்கு நான்கிலிருந்து எட்டு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்’.

‘கியூபாவில் தற்போது நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களைப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கும் குறிப்புகளையோ, உத்தரவுகளையோ, சட்டங்களையோ பிரச்சாரம் செய்யவோ, பிரசுரிக்கவோ, நடைமுறைப்படுத்தவோ முயற்சி செய்வோருக்கு இரண்டாண்டிலிருந்து ஆறு ஆண்டுகள் வரை சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.’

‘அரசாங்க உத்தரவின் மூலமாகவோ, அல்லது வேறு விதமான அதிகாரமோ கொடுக்கப்படாமல் படைகள், முகாம்கள், கோட்டைகள், படைமுகாம்கள், நகரங்கள்’ யுத்தக் கப்பல்கள் அல்லது ராணுவ விமானங்கள் ஆகியவற்றிற்கு உத்தரவிடும் பொறுப்பை ஏற்பவருக்கு ஐந்தாண்டுகளிலிருந்து பத்தாண்டுகள் வரை சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.’

‘அரசின் நிறுவனங்களுக்கு உரிய நடைமுறை என்று அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட செயலைக் கைப்பற்றுவோருக்கு இதே போன்ற தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.’

யாரிடமும் கூறாமல், சட்டவிதி ஒரு கையிலும், குற்றச்சாட்டை மற்றொரு கையிலும் ஏந்தியவாறு அந்தக் குடிமகன் நீதிமன்றம் இருந்த அந்த புராதனக் கட்டிடத்திற்குச் சென்று இச்செயலுக்குப் பொறுப்பானவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டிய கடமை நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு என்று கூறினார். அவர் இந்தக் குற்றங்களைக் குறை கூறியதுடன் ஸ்பூல் ஜென்சியோ, பாடிஸ்டா மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் பதினேழு பேருக்குச் சமூகப் பாதுகாப்பு விதி குறிப்பிட்டுள்ளபடி 108 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்று கோரி ரிட் மனு ஒன்றைத் தாக்கல் செய்தார். இரவு நேரத்தில் யாருமறியாத வண்ணம் நிகழ்ந்த இந்த துரோகத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டுள்ள பயங்கரமான சூழ்நிலை

களையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் வேண்டினார்.

நாட்களும் மாதங்களும் கழிந்தன. என்ன ஒரு ஏமாற்றம்; குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களோ தீண்டப் படவேயில்லை. அவர்கள் நாட்டின் குறுக்கு நெடுக்காக பெரும் தலைவர்களைப் போல் பயணம் செய்து வந்தனர். ஏனையோரும் அவர்களை 'மாண்புக்குரியவர்கள்' என்றும், 'தளபதிகள்' என்றும் அழைத்து வந்தனர். அவரும் நீதிபதிகளை தனது விருப்பத்திற்கேற்றபடி விலக்கி, நியமனம் செய்தார். நீதிமன்றம் திறக்கப்பட்ட முதல் நாளிலே, நமது மதிப்பிற்குரிய நீதியின் பாதுகாவலர்களுக்கு நடுவே பெருமை மிகுந்த ஆசனமொன்றில் அந்தக் குற்றவாளி வீற்றிருந்தார்.

மேலும் பல நாட்களும் மாதங்களும் உருண்டோடின. மக்கள் இந்த நையாண்டிகளையும் செயல்களையும் கண்டு முகம் சுளித்தனர். பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை யுண்டு. சட்டத்தை மதிக்காத, மக்களின் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக பலாத்காரத்தால் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய, நிலவிவந்த அமைப்புக்கெதிராகத் தாக்குதல் தொடுத்த குற்றவாளியான அந்த மனிதனை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம் தொடங்கியது. சட்டத்தைக் காக்கவும், மக்களின் சுதந்திரத்தை மீட்கவும் போராடத் தொடங்கியவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதும், படுகொலை செய்வதும், சிறையிலடைப்பதும், கைது செய்வதும் தொடர்ந்தது.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! சட்டத்தை மீறி, நமது நிறுவனங்களைச் சுக்குநூறாக்கிய இந்த அதிகாரவெறி பிடித்த மனிதரைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நீதிமன்றத்தில் பயனின்றி ஒருநாள் வேண்டுகோள் விடுத்த அந்த சாதாரணக் குடிமகன்தான் நான். இப்போதோ இந்தச் சட்டவிரோதமான ஆட்சியைத் தூக்கியெறிய முயன்றதற்

காகவும் குடியரசின் உண்மையான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீட்க முயன்றதற்காகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, 76 நாட்கள் எவருடைய தொடர்புமின்றி, சிறையிலடைக்கப்பட்டு, எவருடனும், என் மகனுடன் கூட, பேசவிடாமல் தடுக்கப்பட்டு, நகரின் வீதியெங்கும் இயந்திரத் துப்பாக்கி ஏந்திய காவலர்கள் இருமருங்கும் புடைசூழ அழைத்துவரப்பட்டு இங்கே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். மிகுந்த தீவிரத்துடன், ரகசியமாக விசாரிக்கப்படுவதற்காக இந்த மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போதோ நமது அரசு வழக்கறிஞர் அதே சமூகப் பாதுகாப்பு விதியைத் தனது கையில் வைத்துக் கொண்டு 26 ஆண்டுகளுக்கு நான் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டும் என்று அமைதியாக வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

முந்தைய சம்பவத்தின்போது நீதிமன்றம் செயல்பட முடியாதபடி தடுக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் பதிலளிக்கலாம். அப்படியானால், இம்முறை என்னைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். முதல் முறை, குற்றவாளியைத் தண்டிக்க உங்களால் இயலவில்லை. இம்முறையோ என்றுமறியாதவனைத் தண்டிக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளீர்கள். நீதி தேவதை இரண்டு முறையும் களங்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

நியாயப்படுத்த முடியாதவற்றை நியாயப்படுத்தவும், விளக்க முடியாததை விளக்கவும், இணங்க முடியாதவற்றை இணங்க வைக்கவும் இங்கே ஏராளமாகப் பேசப்பட்டது. வலிமை எதையும் நியாயப்படுத்தும் என்பதை இந்த நாட்டின் உயர்ந்த நீதியாக நிலைநிறுத்த வேண்டிய நிலைக்கு இந்த ஆட்சி வந்துவிட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், டாங்குகளையும், வீரர்களையும் பயன்படுத்தி குடியரசுத் தலைவரின் மாளிகையையும், தேசத்தின் கருவூலத்தையும், அரசாங்க அலுவலகங்களை

யும் கைப்பற்றியவர்கள் மக்களை ஆள்வதற்கான உரிமையைப் பெறுவதற்காக மக்களின் நெஞ்சுக்கு நேராகத் துப்பாக்கிகளை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி அங்கு தனது பொம்மை அரசாங்கங்களை நிறுவுவதற்காக இதே வாதத்தைத்தான் நாஜிகளும் முன் வைத்தார்கள்.

புரட்சி என்பது சட்ட உரிமைகளின் அடிப்படை என்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆனால் மார்ச் 10ஆம் தேதி நடந்த நள்ளிரவு ராணுவத் தாக்குதலை ஒரு புரட்சியாகக் கருதவே முடியாது. ஜோஸ் இன்ஜெனீரோஸ் கூறியிருப்பதுபோல, அரசியல் சலுகைகளையும், பொருளாதாரச் சலுகைகளையும் ஆட்சியிலிருப்பவர்களிடமிருந்து பறிப்பதற்காக, வெறுப்படைந்த ஒரு சில குழுவினர் தூண்டிவிடும் சிறு சிறு சச்சரவுகளையெல்லாம் புரட்சி என்று கூறிவிடுவது அன்றாட வழக்கமாகிவிட்டது, இதன் வழக்கமான விளைவு என்னவெனில். வேலை வாய்ப்புகளையும். பலன்களையும் பிரித்துக்கொள்வதற்கான உரிமைகள் கைமாறுவதுதான். ஆனால் இந்த மாற்றத்தை ஒரு தத்துவவாதியோ, நாகரிகமனிதனோ புரட்சிக்கான காரணம் என்று கூறமாட்டார்கள்.

சமூக அமைப்பில் ஒருங்கிணைந்த மாற்றத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையை விட்டுவிடுவோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இந்த நாற்றத்தைக் குறைப்பதற்கான சிறு அசைவை பொதுவான தோற்றத்திற்குக்கூட நம்மால் காணமுடியவில்லை, கொச்சை அரசியலுக்காகவும், திருட்டுக்காகவும், கொள்ளைக்காகவும், மனித வாழ்க்கையை மதிக்காததற்காகவும் முந்தைய ஆட்சியைக் குறை கூறுவோமானால், இப்போதைய ஆட்சி அரசியல் துஷ்பிரயோகத்தை ஐந்துமடங்காகவும், மனித வாழ்க்கையை மதிக்காத தன்மையை நூறு மடங்காகவும் பெருக்கியிருக்கிறது.

பாரிகில்லா கொள்ளையடித்ததும், கொலை செய்ததும் எல்லோருக்கும் தெரியும்; அவர் லட்சாதிபதியாக இருந்ததும், ஹவானாவில் பல வீடுகள் அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்ததும், வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளில் கணக்கற்ற மூலதனத்தைக் குவித்திருந்ததும், அமெரிக்க வங்கிகளில் எண்ணற்ற கணக்குகளை வைத்திருந்ததும், ஜீவனாம்சமாக 1 கோடியே 80 லட்சம் பெசோக்களை கொடுக்கத் தயாராக இருந்ததும், அமெரிக்கத் தொழிலதிபர்களுக்காகவே கட்டப்பட்ட விலை உயர்ந்த ஆடம்பர ஓட்டல்களில் தங்கியதும் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் யாரும் பாரிகில்லாவை ஒரு புரட்சியாளனாகக் கருதியதில்லை. வேலரின் ராணுவத்தில் சாதாரண சார்ஜெண்டான பாரிகில்லா, குவாட்டாவில் 12 இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்தான். பாடிஸ்டாவின் ஆட்களோ சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் 70 கியூப இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்தனர். இந்த ஒற்றுமையே அனைத்தையும் புலப்படுத்திவிடும்.

மார்ச் 10ஆம் தேதிக்கு முன்பு நான்கு அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சியில் இருந்தன. ஆடெண்டிகோ, லிபரல், ஜனநாயக, குடியரசுக்கட்சிகள்தான் அன்று நாட்டில் இருந்தன. அதிரடிப் புரட்சி நடந்த இரண்டு நாட்களிலேயே குடியரசுக் கட்சி புதிய ஆட்சியாளர்களுக்குத் தனது ஆதரவைத் தெரிவித்துவிட்டது. ஒரு வருடம் முடிவதற்குள்ளாகவே லிபரல் மற்றும் ஜனநாயகக் கட்சியினரும் இந்த ஆட்சியாளர்களுடன் கலந்து விட்டனர். பாடிஸ்டா அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீண்டும் அமல்படுத்தவில்லை. மக்களின் உரிமைகளை மீட்டளிக்கவில்லை. சட்டமன்றங்களை மீண்டும் நிறுவவில்லை. எல்லோருக்குமான வாக்குரிமைகள் திருப்பித் தரப்படவில்லை. அதிகபட்சமாக சொல்லப்போனால் வேரறுக்கப்பட்ட எவ்வித ஜனநாயக அமைப்புகளையும் மீண்டும் நிலைநாட்டவில்லை. ஆனால், வெர்டேஜோவை

யும், குவாஸ் இன்க்ளானையும், சால்விடோ கார்சியா ராமோஸையும், அனயா முரில்லோவையும், இவர்களைப் போன்று கியூபாவின் அரசியலில் உள்ள மிகவும் பிற்போக்கான ஊழல்மிக்க, கொடுரமான சக்திகளையும், அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவான பழம் பெருச்சாளிகளையும் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார். இப்படித்தான் 'பாரிகில்லா'வின் புரட்சி நடந்து வந்தது.

மிகவும் சாதாரணமான புரட்சிகர உள்ளடக்கம் கூட இல்லாத பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி கியூபாவை 20 ஆண்டுகள் பின்னோக்கித் தள்ளிவிட்டது. நம் அனைவரிடமிருந்தும், குறிப்பாக வறுமையிலும் துன்பத்திலும் வாடி வரும் சாதாரண வகுப்பினரிடமிருந்தும் பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி இதற்காக மகத்தான விலையையும் அபகரித்துக் கொண்டது. இதற்கிடையே ஆரவாரத்தாலும், திறமையின்மையாலும். எதிர்பார்ப்புகளாலுமே சர்வாதிகாரம் நாட்டை வீணாக்கி வந்தது. இப்போது மிகக் கொடுரமான அரசியலின் கீழ்த்தர வடிவங்களையும், மேற்கொண்டு தன்னை ஆட்சியில் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காகத் திட்டத்திற்கு மேல் திட்டமாக உருவாக்கி வருகிறது. இந்த ஆட்சி பிணைமலைகளுக்கும், ரத்தக் கடலுக்கும் நடுவே இருப்பினும் அதைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை.

மக்களின் நலனுக்காக தேசிய அளவிலான ஒரு திட்டத்தைப் பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி முன்வைத்ததில்லை. பெரும் பணக்காரர்களின் நலனுக்கு பாடிஸ்டா தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். நோக்கங்களோ குறிக்கோள்களோ அற்ற, வெற்றுத்தன்மையும் மக்களிடம் நம்பிக்கையோ, அன்போ, ஆதரவோ அற்ற பாடிஸ்டாவைப் போன்ற மனநிலை படைத்தவர்களிடம் இது போன்ற விஷயங்கள் எதிர்பார்ப்பதே சிரமம்தான். அவரது ஆட்சி ஆட்களை மட்டுமே மாற்றியிருக்கிறது. ஒட்டுண்ணிகளும், கூட்டாளிகளும், நண்பர்களும் சேர்ந்த சர்வாதிகாரத்தின் உடன்போக்காளர்கள், அடித்த கொள்ளையைப் பங்கு போட்டுக்கொள்பவர்கள்

தான் இது போன்ற தற்பெருமைக்காரர்கள்; தாய்நாட்டின் நலன்களைக் கருதாதவர்கள். பொது வாழ்க்கையில் வசதியாக இருப்பதற்கு நாட்டுமக்கள் எவ்வளவு அவமானத்தைத் தாங்கவேண்டியுள்ளது!

எட்வர்டோ சிபாஸ் தனது இறுதி வானொலி உரையின்போது எவ்வளவு சரியாகக் குறிப்பிட்டார்! கர்னல்களும், ஆக்கிரமிப்புச் சட்டங்களும் திரும்புவதற்கு பாடிஸ்டா உதவி செய்து வருகிறார் என்று அவர் மிகச் சரியாகவே குறிப்பிட்டார். மார்ச் 10ஆம் தேதிக்குப் பின்பு, தங்கள் நாட்டிலிருந்து அறவே வெளியேறி விட்டதாகக் கருதிய ஊழல் நடவடிக்கைகள் மீண்டும் துவங்கி விட்டதை கியூபாவின் மக்கள் காணத் தொடங்கினர். கலாச்சார நிறுவனங்களின் மீது இதுவரையில்லாத தாக்குதல் தொடங்கியது. ராணுவ உளவு ஸ்தாபனத்தின் குண்டர்களால் ஒரு வானொலி நிலையம் தாக்கப்பட்டது. வானொலிப் பல்கலைக்கழகத்தின் நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோதே P A Uவைச் சேர்ந்த குண்டர்களும் ராணுவ உளவு ஸ்தாபனத்தின் அடியாளர்களும் இத்தாக்குதலை நடத்தினர். பத்திரிகையாளர் மரியோ குசிலான் அவரது வீட்டிலிருந்து நள்ளிரவில் இழுத்து வரப்பட்டு நினைவிழக்கும் வரையில் கீழ்த்தரமாக தாக்கப்பட்ட சம்பவமும் நிகழ்ந்தது. ரூபென் பாடிஸ்டா என்ற ஸ்பானிய மாணவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்; 1871ஆம் ஆண்டில் ஸ்பானிய வீரர்கள் மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களை நிற்க வைத்து சுட்டுக் கொன்ற சுவருக்கு அருகாமையில் நடைபெற்ற, மாணவர்களின் அமைதியான ஆர்ப்பாட்டத்தின் மீது கொடுங்கோலர்கள் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்தனர். டாக்டர் கார்சிலோ பார்சனாவைப் போன்ற பலரும், பாதுகாப்புப் படைகள் அவர்கள் மீது புரிந்த சித்திரவதைகளின் விளைவாக நீதிமன்றக் கூடத்திலேயே ரத்தம் கக்கியதைப் போன்ற சம்பவங்களும் நடந்தன. ஆண்கள் பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர் அனைவரையும் ஒரு

சேரக்கொன்ற நூற்றுக்கணக்கான சம்பவங்களை நான் விவரிக்கப் போவதில்லை. இவை அனைத்தும் ஜூலை 26ஆம் தேதிக்கு முன்பாக நடந்தவை. அப்போது கார்டினால் அர்டேகோவும் கூட இந்த முறைகேட்டி லிருந்து தப்ப முடியவில்லை. அடக்குமுறையாளர்களின் கூட்டத்தால் அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஒரு சில திருடர் கூட்டத்திற்கு அவர் இரையாகி விட்டார் என்று அரசு அறிவிப்பு கூறியது. இப்போது தான் இந்த ஆட்சி முதல் முறையாக ஓர் உண்மையைக் கூறியிருக்கிறது. இந்த ஆட்சி வேறு எதற்காகத்தான் இருக்கிறது?

ஒரு பத்திரிகையாளர் கடத்திச் செல்லப்பட்டு 20 நாட்கள் நெருப்பால் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட சம்ப வத்தை மக்கள் பயங்கரத்துடன் நினைவில் வைத்திருக் கிறார்கள். ஒவ்வொரு புதிய சம்பவமும் இதுவரையில் லாத நெஞ்சத் துணிவுடனும், நயவஞ்சகத்துடனும் இருந்ததோடு, இந்த ஆட்சியின் எதிரிகள் மீது அபாண்ட பழி சுமத்துவதையும், இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் கோழைத்தனத்துடன் நழுவுவதையும் வெளிப்படுத்தியது; அரசாங்கத்தின் செயல்களை மிக மோசமான குண்டர் படையின் நடவடிக்கைகளுடன் மட்டுமே ஒப்பிட முடியும், நாஜி குற்றவாளிகள் கூட இவ்வளவு கோழைத் தனமாக இருந்ததில்லை. 1934ஆம் ஆண்டு ஜூன் 30ஆம் தேதி நடந்த பயங்கரப் படுகொலைக்கான பொறுப்பை ஹிட்லரே ஏற்றார். அந்த 24 மணி நேரமும் தானே ஜெர்மன் நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றமாக விளங்கியதாகக் கூறினார். கீழ்த்தரமான குணங்களிலும், அவதூறு பொழியும் குணத்திலும், கோழைத்தனத்திலும், கடத்திச் செல்வதிலும், சித்திரவதை செய்வதிலும், படுகொலை புரிவதிலும், அதை ஆட்சியின் எதிரிகளின் மீது சுமத்து வதிலும் இந்த ஆட்சிக்கு நிகரான ஒன்றை எங்கும் காண முடியாது. சார்ஜெண்ட் பாரிகில்லாவிற்கு மட்டுமே உரிய நடைமுறைத் தந்திரங்கள் இவை.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நான் குறிப்பிட்ட சம்பவங்களில் ஒருமுறை கூட அக்குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை விசாரிப்பதற்காக நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டதில்லை. ஏன் இப்படி? பொது ஒழுங்கு, அமைதி, மனித உயிரின் மீது மதிப்பு வைத்தல் ஆகியவற்றுக்கும் இந்த ஆட்சிக்கும் சம்பந்தமே இல்லை யா?

நான் இவற்றையெல்லாம் கீழ்க்கண்ட கேள்வியை எழுப்புவதற்காகவே விளக்கினேன். இது போன்றதொரு நிலைமையைப் புரட்சி என்றும் சட்டத்தை உருவாக்கவும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் தகுதியானது என்றும் கூற முடியுமா? இத்தகைய ஆட்சிக்கெதிராகப் போராடுவது சட்டவழிப்பட்டதல்லவா? மகத்தான அவமானத்திலிருந்து தங்கள் நாட்டைக் காக்க விரும்பிய குடிமக்களை இந்த நீதிமன்றங்கள் சிறையில் அடைத்தால் நீதிமன்றங்களில் பெருமளவு லஞ்சலாவண்யம் நிறைந்து விட்டது என்று பொருள்படாதா?

கொரோமானது, கீழ்த்தரமான சர்வாதிகாரத்தால் கியூபா துன்புற்று வருகிறது. இக்கொடுமைக்கெதிரான போராட்டம் என்பது சட்டப்பூர்வமானதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இது உலக முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட குறிக்கோள்; நமது நாட்டின் 1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டமும் தனது 40ஆவது விதியின் 2ஆவது பிரிவில் இதை ஒரு புனிதமான உரிமையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளது. 'முன்பு அளிக்கப்பட்டிருந்த தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தேவையான எதிர்ப்பைப் பயன்படுத்துவதென்பது சட்ட ரீதியானதே'. இந்த சலுகை கூட நாட்டின் மேலான சட்டத்தில் அளிக்கப்படாமலிருந்தால் ஜனநாயக ரீதியான ஒற்றுமை இருப்பதாக நம்மால் சிந்திக்கவே முடியாது. பேராசிரியர் இன்ஃபியஸ்டா அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றிய தனது நூலில் அரசியல், சட்டம் ஆகியவற்றின் அமைப்புச்

சட்டங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார்: சில வேளைகளில் போதுமான வகையில் விளக்காமலேயே சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டம் சில அமைப்புச் சட்ட குறிக்கோள்களை உள்ளடக்கி இருக்கும். இந்தக் குறிக்கோள்கள் பொதுமக்களின் ஒப்புதலின் அடிப்படையில் தகுதி வாய்ந்ததாகவே கருதப்படும். உதாரணமாக, நமது ஜனநாயகத்தில் பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு கொடுங்கோன்மைக்கெதிராக கிளர்ந்தெழும் உரிமையும் இதுபோன்ற குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகும். இது சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டத்தில் இருக்கிறதோ, இல்லையோ, ஒரு ஜனநாயக சமூக அமைப்பினைக் கட்டுப்படுத்துவதாகவே அது இருக்கும். இது போன்றதொரு விஷயத்தை உயர்நீதி மன்றத்தில் எழுப்புவது பொதுச் சட்டத்தின் மிகவும் அக்கறையுள்ள பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும். டீகிட், 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மீதான ஆய்வு' என்ற தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்: 'ஒரு கலகம் செயல்முறையில் ஒரு சதியல்ல என்றோ, நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடியதல்ல என்றோ, அரசாங்கம் கொடுங்கோன்மையாக விளங்குவதால் அதைத் தூக்கியெறிய விரும்புவது சட்டரீதியானதே என்றோ தீர்ப்பு வழங்க முன்வராது'. ஆனால், 'நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்காது' என்று டீகிட் குறிப்பிடவில்லை என்பதையும் கவனியுங்கள். எந்த நீதிமன்றமும் இதற்குத் துணியாது; ஒரு கொடுங்கோலாட்சியின் கீழுள்ள எந்த நீதிமன்றமும் இவ்வாறு சொல்வதற்கான துணியைப் பெற்றிராது என்பதை அவர் வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த விஷயத்திற்கு மாற்றேதும் இல்லை. இந்த நீதிமன்றம் துணிவுள்ள தாயிருந்து, தனது கடமையைச் செய்தால், அப்போது நீதிமன்றம் இவ்வாறு தீர்ப்புக் கூறத் துணியும் என்று கூற முடியும்.

1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றிய கடுமையான சச்சரவு ஒன்று சமீபத்தில் நடந்து

வருகிறது. சமூக, அரசியல் அமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு ஆதரவாகவும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராகவும் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. எனினும் 1940ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது என்ற கருத்தை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். எனது இந்த விளக்கம் முட்டாள்தனமாகவும், எந்தவித தயாரிப்புமற்றதாகவும் உங்களுக்குத் தோன்றலாம், நான் அதற்காக ஆச்சரியப்படப் போவதில்லை. நமது குடியரசின் சட்டரீதியான அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் பலத்த அடி கொடுக்க ஒரு நீதிமன்றம் முன்வந்ததைக் கண்டுதான் நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நான் இதுவரையில் செய்து வந்ததைப் போலவே, உண்மைகளுக்கும், நடப்புகளுக்கும் காரணங்களுக்கும் இயைந்த முறையில் நான் இப்போது கூறியதை நிரூபிப்பேன். 1945ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 172ஆவது பிரிவின்படிதான் சமூக அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக 1949ஆம் ஆண்டு மே 31ஆம் தேதி மற்றொரு சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டங்களினடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்த நீதிமன்றம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு மாறானவற்றைப் பற்றிய பிரச்சினைகளைப் பற்றியே விவாதிக்கும் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட தெளிவான சட்ட ஆய்விற்கான எல்லை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான உரிமைகளையும், கடமைகளையும் மறுக்கின்ற, குறைக்கின்ற, தடுக்கின்ற, சீர்குலைக்கின்ற பட்டங்களையோ, தீர்மானங்களையோ, சட்டரீதியான உத்தரவுகளையோ, சட்டங்களையோ அரசு நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளைச் சீர்குலைக்கும் விதத்தில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு மாறானது என்றும் வாதாடும் மேல் முறையீடுகளின் மீதும் இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 194ஆவது பிரிவு மிகத் தெளிவாகவே கீழ்க்கண்ட விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது: “அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களுக்கும் இடையே மோதல்கள் வரும் போது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம், நடைமுறைச் சட்டங்களுக்கு மேலானதாக விளங்குவது என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே அதற்கான தீர்வுகளைக் காண வேண்டிய பொறுப்பு அனைத்து நீதிபதிகளுக்கும், நீதிமன்றங்களுக்கும் உண்டு”. எனவே இந்த நீதிமன்றத்தை உருவாக்கிய சட்டங்களின்படியே சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகள் பற்றி நீதிமன்றம் எப்போதும் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். சட்டமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குச் சார்பாகவே எப்போதும் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் குடியரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு மேலானது என்று இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தபோது அது நிறுவப்பட்ட சட்டத் தகுதிகளையும், எல்லைகளையும் மீறி, சட்டப்படி செல்ல முடியாத ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

மேலும் இந்த முடிவே முட்டாள்தனமானது; சட்டத்தில் முட்டாள்தனங்களுக்கு இடமேயில்லை; இயக்க மறுப்பியல் பார்வையில் பார்க்கும்போது கூட இதற்கு இடமில்லை. ஒரு நீதிமன்றம் எவ்வளவு வல்லமை படைத்ததாக இருப்பினும், அது சதுரங்களை வட்டங்கள் என்று நிரூபிக்க முடியாது. ஏப்ரல் 4ஆம் தேதி சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் ஓர் அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்று கருதப்பட வேண்டும் என்று கூறுவதும் அதைப் போன்றதுதான்.

அரசியலமைப்புச் சட்டமானது நாட்டின் அடிப்படையான, மேலான சட்டமென்று உணரப்பட்டதாகும். அது நாட்டின் அரசியல் வடிவத்தை உருவாக்கி அரசாங்க

நிறுவனங்களில் செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றின் நடவடிக்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் தகுதி வாய்ந்ததாகும். அது நிலையானதாகவும், நீடித்ததாகவும், ஓரளவிற்கு வளைந்து கொடுக்காததாகவும் இருக்க வேண்டும். சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கே இத்தகுதிகளில் ஒன்றுகூட இல்லை. இச்சட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கும்போது, எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானதொரு அம்சத்தில் இச்சட்டங்கள் பயங்கரமான, கூச்சமற்ற, வெளிப்படையான முறையில் முரண்பட்டுள்ளன, குடியரசு அமைப்பின் ஒற்றுமை மற்றும் தேசத்தின் சுதந்திரம் பற்றிய குறிக்கோள் ஆகியவைதான் அந்த முக்கியமான அம்சங்கள்.

முதல் ஷரத்து கூறுகிறது: 'கியூபா தனித்தன்மை கொண்ட சுதந்திரமான அரசு; ஜனநாயகக் குடியரசு என்ற முறையில் அது நிறுவப்பட்டுள்ளது'. இரண்டாவது ஷரத்து கூறுகிறது: 'இதன் தனித்தன்மை மக்களின் விருப்பத்திலேயே அடங்கியுள்ளது; இந்த சக்திகள் அனைத்தும் இத்தகைய அடிப்படையிலிருந்தே பெறப்படுகிறது'. ஆனால் பின்னர் வரும் 118ஆவது ஷரத்து கூறுவது என்னவெனில் 'ஒரு நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் மந்திரி சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்' என்பதாகும். அப்படியானால் குடியரசுத் தலைவரை மக்கள் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. மாறாக, அமைச்சரவைதான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. அப்படியெனில், அமைச்சரவையைத் தேர்ந்தெடுப்பது யார்? 120ஆவது ஷரத்தின் 13ஆவது பிரிவின்படி, அமைச்சரவை உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், மீண்டும் நியமிக்கவும், தேவைப்படும் நேரத்தில் அவர்களை மாற்றவும் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; அப்படியானால், யார், யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள்? இதுவரை விடையளிக்கப்படாமலிருக்கும் முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வந்ததா? குஞ்சுவிருந்து முட்டை வந்ததா? என்ற கேள்வியைப்போன்றுதான் இதுவும் இருக்கிறது.

ஒருநாள் 18 குண்டர்கள் ஒன்றாகக் கூடினர் குடியரசைத் தாக்கி, அதன் வருடாந்திர வரவு, செலவுத் தொகையான 35 கோடி பெசோக்களைக் கொள்ளையடிப்பதுதான் அவர்களின் திட்டம். மக்களுக்குத் தெரியாமல் நடந்த இந்த மாபெரும் துரோகச் செயலில் அவர்கள் வெற்றியடைந்தார்கள். அடுத்து என்ன செய்வதென்று அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவர்களில் மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்: நீங்கள் என்னைப் பிரதமராக தேர்ந்தெடுங்கள். நான் உங்களை ராணுவ அதிகாரிகளாக நியமிக்கிறேன்; இது முடிந்தவுடன், மேலும் 20 பேரை அழைத்து அவர்களிடம் கூறினார்: நீங்கள் என்னைக் குடியரசு தலைவராக்குவதானால், நான் உங்களை எனது அமைச்சராக்குவேன்! இந்த வகையில் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ராணுவ அதிகாரிகளையும், அமைச்சர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். பின்னர் அரசுக் கருவூலத்தையும் குடியரசையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்.

அமைச்சரவையையும், ராணுவ அதிகாரிகளையும், குடியரசுத் தலைவரையும் நியமிப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட கணத்தில் நாட்டின் இறையாண்மையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு இந்த விஷயம் முடிந்து விடுவதில்லை, இந்த மனிதர் இந்தச் சட்டங்களின் மூலம் நாட்டின் முழு ஆதிக்கத்தையும் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டதோடு மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு குடிமகனின் வாழ்வையும் சரவையும் நிர்ணயிக்கும் சக்தியையும், உண்மையில் கூறுவதானால் நாட்டின் உயிரோட்டத்தையே தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். இதனால்தான் சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றத்தின் நிலைப்பாடு துரோகத்தனமானது, கோழைத்தனமான, கசப்பானது என்பதோடு மட்டுமின்றி, முட்டாள்தனமானது என்றும் நான் கருதுகிறேன்.

இச்சட்டங்களில் உள்ள ஒரு ஷரத்து பெரும்பான்மையோரின் கவனத்தைக் கவரவில்லை. எனினும் இப்போது

உள்ள நிலைமைகளுக்கு காரணத்தை விளக்குவதோடு, அதன்மூலம் தீர்க்கமான முடிவுகளுக்கு வருவதற்கு வழி வகுக்கிறது. 257ஆவது ஷரத்தின் திருத்தப்பட்ட பிரிவைத் தான் குறிப்பாக, நான் சொல்கிறேன். அப்பிரிவு கூறுவ தாவது : இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமைச்சரவை மூன்றில் இரண்டு பங்கினரின் வாக்குகளின் மூலம் திருத்தப்படுவதற்கு உரிமையுள்ளது.' இந்த இடத்தில் தான் வேடிக்கை உச்சகட்டத்தை அடைகிறது. மக்களின் ஒப்புதல் இல்லாமலேயே மக்களின் மீது ஓர் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திணிப்பதற்காக, தனிச் சிறப்பான அதிகாரத்தை அவர்கள் பயன்படுத்தி அனைத்து அதிகாரங்களையும் தமது கையில் வைத்திருக்கும் ஓர் ஆட்சியை நிறுவுவதற்காக மட்டுமின்றி, 257ஆவது ஷரத்தின் மூலம்; நாட்டின் அடிப்படையான, உயர்ந்த நீதியை மாற்றுவதற்கான அதிகாரம் என்ற தனிச் சிறப்பு அதிகாரத்தின் முக்கிய வலிமையையும் அவர்கள் பெற்றனர்; மார்ச் 10ஆம் தேதியிலிருந்து பல முறை அவர்கள் இச்சட்டத்தை ஏற்கெனவே திருத்தியுள்ளனர் என்றும் சிறப்பதிகாரம் மக்கள் விருப்பத்திலேயே அடங்கியுள்ளது என்றும் அதிகாரங்கள் அனைத்திற்கும் மக்களே ஆதாரம் என்றும் இரண்டாவது விதியில் மிகுந்த கசப்புடன் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த மாற்றங்களை அமைச்சரவை மூன்றில் இரண்டு பங்கு வாக்குகளின் மூலம் நிறைவேற்ற முடியும். அந்த அமைச்சரவையும் குடியரசு தலைவரால் நியமிக்கப்படுவது, எனவே கியூபாவை உருவாக்குவதற்கோ, உடைத் தெறிவதற்கோ வேண்டிய அதிகாரம் ஒரு மனிதனின் கைகளில் வந்து சேர்கிறது. அந்த மனிதனோ, இந்த நாட்டில் இது வரை தோன்றியிருக்கக்கூடிய உயிரினங்களிலேயே மிகவும் தரக்குறைவானவன்.

இதைத்தான் சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் ஒப்புக் கொண்டதா? இதைத்தான் தகுதியானது, சட்டப்படியானது என்று அது கருதுகிறதா? நல்லது. ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்ன

என்பதை நீங்களே பாருங்கள். இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமைச்சரவையின் மூன்றிலொரு பங்கு வாக்குகளினால் மாற்றப்படத்தக்கது! இது போன்றதொரு அதிகாரம் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளையும் ஒப்புக்கொள்ளாது. இத்தகைய சட்டத்தின் பாதுகாப்புடன் எந்தவொரு ஷரத்தும் எந்தவொரு அத்தியாயமும் எந்தவொரு பிரிவும், ஏன் சட்டம் முழுவதுமே திருத்தப்படலாம். ஆனால் உண்மையில் தற்போது மோசமான சர்வாதிகாரமாகவே இருக்கிறது. நான் குறிப்பிட்ட முதலாவது விதி 'ஜனநாயகக் குடியரசாக உருவாக்கப்பட்ட கியூபா தனிச்சிறப்பான, சுதந்திரமான அரசு என்று குறிப்பிடுகிறது.' 3ஆவது ஷரத்து கூறுகிறது; 'தேசிய எல்லை என்பது கியூபா தீவு, பைன்ஸ் தீவு மற்றும் அதன் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பகுதிகளை உள்ளிட்டதாக இருக்கும்.' இந்த விதிகள் அனைத்தையும் 257ஆவது ஷரத்தின்படி பாடிஸ்டாவும் அவரது அமைச்சரவையுமே மாற்றமுடியும். கியூபா இனிமேல் ஒரு குடியரசு நாடல்ல என்றும் பரம்பரை முடியாட்சி என்றும் அவர்கள் கூறலாம். பாடிஸ்டா தன்னையே நாட்டின் மன்னராக நியமித்துக்கொள்ளலாம். நாட்டின் எல்லையைச் சுருக்கி, நெப்போலியன் லூசியானா தீவை விற்றதைப் போன்று, நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஏதாவதொரு அந்நிய நாட்டிற்கு விற்கமுடியும். வாழ்வதற்கான உரிமையைக்கூட அவர் நிறுத்தி வைக்கலாம். ஹீரோத் அரசனைப் போன்று புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளின் தலையைச் சீவ உத்திரவிடலாம். அந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே சட்டப்படியானவை. என்னை நீங்கள் இப்போது தண்டிக்க விரும்புவது போலவே, அச்சட்டங்களை எதிர்ப்பவர்களையும் நீங்கள் தண்டிக்க வேண்டியிருக்கும். நமது தற்போதைய நிலை எவ்வளவு துன்பகரமானது; எவ்வளவு ஊறுவிளைவிக்கக்கூடியது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுகளை

நான் உங்கள் முன் வைத்தேன். நமது நாட்டை அதன் மக்களோடு சேர்த்து விற்றுவிடும் திறமைபடைத்த மனிதர்களின் கைகளில்தான் இந்த முழுமையான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இதுபோன்ற நிலைமைகளை சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்ட பிறகு, மேலும் எதற்காக அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்? நீதிபதிகளுக்கான அங்கிகளை அவர்கள் கழற்றி மாட்டி விடலாம். அரசியலமைப்புச் சட்ட அதிகாரங்களையும் சட்டமன்ற அதிகாரங்களையும் ஒரே அமைப்பு கொண்டிருக்கும்போது பொதுவிதியின் அடிப்படைக் கொள்கையின்படி அரசியலமைப்புச் சட்ட அந்தஸ்து ஏதும் இருக்கமுடியாது. அமைச்சரவைச் சட்டங்களையும், சட்ட அறிவிப்புகளையும், விதிகளையும் உருவாக்கவும், அதே நேரத்தில் ஒரு கணப்போதில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தவும் சக்திபடைத்ததாக இருக்குமானால், சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் என்ற ஓர் அமைப்பிற்கு அவசியம் என்ன? என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

இந்தச் சட்டங்களுக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு பகுத்தறிவுக்கொவ்வாதது; ஏற்கப்பட இயலாதது; வாதிக்கப்பட முடியாதது; நீதிபதிகளான நீங்கள் உயர்த்திப் பிடிப்பதாக உறுதிபூண்ட குடியரசுச் சட்டங்களுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டது. அந்த நீதிமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராக பாடிஸ்டாவின் சட்டங்களை ஆதரித்தது என்றால் நாட்டின் உயர்ந்த நீதி அழிக்கப்பட்டது என்று பொருளல்ல. மாறாக அந்த நீதிமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலிருந்து வெளியேறி தனது தனித்தன்மையை இழந்து தற்கொலை செய்து கொண்டிருவிட்டது என்பதுதான் பொருள். அதன் ஆத்ம சாந்தியடையட்டும்.

40 ஆவது ஷரத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள கிளர்ச்சி செய்வதற்கான உரிமை இப்போதும் தகுதி வாய்ந்ததாகவே இருக்கிறது. குடியரசு சாதாரண நிலைமையில் இருக்கும்போது செயல்படுவதற்காகவா இந்த ஷரத்து ஏற்படுத்தப்பட்டது? இல்லை. கப்பல் மூழ்கும்போது உதவும் உதவிப் படகு போன்றுதான் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு இது உதவுகிறது. எதிரிகளால் கவிழ்க்கப்பட்டு கப்பல் மூழ்கும்போதுதான் உதவிப் படகு பயன்படுத்தப்படும். அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு துரோகமிழைக்கப்பட்டு, உரிமைகள் அனைத்தும் மக்களுக்கு மறுக்கப்படும்போது, ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அதை எந்தச் சக்தியாலும் அழித்துவிட முடியாது. அடக்குமுறையையும் அநீதியையும் எதிர்ப்பது தான் அந்த உரிமை. ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் சமூகப் பாதுகாப்பு விதிகளில் ஒரு வழி இருக்கிறது. அதை நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் மறந்திருக்கமாட்டா நென்று கருதுகிறேன். அது கூறுவதை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறேன். 'நியமிக்கப்பட்ட அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்க அதிகாரிகள், இதுபோன்ற தேசத் துரோகச்செயல்களை தம்மிடம் உள்ள வழிகளனைத்தையும் பயன்படுத்தி அடக்கத் தவறுவார்களேயானால், ஆறிலிருந்து எட்டு ஆண்டுகள் வரை தேர்தலில் நிற்கத் தகுதியற்றவர்களாக்கப்பட வேண்டும். மார்ச் 10ஆம் தேதிய பாடிஸ்டாவின் நயவஞ்சகமான அதிரடிப் புரட்சியை எதிர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு நமது நாட்டின் நீதிபதிகளுக்கு உண்டு. யாருமே சட்டத்தை மதிக்காத போது, எவருமே தனது கடமையை நிறைவேற்றாத போது சட்டத்தை மதித்து, தனது கடமையை நிறைவேற்ற முன் வருவோர் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயத்தை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நமது தேசத்தின்மீது திணிக்கப்பட்ட இந்த ஆட்சி கியூபாவின் சரித்திரத்திலேயே இடம்பெறத் தகுதியற்றது

என்பதை உங்களால் மறுக்க முடியாது. அரசாங்கத் துறைகளின் நவீன பிரிவுகளின் அடிப்படையாக உள்ள 'சட்டங்களின் ஆன்மா' என்ற தனது நூலில் மாண்டெஸ்க்யூ, மூன்றுவிதமான அரசாங்கங்களை அவற்றின் அடிப்படைத் தன்மைகளுக்குத் தக்கபடி பிரித்திருக்கிறார்: 1. 'மக்கள் அனைவருமோ அல்லது ஒரு பிரிவினரோ சிறப்பதிகாரம் பெற்ற குடியாட்சி முறை; 2. சூழப்பட்ட விதிகளின்படி ஒரே ஒரு மனிதர் ஆட்சி செய்யும் மன்னராட்சி முறை; 3. விதிகளை, சட்டங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாது, தன்னிச்சைப்படி, ஒரு மனிதன் ஆட்சி புரியும் கொடுங்கோலாட்சி முறை, மேலும் அவர் கூறும்போது, 'தான் தான் அனைத்தும் என்றும் ஏனைய மனிதர்கள் எதற்கும் உபயோகமற்றவர்கள் என்றும் ஒரு மனிதனின் ஐம்புலன்களும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தும்போது, அம்மனிதன் சோம்பேறியாக, ஒன்றுமறியாதவனாக, உணர்ச்சியின் அடிமையாக மாறிவிடுகிறான்.' 'ஜனநாயகத்திற்கு நல்லொழுக்கம் எவ்வாறு அவசியமோ, அரசாட்சிக்கு நேர்மை எவ்வாறு அவசியமோ அதைப்போன்றே ஒரு கொடுங்கோலாட்சிக்குப் பயமே அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிறது. அங்கு ஒழுக்கம் தேவைப்படுவதில்லை. நேர்மை அபாயகரமான ஒன்றாகக் கருதப்படும்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும் உரிமை மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து இன்றுவரையிலும் பல்வேறு சமயக் கோட்பாடுகளையும், கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் மேற்கொண்ட மனிதர்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்து வருகிறது.

தொல் பழங்காலத்தில் நிலவிய சமயச்சார்புடைய மன்னராட்சியில் இவ்வாறுதான் இருந்தது. ஓர் அரசன் கடுமையாகவும், கொடுங்கோன்மையாகவும் ஆட்சி புரிந்தால், அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு மற்றொரு நல்லொழுக்கமிக்க இளவரசர் பதவியிலமர்த்தப்பட

வேண்டும் என்பது பொதுவான அரசியலமைப்புச் சட்டக் குறிக்கோளாக சீனாவில் இருந்து வருகிறது.

தன்னிச்சையான அதிகாரத்திற்குத் தீவிரமான எதிர்ப்பு காட்டப்பட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை பண்டைய இந்தியாவின் தத்துவஞானிகள் பறைசாற்றி வந்துள்ளனர். அவர்கள் அந்தப் புரட்சியை நியாயப்படுத்தியதுடன் தமது கருத்துக்களை பலமுறை செயல்படுத்தியும் வந்துள்ளனர். அவர்களது சமயத் தலைவர்களில் ஒருவர் குறிப்பிடுவதாவது : பெரும்பாலோரின் கருத்து மன்னனைவிட மேலானது. பல திரிகளைக் கொண்ட கயிறு வலிமை வாய்ந்த சிங்கத்தையும் கட்டிவைத்துவிடும்.

நகர அரசுகளான கிரீஸும், ரோமானிய குடியரசும் இதை ஒப்புக்கொண்டதோடு மட்டுமன்றி, கொடுங்கோலாட்சியாளர்களுக்கு கொடுமான முறையில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தையும் ஆதரித்து வந்தனர்.

மத்திய காலப் பகுதியில் ஜான் பாலிஸ்பரி தனது 'ராஜதந்திரியின் நூல்' என்ற புத்தகத்தில் சட்டத்திற்கேற்ப ஓர் அரசன் ஆட்சி செய்யாது, கொடுங்கோலனாக மாறும்போது, அவனைப் பலாத்காரமாக தூக்கியெறிவது சட்டரீதியானதோடு நியாயமானதும் ஆகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கொடுங்கோலர்களை விஷம் வைத்து கொல்வதைவிட சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

செயிண்ட் தாமஸ் அக்வினாஸ் தனது 'சமயத்தின் சிகரம்' என்ற நூலில் கொடுங்கோலர்களைக் கொல்வதை மறுத்தபோதிலும், அக்கொடுங்கோலர்கள் மக்களால் தூக்கியெறியப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

சட்டங்களை மீறி ஓர் அரசாங்கம் கொடுங்கோலாட்சியாக மாறும்போது, அதன் மக்கள் கீழ்ப்படியும் கடமையில்

இருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள் என்று மார்ட்டின் லூதர் அறிவிக்கிறார். அவரது சீடரான பிலிப்மெஸ்டஸ், அரசாங்கங்கள் கொடுங்கோன்மையாக மாறும்போது, அவற்றை எதிர்க்கும் உரிமையை வலியுறுத்துகிறார். மறுமலர்ச்சி காலத்தின் மகத்தான சிந்தனையாளரான சால்வின், அரசியல் கருத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, எந்தவொரு கைப்பற்றலையும் எதிர்ப்பதற்காக ஆயுதமேந்துவதற்கு மக்களுக்கு உரிமையுண்டு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இரண்டாம் பிலிப்பின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்து ஸ்பானிய ஜேஸுட் பாதிரியான ஜுவான் மரியானா, தனது 'உண்மையும் உண்மைக்கான நிறுவனங்களும்' என்ற நூலில், ஓர் ஆட்சியாளர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் போது, அவர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கொடுங்கோன்மையாக ஆட்சி புரிந்தால், அக்கொடுங்கோலனை, முடிந்த அளவு சலசலப்பை ஏற்படுத்தாமல் நேரடியாகவோ தந்திரமாகவோ அழித் தொழிப்பதற்கான உரிமை குடிமகனுக்கு உண்டு என்று கூறுகிறது.

அரசாங்கத்திற்கும் ஆளப்படும் குடிமக்களுக்கும் இடையே ஒருவிதப் பிணைப்பு அல்லது ஒப்பந்தம் இருக்கிறது என்றும் அந்த உடன்பாட்டை அரசாங்கம் மீறும் போது, அக்கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராக மக்கள் கலகம் புரிவார்களென்றும் ஃபிரான்சுவா ஹாட்மன் என்னும் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் தெரிவித்துள்ளார்.

அதே காலத்தில் பெரும்பாலான மக்களால் படிக்கப்பட்ட 'கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள்' என்ற பெயருடன் வெளிவந்த நூலை ஸ்டீபன்ஸ் ஜூனியஸ் புரூட்டஸ் என்ற புனை பெயர் கொண்டவர் எழுதியிருந்தார். ஆள்வோர் மக்களை நசுக்கும்போது, அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதென்பது சட்டரீதியானது

என்றும், மதிப்பு வாய்ந்த நீதிபதிகள் அப்போராட்டத்தைத் தலைமை தாங்கி நடத்த வேண்டுமென்றும் அந்நூல் வெளிப்படையாக அறிவித்தது.

இதே கருத்தைத்தான் ஸ்காட்லாந்தின் சீர்திருத்த வாதிகளான ஜான் நாக்ஸும் ஜான் பாய்னெட்டும் தெரிவித்தனர். அந்த இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான நூலில், மக்களின் ஒப்புதலைக் கருத்தில் கொள்ளாது, ஓர் அரசாங்கம் அதிகாரத்தைப் பெற்றாலோ அல்லது அந்த அரசாங்கம் மக்களை அநீதிடான முறையிலும் எதேச்சாதி காரமான முறையிலும் ஆட்சிபுரிந்தாலோ, அந்த அரசாங்கம் கொடுங்கோலாட்சியாக மாறிவிடுகிறது என்றும், எனவே அதன் அதிகாரங்களைப் பறிமுதல் செய்து, அதன் தலைவர்களுக்கு மரண தண்டனை அளிக்க வேண்டும் என்றும் ஜார்ஜ் புச்சானன் கருத்துத் தெரிவித்து உள்ளார்.

17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜெர்மன் நீதியாள ரான ஜான் ஆல்தஸ், தனது 'அரசியல் மீதான கருத்துரை கள்' என்ற நூலில், அரசின் உயர்நிலை அதிகாரம் என்பது அதன் உறுப்பினர்களின் விருப்பத்தின் மீதுதான் உருவாகிறது என்றும், அரசாங்க அதிகாரம் என்பது மக்களிடமிருந்துதான் கிடைக்கிறது. அது அநீதியாகவோ சட்டவிரோதமாகவோ, கொடுங்கோன்மையான முறையிலோ செயல்பட்டால், மக்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படியும் பொறுப்பிலிருந்து விடுபடுவதோடு அதற்கெதிராகச் செய்யும் எதிர்ப்புச் செயல்களும் கலகமும் நியாயமான தாக மாறிவிடுகிறது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! பழங்காலத்திலிருந்தும், மத்திய காலப் பகுதிகளிலிருந்தும், நமது காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தும் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுகளை நான் இதுவரை மேற்கோள்காட்டினேன். அனைத்து வகையான எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் இந்த எடுத்துக்

காட்டுகளை மேற்கோள் காட்டினேன். மேலும், கியூபா என்ற ஒரு நாடு இருப்பதற்கு, கலகம் செய்யும் உரிமை ஆணுவேராக இருப்பதை நீங்கள் காணமுடியும். இதன் காரணமாகத்தான் நீங்கள் கியூபாவின் நீதிபதிகளின் அங்கிகளை உடுத்திக்கொண்டு இங்கே அமர்ந்திருக்க முடிகிறது. இந்த அங்கிகளாவது நீதிக்காகச் சேவை செய்யட்டும்.

17ஆம் நூற்றாண்டில் கொடுங்கோலாட்சி புரிந்ததற்காக இங்கிலாந்து மன்னர்களான முதலாம் சார்லஸும், இரண்டாம் ஜேம்ஸும் பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டது, அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான். தாராளமானதொரு அரசியல் தத்துவம் தோன்றியதை அடுத்தே இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் தளைகளிலிருந்து விடுபடப் போராடிக்கொண்டிருந்த ஒரு புதிய சமூக வர்க்கத்தின் தத்துவார்த்த அடிப்படையாக இத் தத்துவம் அமைந்தது முடிமன்னராட்சியின் தெய்வீக உரிமைகளை எதிர்த்த இந்த நவீன தத்துவம், சமூக ஒப்பந்தம் என்ற குறிக்கோளை உயர்த்திப் பிடித்தது. ஆளப்படுவோரின் ஒப்புதலைக் கோரியது; 1688ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த ஆங்கிலேய புரட்சிக்கும் 1775ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த அமெரிக்க விடுதலைப் போருக்கும் 1789ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பிரெஞ்சு புரட்சிக்கும் அடித்தளமாய் அமைந்தது.

இந்தப் புரட்சிகர இயக்கங்கள், புதிய உலக அமைப்பிலிருந்த ஸ்பெயினின் காலனி நாடுகளின் விடுதலைக்கு வித்திட்டன. இந்த அடிமைச் சங்கிலியின் கடைசிக்கண்ணியாயிருந்த கியூபாவிலும் இத் தளை உடைத்து நொறுக்கப்பட்டது. இந்தப் புதிய தத்துவம்தான் நமது அரசியல் கருத்துகளைத் தோற்றுவித்து, குவாய்மாரோ அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலிருந்து 1940ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் வரையிலான நமது அரசியலமைப்புச் சட்டங்களை உருவாக்க உதவி செய்தது.

1940ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டம், நமது காலத்தின் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். செல்வாதாரங்களை சமூகம் முழுமைக்கு மாகப் பயன்படுத்தும் குறிக்கோளும், நாகரிகமானதொரு வாழ்க்கை மனிதனின் பிரிக்க முடியாத உரிமையாகும் என்ற கொள்கையும் அதில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் நாட்டின் ஆதிக்க சக்திகள் இந்த உரிமைகளை செயல்படுத்த வொட்டாமல் தடுத்துவிட்டன.

கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும் உரிமை, அதன் சாரத்திலேயே உள்ளதோடு, அரசியல் சுதந்திரத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாகவும் மாறி விட்டது.

1949ஆம் ஆண்டிலேயே ஜான் மில்டன் (John Milton) எழுதும்போது, மக்களிடமே அரசியல் அதிகாரம் உள்ள தென்றும் அவர்களே அரசர்களை அரியணையில் ஏற்றவும் இறக்கவும் வலிமைபடைத்தவர்கள் என்றும், கொடுங்கோலர்களை தூக்கியெறியும் கடமை அவர்களுக்குண்டு என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஜான் லாக் (John Locke) தனது அரசாங்கம் குறித்த கட்டுரையில் மனிதனின் இயற்கையான உரிமைகள் மீறப்படும்போது, அரசாங்கத்தை மாற்றவோ அழிக்கவோ தேவையான உரிமையும் கடமையும் மக்களுக்குண்டு என்று குறிப்பிடுகிறார். 'அதிகாரபூர்வமற்ற வன்முறையை, வன்முறை கொண்டு எதிர்ப்பதுதான் ஒரே வழி.'

ஜின் ஜாக்யூ ரூஸோ (Jean Jockues Rousseau) தனது சமூக ஒப்பந்தத்தில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்:

'மக்கள் சீழ்ப்படியும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படும்போது அவர்கள் சீழ்ப்படிவது நல்லது. விரைவிலேயே தங்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட உரிமையைக் கொண்டே, அந்த

நுகத்தடியைத் தூக்கியெறிந்து தங்கள் சுதந்திரத்தை மீட்பது மிகவும் நல்லது நிர்ப்பந்தத்தை உரிமையாகவும், கீழ்ப்படிதலை கடமையாகவும் மாற்றாதவரை, வலிமையானவன் எப்போதும் தலைவனாயிருக்கும் அளவுக்கு வலிமையானவனல்ல; நிர்ப்பந்தம் ஒரு பெளதீக சக்தி. அதைப் பயன்படுத்துவதில் எத்தகைய நெறியை அடைய முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நிர்ப்பந்தத்திற்கு காளாக்குவது என்பது அவசியத்தால் விளையும் செயலேயன்றி விருப்பத்தால் ஏற்படுவதல்ல. ஓரளவிற்கு அது தொலைநோக்கான செயலாகும். இதை ஒரு கடமையாக எப்படிக் கூறமுடியும்? 'சுதந்திரத்தை மறுதலிப்பதென்பது, ஒருவன் மனிதன் என்ற தனது தகுதியையே மறுதலிப்பதாகும். தனது கடமைகளையே மறுதலிப்பதாகும்.' எல்லாவற்றையும் மறுதலிப்பதற்கு ஈடேயில்லை. முற்றிலும் துறப்பதென்பது மனிதனின் இயற்கைத் தன்மைக்கு ஒவ்வாதது. சுதந்திரமான கருத்தை எடுத்துக் கொள்வதென்பது செயல்படுவதற்கான நெறிமுறைகள் அனைத்தையும் பறித்துக் கொள்வதாகும். சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், ஒரு புறத்தில் தங்கு தடையற்ற அதிகாரத்தையும், மற்றொரு புறத்தில் எல்லையற்ற கீழ்ப்படிதலையும் உருவாக்குவதென்பது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததும் முரண்பாடானதும் ஆகும்.

'மணிமுடி தரித்த போக்கிரியைவிட சாதாரண மனிதன் மரியாதை பெறுவதற்கு அருகதையானவன்' என்று தாமஸ் பெய்ன் (Thomas Paine) கூறியிருக்கிறார்.

கிளர்ச்சி செய்வதற்கான மக்களின் உரிமையை வர்ஜீனியா நாட்டு அமைச்சரான ஜோனதன் போர்ஷர் (Jonathan Boucher) போன்ற பிற்போக்குவாதிகள் தான் எதிர்ப்பார்கள். கலகங்களின் தந்தையான லூசிஃபரி (Lucifer) டமிருந்து உருவான இந்தக் கலகம் செய்யும் உரிமை என்ற கோட்பாடு கண்டிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதுதான் அவரது கருத்தாகும்.

1776ஆம் ஆண்டு ஜூலை 4ஆம் தேதியன்று ஃபிலடெல்பியா காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட விடுதலை அறிக்கை இந்த உரிமையைப் பற்றி ஓர் அத்தியாயம் முழுவதிலும் சிறப்பாக விவரித்திருக்கிறது; மனிதர்கள் அனைவரும் சமமாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்களைப் படைத்த அந்த சக்தி அவர்களுக்குப் பிரிக்கவொண்ணாத உரிமைகளை வழங்கியிருக்கிறது. வாழ்க்கைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும், மகிழ்ச்சியைத் தேடுவதற்குமான, உரிமைகளும் இவற்றில் அடங்கும். இந்த உரிமைகளை அடைவதற்காக, மனிதர்களுக்கிடையே அரசாங்கங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அரசாங்கங்கள் தங்களது அடிப்படை உரிமைகளை ஆளப்படும் குடிமக்களின் ஒப்புதலோடுதான் பெறுகின்றன. எந்தவொரு அரசாங்க வடிவமும் இந்த நோக்கங்களை அழிப்பதாக மாறும்போது அதை மாற்றுவதற்கும் அழிப்பதற்குமான உரிமை மக்களுக்குண்டு. அதனிடத்தில் தங்களது பாதுகாப்பையும் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையையும் உத்திரவாதப்படுத்துகின்ற வடிவத்தில், இந்தக் குறிக்கோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு புதிய அரசாங்கத்திற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்கவும் மக்களுக்கு உரிமையுண்டு. இந்த உண்மைகள் தெட்டத்தெளிவானவை என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

மனிதனின் உரிமைகளைப் பற்றிய பிரான்சு நாட்டின் புகழ்பெற்ற அறிக்கை இந்தக் குறிக்கோளை வருந்தலை முறையினருக்கு எடுத்துரைத்தது. 'இந்த உரிமைகளை மக்களுக்கு வழங்காமல் அரசாங்கம் மீறும்போது, புரட்சி என்பது அவர்களது உரிமைகளிலேகிய மிகவும் புனிதமானது என்பதோடு, கடமைகளிலேயே தவிர்க்க முடியாததுமாகும்'. 'நாட்டின் தனிச்சிறப்புரிமையை ஒருவன் கைப்பற்றினால், அவனுக்கு சுதந்திரமான குடிமக்கள் மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டும்.'

எனது கருத்துப் போக்கை போதிய அளவுக்கு நியாயப்படுத்தியுள்ளதாகவே நான் கருதுகிறேன். நான் 26 ஆண்டு

கள் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரிய மதிப் பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் முன்வைத்த வாதத்தை விட அதிகமான வாதங்களை நான் முன் வைத்திருக்கிறேன். இந்த வாதங்கள் அனைத்துமே மக்களின் சுதந்திரத்திற்கு காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் போராடுவோரை ஆதரிப்பவை. மக்களை நசுக்கி அவர்கள் மீது அவதூறு பொழிந்து, இரக்கமின்றி அவர்களைக் கொள்ளையடிப்பவர்களை இந்த வாதங்கள் எதுவுமே ஆதிக்கவில்லை. எனவே என்னால் ஏராளமான வாதங்களை முன் வைக்க முடிந்தது. அவராலோ இவற்றில் ஒன்றைக்கூட மறுக்க இயலவில்லை. மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக பாடிஸ்டா ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருக்கையில், நயவஞ்சகத்தாலும், வன்முறையாலும், குடியரசின் சட்டங்களை மீறியுள்ளபோது, அவர் பதவியில் நீடிப்பதை எவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்? ரத்தத்தில் தோய்ந்து, அடக்கு முறையைக் கைக்கொண்டு, அவப்பெயரால் நிறைந்த இந்த ஆட்சியை எவ்வாறு சட்டரீதியான ஆட்சி என்று அழைக்க முடியும்? மிகப் பிற்போக்கான மனிதர்களையும், முறைகளையும், கருத்துகளையும் பொது வாழ்க்கையில் அணி திரட்டியுள்ள இந்த ஆட்சியை எவ்வாறு புரட்சிகரமானதாகக் கொள்ள முடியும்? அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நீதிமன்றமே அதற்குத் துரோகம் செய்துள்ளபோது, அந்த நீதிமன்றத்தைச் சட்டபூர்வமானதாக எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

தங்களது ரத்தத்தையும் உயிரையும் கொடுத்தாவது தாய்நாட்டை மீட்க முயன்றவர்களைச் சிறைக்கு அனுப்பி வைப்பதற்கு இந்த நீதிமன்றங்களுக்கு உரிமை ஏது? இவையனைத்துமே உண்மையான நீதி என்ற குறிக் கோளின் முன்பாகவும், தேசத்தின் முன்பாகவும், பூதாசரமானதாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

இவையனைத்தையும்விட வலிமையானதொரு வாதம் இருக்கிறது. நாங்கள் கியூபாவைச் சேர்ந்தவர்கள்; கியூபாவின் குடிமக்கள் என்ற முறையில் எங்களுக்கென்று ஒரு

கடமை உண்டு. அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றாமலிருப்பது ஒரு குற்றம் மட்டுமல்ல; துரோகமும் ஆகும். நமது நாட்டின் வரலாற்றை எண்ணி நாங்கள் மிகவும் பெருமைப்படுகிறோம். அதை நாங்கள் பள்ளியிலிருந்தே பயின்றிருக்கிறோம். சுதந்திரத்தைப் பற்றியும், நீதியைப் பற்றியும், மனித உரிமைகளைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டவாறேதான் நாங்கள் வளர்ந்தோம். நமது வீரத்தலைவர்களின், தியாகிகளின் மகத்தான முன்னுதாரணங்களைப் பின்பற்ற நாங்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். செஸ்பெடேஸ், அக்ரமோந்தே, மேசியே, கோமஸ் மற்றும் மார்ட்டி ஆகியோரின் பெயர்களே எங்கள் மனதில் ஆழப்பதிந்த முதல் பெயர்களாகும். சுதந்திரமென்பது பிச்சை கேட்டுப் பெறுவதல்ல; மாறாக நீண்டவாளின் கூர்மையின் மூலம் பெறக்கூடிய வெற்றியாகும் என்ற டிட்டானின் போதனைகளை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்.

தீர்க்கதரிசி மார்ட்டி தன்னுடைய பொற்காலம் என்ற நூலில், 'அநீதியான சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படுபவனும், இன்னொரு மனிதன் தன்னுடைய தாய்நாட்டை நசுக்க இடமளிப்பவனும், நேர்மையான மனிதனாக இருக்க முடியாது' என்று குறிப்பிட்ட வாக்கியங்கள் நாங்கள் படித்தறிந்ததேயாகும். 'இந்த உலகில் குறிப்பிட்ட அளவு ஒளி இருப்பது போல, குறிப்பிட்ட அளவு நேர்மையும் இருந்தாக வேண்டும். நேர்மையென்பதே இல்லாது பல மனிதர்கள் இருக்கும்போது, பல மனிதர்களின் நேர்மையைத் தங்களுக்குள்ளே தாங்கியவர்களாய் மற்றவர்கள் எப்போதுமே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். மக்களின் சுதந்திரத்தை அதாவது மனிதனுக்கான நேர்மையையே தட்டிப் பறித்தவர்களுக்கெதிராக மிகத் தீவிரத்துடன் போராடுவோரே இவர்கள். இந்த மனிதர்களுக்குள்ளே ஆயிரமாயிரம் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். மொத்த மனிதப் பெருமையுடன் உள்ளடக்கியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் இவர்கள்.....'

அக்டோபர் 10ஆம் தேதியும் பிப்ரவரி 24ஆம் தேதியும் தேசியக் கொண்டாட்டத்தின் மகத்தான நூற்றாண்டு தினமாக நாங்கள் அறிந்துள்ளோம். ஏனெனில் அந்த நாட்கள், மக்கள் விரும்பாத கொடுங்கோலாட்சியை எதிர்த்து கியூப மக்கள் புரட்சி செய்த தினங்களாகும். ஒற்றை நட்சத்திரம் பொறித்த அந்தக் கொடியைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவும், ஒவ்வொரு மதியமும் தேசிய கீதங்களின் வரிகளைப் பாடவும் நாங்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். 'சுதந்திரமின்றிக் கட்டுண்டு வாழ்வதென்பது அவமானத்திலும் இழிவிலும் வாழ்வதாகும்.' சொந்த நாட்டிற்காக உயிர் துறப்பதென்பது எப்போதுமே வாழ்வதற்கொப்பாகும்!' தொட்டில் பருவந்தொட்டு இந்தக் கருத்துக்களைக் கற்றறிந்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் மனிதர்களுக்கு இன்று இந்த நாட்டில் கிடைப்பதோ கொலையும் சிறை வாசமும் தான். இருந்தபோதிலும் கற்றறிந்த இவற்றை நாங்கள் என்றுமே மறக்க மாட்டோம்! எங்கள் பெற்றோர்கள் அளித்த சுதந்திர நாட்டில் பிறந்தவர்கள் நாங்கள். யாருக்காவது அடிமையாய் இருப்பதை ஒப்புக் கொள்வதைவிட இந்த நாடு கடலில் மூழ்கி விடுவதை நாங்கள் அனுமதிப்போம்.

மார்ட்டியின் நூற்றாண்டைக் கொண்டாடும் இந்த நேரத்தில் அவர் இறப்பது போலல்லவா இருக்கிறது! அவரது நினைவுகள் ஒரேயடியாக அழிவது போலல்லவா இருக்கிறது! எத்தகையதொரு மாபெரும் இழிவு இது! ஆனால் அவர் இன்னும் வாழ்கிறார்; அவர் இறக்கவில்லை! அவரது மக்கள் புரட்சிகரமானவர்கள்; மற்றவர்களுக்குப் பயனளிப்பவர்கள்; அவரது நினைவை உண்மையாகப் போற்றுபவர்கள்; அவரது போதனைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு தங்களையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் கியூபாவின் குடிமக்கள்; ஏராளமான இளைஞர்கள் தங்களது ரத்தத்தையும் வாழ்க்கையையும் தந்து, அளவற்ற தியாகத்துடன் தங்களையே

அர்ப்பணித்து, இன்று மார்ட்டியின் கல்லறைக்கருகே உள்ளனர். அவர்கள் இந்த நாட்டின் இதயத்தில் என்றென்றும் வாழக்கூடியவர்கள்—ஓ! கியூபாவே! உன்னுடைய விசேஷ தூதன் மார்ட்டியை இறக்க விட்டிருந்தால் இன்று உன் நிலைமை என்னவாக இருந்திருக்கும்!

என்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இதுகாறும் நான் ஆற்றியவாதத்தின் இறுதிக் கட்டத்திற்கு வந்துள்ளேன். வழக்கமாக வழக்கறிஞர்கள் முடிப்பதைப் போன்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும் என்று நான் முடிக்கப்போவதில்லை. என்னுடைய தோழர்கள் பைன் தீவின் கொடுஞ்சிறைக்குள்ளே எண்ணற்ற கொடுமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் எனக்கு விடுதலை வேண்டும் என்று என்னால் கேட்கமுடியாது. அவர்களுடைய விதியை நானும் பகிர்ந்துகொள்ள, என்னையும் அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கே அனுப்பிவையுங்கள். ஒரு நாட்டின் தலைவன் குற்றவாளியாகவோ அல்லது திருடனாகவோ இருக்கும் பட்சத்தில், அந்த நாட்டின் நேர்மையான மனிதர்கள் ஒன்று உயிரை விடவேண்டும்; அல்லது சிறையில் வாடவேண்டும் என்ற நியதி புரிந்து கொள்ளக் கூடியதுதான்!

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! அவமானத்திற்குரிய பல்வேறு குறுக்கீடுகளுக்கும் அப்பால் என்னுடைய கருத்துகளை முழுமையாகச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்த உங்களுக்கு எனது உண்மையான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உங்கள்மீது எனக்கு எந்தக் கசப்புணர்வும் இல்லை. பல நேரங்களில் நீங்கள் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்து கொண்டீர்கள் என்பதை அங்கீகரிக்கிறேன். மேலும் தலைமை நீதிபதியவர்கள், குறை சொல்ல முடியாத தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நடத்துபவர் என்பதும், தன்னுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளைக் கூறுவதற்கு ஏற்ற நேரம் இதுவல்ல என்பதும், மேலும் தற்போதைய

சூழ்நிலை அவரை அநீதியான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டி கட்டாயப்படுத்துகிறது என்பதும் நான் அறிந்த ஒன்றுதான். இருப்பினும், இந்த நீதிமன்றத்தின் முன்னால் ஒரு பெரும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது. 70 பேரைக் கொலை செய்த குற்றச்சாட்டைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். அதாவது, நாம் இதற்கு முன் அறிந்திராத மாபெரும் படுகொலையைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். குற்றவாளிகள் ஆயுதங்களுடன் இன்னும் மறைந்துதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கைகளிலுள்ள அந்த ஆயுதங்கள் தொடர்ந்து குடிமக்களை பயமுறுத்திக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. நீதிபதிகளின் கோழைத்தனத்தாலோ அல்லது நீதிமன்றங்களின்மீது, ஆட்சியாளர்களுக்குள்ள பிடிப்பினாலோ இன்னமும் சட்டத்தின் முழுவலியையும் குற்றவாளிகளின்மீது பாயாமலிருக்குமானால், அந்த நிலையிலும் நீதிபதிகள் தங்களது பதவிகளைத் துறக்காமலிருப்பார்களேயானால் மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே, உங்களைக்கண்டு நான் பரிதாப்பப்படுகிறேன். இதற்கு முன் எப்போதும் இருந்திராத அவமானம் நீதித்துறையின்மீது விழப்போகிறது என்பது குறித்து நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

இதுவரை யாரும் அனுபவித்திராத வகையில் எனது சிறைவாசம் மிகக் கடுமையாக இருக்கும் என்பதையும் கோழைத்தனமான அடக்குமுறைகளும் மிருகத்தனமான கொடுமைகளும் அதில் நிறைந்திருக்கும் என்பதையும் நான் அறிவேன். இருந்தபோதிலும், எனது உயிரினுமினிய 70 தோழர்களைப் பலி வாங்கிய அந்தக் கொடுங்கோலனின் கோபத்தைக் கண்டு நான் எவ்வாறு அஞ்ச வில்லையோ, அதைப் போன்றே இந்தச் சிறைவாசத்தை கண்டும் நான் அஞ்சப் போவதில்லை! என்னைத் தண்டியுங்கள்! அது எனக்குப் பொருட்டல்ல! வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்.

1 கேபலரியா = 13.4 ஹெக்டேர்கள் (பக்கம் 55)

1 அரோபா = 11.5 கிலோ கிராம் (பக்கம் 55)

பின்னிணைப்பு |

கியூபா பாணி புரட்சி

**கியூபாவின் முன்னோடி
புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி**

1. பின்வருமாறு

நி.நா. நிதாய அட்டை

அமைப்பை நினைப்பதில்
நி.நா. நிதாய அட்டை

கியூபாவின் முன்னோடி

மக்கள் தாங்களாகவே வெகுண்டெழுந்து போராட்டத்தில் குதித்து உள்ள சம்பவங்கள், வரலாற்றின் பல கால கட்டங்களில் நிகழ்ந்து இருந்தாலும், வெற்றிகரமான சமுதாயப் புரட்சிகள் ஒரு சிலவே தோன்றியுள்ளன. இதற்கான காரணம் மிகவும் தெளிவானது: வலுக்கட்டாயமாகப் பெறப்படும் சலுகைகள், அல்லது அரண்மனை வாயிற்காப்போனை மாற்றுதல் போன்ற செயல்கள் போல் அல்லாது, சமுதாயப் புரட்சி என்பது அதிகாரத்தில் இருக்கும் ஒரு வர்க்கம் தூக்கி எறியப்பட்டு அவ்விடத்தை மற்றொரு வர்க்கம் அடையும் செயலாகும். அதிகாரத்தில் இருக்கும் மேல்வர்க்கத்திற்கு சாதகமான விஷயங்கள் பல உள்ளன. அதன் பக்கத்தில், அடக்கு முறைக்கரமாகத் திகழும் அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரம், சட்டம் மற்றும் பாரம்பரியம் ஆகியவை உள்ளன. ஆளும் வர்க்கமாக இருந்து வந்த அபரிமிதமான அனுபவமும், மூர்க்கத்தனமும், இது கடவுள் கொடுத்த உரிமை என்ற அசைக்க முடியாத தன்னம்பிக்கையும் அதனிடத்தில் உள்ளன. உண்மையை தங்களுக்குச் சாதகமாக வளைத்து வேசித்தனம் பண்ண எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கும், எழுத்தாளர்களில் இருந்து விதூஷகர்கள் வரை, மற்றும் நீதிபதிகளில் இருந்து போலீஸ் அதிகாரிகள் வரை அடங்கிய அறிவுஜீவி அடிவருடிகளும், நிர்வாக இயந்திரத்திற்கு முட்டுக் கொடுப்பவர்களும் புடை சூழ அது எப்பொழுதும் இருக்கிறது.

ஒரு சமுதாயப் புரட்சி வெற்றியடைய வேண்டுமானால், அதற்கு மக்களின் ஆதரவு கண்டிப்பாகத் தேவை. இது மிகவும் தேவையான ஒன்றாக இருந்தாலும் அது மட்டுமே போதுமானதல்ல. பொதுமக்கள் தாங்களாகவே வெகுண்டெழுந்து துவக்கும் போராட்டங்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை ஆட்டும் காணா ஐவுக்கலாம்; ஏன், சமயங்களில் தூக்கி எறியக்கூட செய்யலாம். ஆனால் ஒரு செம்மையான தலைமை இல்லாமல், ஒரு தெளிவான குறிக்கோள் மற்றும் நடைமுறைத் திட்டம் இல்லாமல், பழைய அரசாங்கத்தின் பின்னால் அதைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தை முழுவதுமாக தரைமட்டமாக்கி, அந்த இடிபாடுகளின் மேல் ஒரு புதிய, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்துவத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடியாது.

வெற்றிக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கும் இரண்டாவது முக்கிய காரணி, இறுக்கமாகக் கட்டி அமைக்கப்பட்ட, மிகவும் ஒழுக்கமான, சித்தாந்த ரீதியாகத் தெளிவான தலைமை ஆகும்; அதாவது புரட்சிகரமான முன்னோடி. அப்படி ஒரு புரட்சிகர முன்னோடி இல்லாத பட்சத்தில், அப்புரட்சி குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ளும்; அதன் குறிக்கோள்கள் கலங்கிய ஓடையென காட்சி அளிக்கும்; அதனுடைய பெரும்பாலான மக்கள் ஆதரவு, வெகு விரைவிலேயே, உட்கட்சி முரண்பாடு மற்றும் பிளவுகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு சிறிது சிறிதாக கலைந்து போகும்.

கியூபாவின் புரட்சிகர கெரில்லாக்கள், ஹவானா நகரின் ஐந்தாவது நிழற்சாலை வழியாக, அவர்களது கவர்ச்சியற்ற, வேர்வையில் ஊறிப்போன, ஆலிவ்-பச்சை சீருடையில் அணிவகுத்து சென்றபோது, அமெரிக்க அரசுத்துறையைச் சேர்ந்த சிலர் உட்பட, பல மக்கள், அரசாங்க ஆட்சிமுறையில் ஒரு மாற்றத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்; ஆனால் ஆட்சிமுறையின் வர்க்க குணாம்சத்தில் எந்தவொரு மாற்றத்தையும் அவர்கள் எதிர்பார்த்த

வில்லை. பாடிஸ்டாவின் ஆட்சியினால் இரத்தக்கறை படிந்து போயிருந்த தங்களது கரங்களைக் கழுவிப் புனிதப்படுத்திக் கொண்டால், புரட்சிகர கியூபாவுடனான தங்களது உறவை சரிசெய்து கொள்ளலாம் என்று சிலர் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெகுசீக்கிரமே, தாங்கள் புரட்சியின் குணாம்சத்தையும், தலைமையின் திறமையையும் எவ்வளவு தூரம் தவறாக கணித்து விட்டிருந்தோம் என்பதைப் புரிந்து கெகண்டனர்.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் தலைமையில் செயல்பட்ட ஜூலை 26 இயக்கத்தை திட்டவட்டமாக ஓர் 'அரசியல் கட்சி' என்று அழைக்க முடியாது. ஆனாலும் இரண்டு வருட கெரில்லா யுத்தம், அதை இறுக்கமாகப் பிணைக்கப் பட்ட ஓர் அமைப்பாக உருவாக்கிவிட்டது. அதனைச் சுற்றி ஐக்கியப்பட்டுள்ளப் ஜனநாயகச் சக்திகளின் ஒருங்கிணைந்த நோக்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விதத்தில் அதன் வேலைத் திட்டம் அமைந்திருந்தது. அங்கு நிலவி வந்த சர்வாதிகார அமைப்பை ஆயுதம் மூலம் தூக்கியெறிந்து, அங்கு ஒரு சட்டபூர்வமான அரசாங்கத்தை நிறுவ அவ்வேலைத் திட்டம் குரல் கொடுத்தது. ஆனால் விஷயம் இங்கேயே நின்றுவிடவில்லை. பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரம் உருவாகக் காரணமாக அமைந்த சமுதாய நிலைகளை வேரோடு கிள்ளி எறிய அது அறைகூவல் விடுத்தது; குறிப்பாக அமெரிக்க நிறுவனங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, பெரும்பான்மையான கியூப மக்கள் மீது பிரயோகிக் கப்பட்ட அடக்குமுறையை அடியோடு ஒழிக்க அது கோரியது. ஆகையால் அது அடிப்படையான புரட்சிகரமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவர உறுதிபூண்டது; விவசாயிகளுக்கு நிலங்கள்; உழைப்பாளர்களுக்கு வாழத் தேவையான அளவு கூலி; எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி; ஓரினப்பயிர் முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி; அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்புகள் எந்த வடிவில் இருந்தாலும்,

அதை முறியடிக்க, ஒட்டுமொத்தமான தேசியமயமாக்கல் உட்பட தேவையான எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் எடுத்தல் ஆகியவை அதில் அடங்கும்.

இதுதான் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புமிக்க, பூர்ஷ்வா ஜனநாயக புரட்சியின், வளர்ச்சியடைந்த வேலைத் திட்டமாக விளங்கியது. அதற்குப் பின்னால், பலதரப் பட்ட வர்க்கங்கள், சமுதாயச் சக்திகள் மற்றும் வேறுபட்ட வர்க்க சித்தாந்தங்கள் நிலைபெற்றிருந்தன.

கெரில்லா யுத்தத்தை துவக்கிய அந்த மாணவ இளைஞர்களில் பெரும்பாலோர் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; அதில் ஒருசிலர் மேல் வர்க்கத்தினராய்க் கூட இருந்தனர், இந்த இளைஞர்கள் தங்களின் நாடு மற்றும் நாட்டு மக்களின்பால் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த, ஆழமான நேசம், கியூபாவின் அரைக்காலனித்துவ நிலையை அமெரிக்க ஆதிக்கமிக்க கியூப பொம்மைச் சர்வாதிகாரத்தின் மேலும் கொண்டிருந்த கடுமையான வெறுப்பு ஆகியவற்றால் தீவிரமாக உந்தப்பட்டிருந்தனர். கியூப வரலாற்றின் ஈடு இணையற்ற வீரத் தலைவர்களான ஜோஸ் மார்ட்டி மற்றும் அன்டனியோ மாசியோ ஆகியோரால், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் துவக்கப்பட்ட கியூபச் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் உச்சகட்டத்தில் தீவிரமான மனஉறுதியுடன் அவர்கள் களத்தில் குதித்து அதற்காகவே தங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர்.

உலகம் சில பணக்கார நாடுகளாகவும், பல ஏழை நாடுகளாகவும் பிரிந்து கிடப்பதற்கும், ஒரு நாட்டிற்குள்ளாகவே ஒரு புறம் செல்வம் குவிக்கப்பட்டும், மறு புறம் ஏழ்மை தாண்டவமாடும் நிலையிலும் இருப்பதற்கும் விடை காணப் புறப்பட்டபோது, அதில் சில இளைஞர்கள், மார்க்ஸ் மற்றும் லெனினின் எழுத்துக்களை வந்தடைந்தார்கள்.

1953இல் ஃபிடலும், 135 அஞ்சாநெஞ்ச இளைஞர் களும் மாண்கடா முகாமைத் தாக்கி நொறுக்க புறப்பட்ட இடமான சிபோனி என்ற இடத்தில் உள்ள பண்ணை வீட்டை நான் பார்வையிட்டபோது, அவர்களில் சிலர், லெனினின் படைப்புகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். சியாரா மாஸ்ட்ரா மலைக் குன்றுகளில் எடுக்கப்பட்டிருந்த புகைப்படம் ஒன்றில் ஒரு மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டும், வாயில் நீண்ட சுருட்டுடனும், அடர்த்தியான தாடிமண்டிய முகத்துடனும் காட்சியளிக் கும் காஸ்ட்ரோவின் பார்வை, அவரது முழங்காலில் இருந்த காரல் மார்க்ஸின் புத்தகம் ஒன்றில் ஆணி அடித்தாற்போல பதிந்திருந்ததை நான் பார்த்தேன்.

கியூபாவில் மார்க்சியத்திற்கு ஒரு நீண்டகால வரலா றும், ஒரு பெருமைமிக்க பாரம்பரியமும் இருந்துவந்தது. 1920களில் முதன் முதலாக புரட்சிகரமான மாணவர் இயக்கத்தை நிறுவியவர் ஜலியோ மெல்லா ஆவார். அவரே கியூபாவின் முதல் கம்யூனிசக் கட்சியை நிறுவினார். பல வருடங்களாகவே கியூப உழைக்கும் வர்க்க இயக்கத்தில் கம்யூனிஸ்ட்கள் முதன்மையான சக்தியாய் விளங்கினார்கள். லாசரோ பெனா என்ற கறுப்பு கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் கியூபாவின் தொழிற்சங்க அமைப்புகளை வழிநடத்திச் சென்றார். இதற்கு முந்தைய கொடூரமான சர்வாதிகாரியான ஜெரார்டோ மாச்சடோ, 1933 ஆயுத எழுச்சிப் போராட்டத்தின்போது தூக்கி யெறியப்பட்டபோது, லாஸ் பில்லாஸ் பிராந்தியத்தில் உள்ள கியூபத் தொழிலாளர்கள் மட்டும் 46 கரும்பு ஆலைகளை கைப்பற்றி, நாசபால், மால்டியாம்போ, பார்க் அல்டோ மற்றும் சில கரும்பு மையங்களில் உள்ளூர் சோவியத்துகளை நிறுவினர்.

பாடிஸ்டா 1952இல் அதிகாரத்தை அபகரித்ததிலி ருந்து, அவனுக்கு எதிராக தலைமறைவுப் போராட் டத்தை நடத்திவந்த கம்யூனிஸ்ட்கள், பாடிஸ்டா கடைசி யில் தூக்கியெறியப்பட்ட போதும் மிகவும் முக்கிய

பாத்திரத்தை வகித்தனர். சியாரா மாஸ்ட்ரோ மலைக் குன்றுகளில் இருந்த காஸ்ட்ரோவின் தலைமையகத்தில், 1958 ஜூனுக்கும், 1959 ஜனவரிக்கும் இடையில், PSP (பழைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெயர்) இன் தலைவரான கார்லோஸ் ராஃபெல் ரோட்டிரிக்ஸ், PSPஇன் அதிகார பூர்வமான பிரதிநிதியாக செயல்பட்டு வந்தார். PSPஇன் வேறு இரு உறுப்பினர்கள், களத்தில் இராணுவ தளபதிகளாக இருந்தனர்.

இப்படியாக கல்கப் படையின் முன்னேறும் பிரிவுக்கும், PSPஇன் நகர்ப்புற சக்திகளுக்கும் இடையே ஓர் இணக்கமான ஒத்துழைப்பு நிலவிவந்தது. நாடு தழுவிய பலமிக்க பொது வேலை நிறுத்தத்தின் உதவியுடனும், கெரில்லாத் தாக்குதலின் கிடுக்கிப் பிடிக்கும், உள்ளூர் இராணுவ எழுச்சிக்கும் இடையே மாட்டி பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகார அரசு இடிந்து தொறுங்கியது; கொலை காரர்ச் சர்வாதிகாரி கொள்ளையடித்த பெருஞ் செல்வத்துடன் பயந்து தப்பி ஓடிவிட்டான்.

நடைமுறையில், புரட்சிகரமான இரண்டு முன்னோடிச் சக்திகள், ஓரளவு ஒத்துழைப்புடன் இயங்கி வந்தன. PSP கட்சிக்கு மாபெரும் உழைக்கும் வர்க்க பாரம்பரியம் இருந்தது; அது மார்க்சியம், லெனினியம், சோசலிசம் ஆகியவற்றிற்கான சித்தாந்த ரீதியான பிரதிநிதியாக விளங்கியது. ஜூலை 26 இயக்கம், ஜனநாயக ரீதியான, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு முன்னோடிச் சக்தியாக விளங்கியது. அது இராணுவப் போராட்டத்தின் தலைமையை சர்ச்சையின்றி வென்றுவிட்டது; ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ புரட்சியின் தலைவராக எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்.

மான்கடா முகாமின் மீது நடத்திய தாக்குதல், பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்து மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனை, அதற்கு முன்பு பாடிஸ்டாவின் அரசு குறித்து மக்களிடம் பரவலான எதிர்ப்பு இருந்தாலும்,

அதை ஆயுதப் போராட்டம் மூலம் தூக்கியெறிய, அமைப்புரீதியான திட்டமிடல் எதுவும் இல்லாதிருந்தது. மான்கடா சம்பவம் இதை மாற்றி அமைத்தது: "வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்" என்ற கர்ஸ்ட்ரோவின் உணர்ச்சிகரமான நீதிமன்ற உரை, ஆயுதங்களை கையில் எடுக்க அறைகூவல் விடுத்தது. ஜூலை 26 இயக்கத்தின் பிறப்பு அதற்கு பதிகளிக்கும் விதத்தில் அமைந்தது. மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு ஃபிடல் 'கிரான்மா'வில் வந்து இறங்கி, ஃசியாரா மாஸ்ட்ரோ மலைத்தொடரை அடைவதில் பெற்ற வெற்றி, வெறுக்கப்பட்ட சர்வாதிகாரதிற்கு அடிக்கப்பட்ட முதல் சாவு மணியாக அமைந்தது.

செயலில் இறங்குவதற்கான வேளை வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்திருந்ததுதான் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் சிறப்பான குணாம்சம். ஒரு புரட்சி என்பது விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரால் அல்லாது, மக்களால் மட்டுமே சாத்தியம் என்பதையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு அப்போதைய ஆளும் வர்க்கம் மீது பொதுமக்களுக்கு இருந்த அளவுகடந்த வெறுப்பு மற்றும் அவர்களுக்கு இருந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு உணர்வு ஆகிவற்றினால், அச்சமயத்தில் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு அறைகூவல் விடுத்தால், அவர்கள் அதற்கு செவி சாய்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஏராளமாக இருந்தது. அஞ்சா நெஞ்சமிக்க ஒரு சில இளைஞர்கள் தங்களை அப்புனித வேள்வியில் அர்ப்பணித்து, புரட்சி ஜுவாலையை பற்ற வைக்கும் நெருப்பாக விளங்கினார்கள்.

கெரில்லாப் போராட்டத்தின் துவக்க காலத்தில், அதைத் துவங்கிய சமயம் குறித்து அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமும் கொண்டிருந்த PSP தலைமை, பின்னர், ஃபிடல் தலைமையேற்று வழிநடத்திச் செல்லும் பாதைச் சரியானது என்பதை, நடந்துள்ள சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன என்று வெளிப்படையாக ஒத்துக்கொண்டது.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவை வரலாறு உண்மையாகவே விடுதலை செய்துவிட்டது.

பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரத்தின் வீழ்ச்சியுடன், புரட்சி முடிவடைந்து விடவில்லை; உண்மையில் அது ஒரு புதிய தொடக்கம், வெகு விரைவிலேயே பிரச்சினைகள் தலைதூக்கின. பாடிஸ்டாவை தூக்கியெறிய உதவி புரிந்த மிதவாதிகள், புரட்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதை எதிர்த்தனர். பாடிஸ்டாவின் நம்பிக்கைக்கு உகந்த ஆதரவாளர்கள் நீதிதேவதையின் முன் நிறுத்தப் படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. புரட்சிகர தொழிலாளர்கள் மற்றும் விவசாயிகளைக் கண்டு அவர்கள் கலக்கமடைந்தனர், உண்மையான வேளாண்மை மாற்றங்களை அவர்களில் சிலர் எதிர்த்தனர். அமெரிக்கா அரசுடனும் அமெரிக்க கம்பெனியின் நிலங்களுடனும் நேரடியான மோதலில் ஈடுபடுவது என்ற நினைப்பே அவர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக இருந்தது. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசப் போக்குடன் நடந்து கொள்ளும் ஒரு கொள்கையே அவர்களுக்கு தேவையானதாக இருந்தது.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ முதலில் புதிய புரட்சிகர இராணுவத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் மட்டுமே மக்களின் ஏகோபித்த நம்பிக்கையை பெற்றிருந்ததால், அரசின் தலைமைப் பொறுப்பையும் அவரே ஏற்க வேண்டியதாகிவிட்டது. பின்னர், 1959 ஜூலையில், அரசாங்கத்தின் உள்ளே தொடங்கிய வேறுபாடு, ஓர் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. அதனால் தற்காலிக அதிபராக இருந்த டாக்டர் மானுவல் உருட்டியா ராஜினாமா செய்தார். உருட்டியா, அனைத்து புரட்சிகர மாற்றங்களையும் "கம்யூனிசம்" என்றும், அரசாங்கத்திற்குள் கம்யூனிஸ்ட்களின் ஆதிக்கம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது என்றும் குற்றம்சாட்டி புரட்சிகர சக்திகளுக்குள் பிளவு ஏற்படுத்த முயன்றார்.

அவர் இடம் ஒளிவால்டோ டோர்டிசாலால் நிரப்பப் பட்டது.

இம்மாதிரியான உட்கட்சி பிளவுகள் புரட்சிகளின் வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை புதிய விஷயமல்ல. 1848இல் நடைபெற்ற ஜெர்மன் புரட்சியின் படிப்பினைகளை ஆராய்ந்து, 1851-52இல் நியூயார்க் டைம்ஸில் ஒரு தொடர் கட்டுரை எழுதிய பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸ், கூறுகிறார்: “எந்த ஒரு புரட்சிக்கும் ஓரளவு தேவையான பல வர்க்கங்களின் ஐக்கியம் வெகு நாட்களுக்கு நிலைக்காது; இது அனைத்து புரட்சிகளுக்கும் பொருந்தும். பொது எதிரியை வென்ற வெற்றி முழக்கம் ஓய்வதற்குள், வெற்றிக்காக உழைத்தவர்களுக்குள் பிளவு தோன்றிவிடும்.....இந்த பழைய மற்றும் சிக்கலான சமுதாய ஜீவராசிகளிடம், ஏற்படும், இத்தகைய வேகமான, உணர்ச்சிகரமான வர்க்க எதிர்ப்பு உணர்ச்சிகளின் வளர்ச்சி, ஒரு புரட்சியை அரசியல் மற்றும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கான பலம் வாய்ந்த சாதனமாக ஆக்குகிறது..... இத்தகைய சூழ்நிலையில், ஒரு நாட்டில், இது சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்த ஐந்து வருடங்களாவது, சாதாரண சந்தர்ப்பத்தில் நூறு வருடங்களாவது ஆகும்.” (ஜெர்மனி: புரட்சியும், எதிர்ப்புரட்சியும்).

கியூபப் புரட்சியில் இந்த செயல்முறை இன்னும் முடுக்கிவிடப்பட்டது. உள்நாட்டு எதிர்ப்புரட்சி சக்திகளுக்கு தேவையான ஆதரவு அளிப்பதன் மூலம் கியூபப் புரட்சி தவழ்ந்து கொண்டு இருக்கும்போதே அதன் கழுத்தை முறித்துப்போட அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் முழு சக்தியையும் பிரயோகித்தது. தான் பின்னால் தள்ளப்பட்டுவிடாமல் இருக்கவும், தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஏற்பட்ட பலன்களை தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் புரட்சி மேலும் முழுவீச்சுடன் முன்னேறிச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

அப்புரட்சியின் தலைமை, பின்னால் திரும்புவது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்று உறுதியாக இருந்த

தால்தான், புரட்சி முன்னேறி நடைபோட்டது. புரட்சி யின் தலைமை அதனுடைய புரட்சிக் கொள்கையில் வைத்திருந்த பிடிப்பு இன்னும் குறைவாக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், தன் கண்ணோட்டத்தில் இன்னும் தீவிரமாக இல்லாதிருந்திருக்கும் பட்சத்தில், தன் மக்களின் மீது அதன் நம்பிக்கை இன்னும் குறைவாக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு அழுத் தத்தை தாங்க முடியாமல் பின்வாங்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கும்.

கியூபப் புரட்சி இடதுசாரிப் பக்கம் சாய்ந்ததை விரைவுபடுத்திய இரண்டாவது முக்கிய காரணம், உலகில் நிலவிவந்த சோசலிச முகாம், கியூபப்புரட்சிக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும், ஆதரவையும் எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி அளிக்க முன் வந்ததுதான். கடந்த காலத்தில் கியூபா தன் ஏற்றுமதியில் 85% அமெரிக்கா விற்கு அளித்து வந்தது. அதை இப்பொழுது சோவியத் யூனியன் மற்றும் இதர சோசலிச நாடுகளுக்கு திருப்ப முடிந்தது.

புதிய உள்நாட்டு பிளவுகளுக்குக் காரணமாக விளங்கிய அதே சூழ்நிலை, புதிய இன்னும் உன்னதமான ஐக்கியம் ஏற்படவும் வழி செய்தது. எது வந்தாலும் சரி, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திடம் இருந்து கியூபப் புரட்சியை காப்பாற்றியே தீருவது என்று இன்னும் அதிகமாக உறுதிபூண்டனர். இலட்சக்கணக்கான கியூப மக்கள். சுதந்திரத்திற்கும் சோசலிசத்திற்கும் இடையே யான நெருங்கிய உறவை அதிகமான கியூப மக்கள் புரிந்து கொள்ளத் துவங்கினார்கள்.

கடந்தகாலத்தில், நடைமுறையில் இருந்த வர்க்கப் பிரிவுகளையும், வர்க்க முரண்பாடுகளையும் மூடி மறைக்கும் விதத்தில் தேசிய அடக்குமுறை செயல் பட்டது. ஆனால் இன்றைய உலகில், தேசியப் பிரச்சினையும், வர்க்கப் பிரச்சினையும் மிகவும் நெருக்கமான

தொடர்புள்ளவையாகத் திகழ்கின்றன. அடக்குமுறையால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தில், அது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட, வர்க்க மோதல்கள் உதிக்கத் தொடங்கும்போது, தேசிய பூர்ஷ்வா, ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்ளவே முனைவான். பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான ஒருங்கிணைந்த திட்டம், தேசத்தின் வளங்கள் அனைத்தும், வசதிபடைத்த வர்க்கத்தின் ஆடம்பரச் செலவுகளுக்காகச் சுரண்டப்படாமல், தேச வளர்ச்சிக்காக பயன்படுத்தப்படுவதற்கான உத்திரவாதம் ஆகியவை சோசலிசத்தின் மூலம் மட்டுமே சாத்தியம். விவசாயிகளின் கூட்டுடன் நடத்தப்படுகின்ற உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஆட்சியின் கீழ் மட்டும்தான், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு எதிரிகளிடம் இருந்து பொருளாதார ரீதியாகவும், இராணுவ ரீதியாகவும் நாட்டைப் பாதுகாத்து, சமூக மாற்றத்தின் ஊடாக தேசத்தை வழிநடத்திச் செல்ல புரட்சி தயாராக இருப்பதற்கான உத்திரவாதம் சாத்தியம்.

பே ஆஃப் பிக்ஸ் ஆக்கிரமிப்பு போருக்கு முந்தைய நாள், அதாவது 1961 ஏப்ரல் 16ஆம் தேதி அன்று அமெரிக்க விமானங்களின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளால் சல்லடைக் கண்களாக்கப்பட்ட கியூபக் குடிமக்களின் உடல்களின் முன்னால் நின்று பேசுகையில், ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ மேற்கத்திய உலகத்தில் முதல் சோசலிஸ்ட் நாட்டைப் பிரகடனப்படுத்தினார். அமெரிக்கக் கண்டத்தின் சுதந்திரமான முதல் பிராந்தியமாக கியூப சோசலிசக் குடியரசு திகழ்ந்தது.

இத்துடனும் புரட்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடவில்லை ஒரு காலகட்டம் முடிந்து மறுகாலகட்டம் தொடங்குகிறது. புரட்சியின் மிக முக்கியமான வெளிநாட்டு எதிரி— அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், இன்னும் மூர்க்கத்தனத்தோடு நடந்து கொள்ளும். உள்நாட்டிற்குள்ளாக, தூக்கியெறியப்பட்ட தேசிய பூர்ஷ்வாவின் ஒரு பகுதி தனது

எதிர்ப்பையும், நாசவேலையையும் வலுப்படுத்தும். புரட்சிப் புதிய வழக்குகளையும், பலப்பரிட்சையையும் எதிர்நோக்க வேண்டியதிருக்கும். ஒருங்கிணைந்த, முன்னெடுத்துச் செல்கிற ஒரு கட்சியின் தேவை மிகக்கட்டாயமான தேவையாகி விட்டது.

‘பழைய’ மற்றும் ‘புதிய’ புரட்சியாளர்களுக்கிடையே இருந்த தலைமுறை வேறுபாடுகள் உட்பட பல வேறுபாடுகள் மறையத் தொடங்கின. பிரிவினை சக்திகளையும், ஊசலாட்டங்களையும், போராட்டத்தின் நெருப்பு புடம் போட்டது. மார்க்சிய—லெனினிய, சோசலிசக் கொள்கையின் அடிப்படையில் புதிய ஐக்கியம் ஒன்று கட்டி எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் அமைப்பு ரீதியான பிளவு இன்னும் தொடர்ந்தது. ஓர் அமைப்பு மற்றொரு அமைப்புடன் இணைவது என்பது முடியாத செயலாக இருந்தது. PSP கட்சி மற்றும் ஜூலை 26 இயக்கத்தில் உள்ள தலைசிறந்தவர்களைக் கொண்டு புதிய கட்சி ஒன்று உருவாக்குவதற்கான தேவை ஏற்பட்டது.

1961 டிசம்பர் 2ஆம் தேதி, ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ, “நான் ஒரு மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்; இறக்கும்வரை நான் அவ்வாறே இருப்பேன்” என்று பிரகடனப்படுத்தினார். “பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும்போது நான் அவ்வாறாக இல்லை: ஏனெனில், கம்யூனிஸ்ட்களுக்கு எதிரான பிற்போக்குத்தனமான ஏகாதிபத்திய பிரச்சாரத்தில் நான் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன்” என்றும் அவர் கூறினார். 1953 வாக்கில் அவரது அரசியல் சிந்தனை கிட்டத்தட்ட இப்பொழுது உள்ளது போல ஆகி விட்டது. ஆனால் அதிகாரத்திற்கு வந்த பிறகுதான் தான் ஒரு மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்டாக வளர்ச்சியடைந்ததாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார். கண்டிப்பாக புரட்சியாளர்களை மட்டும் உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட புதிய, “சோசலிசப் புரட்சியின் ஐக்கிய கட்சி” ஒன்று நிறுவ அவர் அறைகூவல் விடுத்தார்.

புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

கியூபப் புரட்சியின் தனித்துவமான பாதை மற்றும் அதற்கேயுரிய விதத்தில் அமைந்துவிட்ட அதன் வளர்ச்சி, புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கட்டி அமைக்கப்பட்ட விதம் மற்றும் அது செயல்படும் முறை ஆகியவற்றிலும் தன் முத்திரை பதித்துள்ளது. இக்கட்சி, உலகளாவிய மார்க்சிய—லெனினியச் சித்தாந்தங்களின் மேல் மத்தியில் அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஜனநாயக ரீதியில் அமைக்கப்பட்டு இருந்தாலும், அக்கொள்கைகளின் பிரயோகம் கியூபாவிற்கு உரித்தான தனித்துவமாக விளங்கியது.

இன்று கியூபாவில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கியத்துவம் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. நாங்கள் சென்ற நகரங்களிலும், பெருநகரங்களிலும் உள்ள தொழிற்சாலைகள், பண்ணைகள், கட்டுமான இடங்கள், அணைகள், ஏன் சில உணவு விடுதிகளில் கூட உள்ளூர் கட்சியை பற்றியும் சமீபத்தில் அதிகரித்துள்ள அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பற்றியும் பெருமையான பல அறிவிப்புகளை கண்டோம். சாந்தா கிளாரா என்னுமிடத்தில் உள்ள இயந்திரம் கட்டும் தொழிற்சாலை ஒன்றில், கையால் எழுதப்பட்ட மிகப் பெரிய பேனர் ஒன்றில், “ஒரு இடத்தில் ஓர் கம்யூனிஸ்ட் பிறக்கும்போது அங்கே பிரச்சினைகள் இறந்து விடுகின்றன” என்ற வாசகம் இடம் பெற்றிருந்ததைக் கண்டோம். அது நிச்சயமாகப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

கட்சி குறித்து இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப் பட்டபோதும், அது ஒரு பெரிய அமைப்பு அல்ல. PSPயின் முன்னாள் பொதுச் செயலாளரும், புதிய கட்சியின் செயலக உறுப்பினருமான பிளாஸ் ரோசாவின் கருத்துப் படி, கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 55,000தான் இருக்கும். கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை பற்றி பிரசுரமான தகவல் எதையும் நான் பார்க்கவில்லை. ஹவானா பிராந்தியத்தின் கட்சி உறுப்பினர்கள் 11,824 பேர் என்று கட்சியின் அமைப்பு செயலாளரான அர்மான்டோ ஹார்ட் பேசிய பேச்சு தான், இதற்கு ஒரே ஒரு விதிவிலக்காக அமைந்துள்ளது.

மிகவும் கவனமான நிதானமான கொள்கைதான், கட்சியின் குறைந்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கைக்குக் காரணம். ஆனால் நடப்பு வருடத்தில் இதை இரட்டிப்பாக்க உறுதி பூண்ப்பட்டுள்ளது. கட்சியில் சேருவதற்கு அனைத்து மக்களுக்கும் கதவு திறந்து விடப்படும் பட்சத்தில், ஒரே நாளில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சேர்ந்து விடுவர். ஆனால் அப்படி சுலபமாக அரசியல் கட்சியில் மக்கள் சேர்க்கப்படுவதில்லை. முதலில் அதற்காக அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

கட்சி உறுப்பினர் அல்லாதவர் உட்பட சக தொழிலாளர்கள் அனைவராலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னரே ஒருவர் கட்சிக்குள் வர இயலும். முதலில் சக தொழிலாளர்கள் அவரைப் பற்றிச் சரியாகக் கவனிக்க வேண்டும்; அவர் உண்மையிலேயே புரட்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு அதற்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறாரா? ஒரு கம்யூனிஸ்ட் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான உதாரணமாகத் திகழ்கிறாரா? அவரைக் கட்சியில் சேர்ப்பதன் மூலம் மக்களின் பார்வையில் கட்சியின் மதிப்பு உயருமா? தாமுமா? இவ்வளவுக்கும் பிறகுதான் அவரை உறுப்பினராக்குவது பற்றி பரிசீலிக்கப்படும்.

உறுப்பினர்களை இம்மாதிரி தேர்வு செய்வது, கட்சி எப்பொழுதும் உழைக்கும் வர்க்கத்திடமிருந்து விலகியிராமல் அவர்களின் வழிகாட்டியாக இருக்க வழி கோலுகிறது என்று என்னிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களுக்கு, கட்சி உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், தேவையெனில் ஒருவரை கட்சியின் பதவியிலிருந்து இறக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவும் அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், மக்கள் ஏன் ஒரே ஒரு அரசியல் கட்சி மட்டும் இருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்வார்கள் என்றும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கட்சியின் சித்தாந்தம் நியாயமாக நடந்து கொள்வதை வற்புறுத்துவதால், உறுப்பினர்கள் இதில் சிறந்தவர்களாகத் திகழ வேண்டும். அவர்கள் வேலை செய்வதற்கு முன்வருவதில் முதலாவதாகவும், தனிப்பட்ட பலன்களை அடைவதில் கடைசியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

“சித்தாந்த ரீதியான வேலைகள் குறித்த கருத்தாக்கங்கள்” என்ற விளக்க புத்தகமொன்றில் உறுப்பினர்களிடமிருந்து கட்சி என்ன எதிர்பார்க்கிறது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. அதில், “கம்யூனிசக் கருத்துக்களின் அடிப்படையான அம்சங்கள், மனித மற்றும் சமூக உணர்வுகள்தாம். சமுதாயப் பாரபட்சம் மற்றும் அநியாயங்களைக் கண்டு கொதித்து எழாத ஒரு கம்யூனிஸ்டை சுற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியாது. இத்தகைய கொடுமைகளுக்கு எதிரான போராட்டமே கம்யூனிசக் கோட்பாட்டின் அடித்தளம்.”

ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்பவன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை சுருக்கமாக பின்வருமாறு கூறலாம்: “ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்பவன் அனைத்துப் பலவீனங்களையும் முழு உணர்வோடும் உறுதியாகவும் எதிர்க்கும் ஒரு போராளி. ஒரு வலுவான காரணத்திற்காக கலகக்காரனாய் மாறியவன்...கலகக்காரனாய் இல்லாத ஒருவன், அநீதி பாகுபாடு

போன்றவற்றை உறுதியாக எதிர்க்காத ஒருவன், கம்யூனிசம் நோக்கி நடைபோடும் ஒரு சமுதாய முன்னேற்றத்தை தடை செய்பவன் ஒரு கம்யூனிஸ்டாக இருக்க முடியாது. ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தனிப்பட்ட அல்லது ஒரு குழுவின் நலன்களைப் பாதுகாக்கப் போராடுவதில்லை. அவன் ஒரு சமூக காரணத்திற்காக சக தொழிலாளர்களுக்காகப் போராடுபவன். மேலும் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களுக்காகக் கூட போராடுவதில்லை; மனித இனம் அனைத்திற்குமாக அவன் போராடுகிறான். சர்வதேசிய வாதம், கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையில் மிகவும் முக்கியமான அம்சம். இது இல்லாமல் கம்யூனிச உணர்வு ஏற்படச் சாத்தியமேயில்லை.”

இப்புத்தகம் மேலும் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கம்யூனிஸ்டாவதற்கு, ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தனக்கே உரித்தான “கலக, அஞ்சா நெஞ்ச உத்வேகத்தை” வளர்த்து கொள்ள வேண்டும்; தினசரிப் பிரச்சினைகளை அலசி, ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். அவன் எப்போதும் தன் ஒழுக்க உணர்வையும் சமூகப் பொறுப்பு உணர்ச்சியையும் வளர்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; அஞ்சா நெஞ்சத்தையும், சுய அர்ப்பணிப்பையும் அவனுடைய அனைத்து வேலைகளின் குணாம்சமாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒழுக்க உணர்வின் முக்கியத்துவம் இங்கு மிகவும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. கம்யூனிசக் கோட்பாடு, அணைத்து அதிசயங்களின் இயக்க மற்றும் நடைமுறைத் தேவைகளாலும் கொள்கைகள், சித்தாந்தங்கள் மற்றும் உத்வேகங்களின் அடையாளங்களாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இக்காரணத்தினால், இக்கொள்கை, பயம், குறிக்கோள், வளைந்து கொடுத்தல் போன்றவற்றின் மீது நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. இது தேவையின் நிமித்தத்தாலும், மிகமிக உறுதியான மனோதிடத்தாலும் இக்கொள்கை கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

இக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கையில், கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர் தரம் மிகவும் அதிகமாக இருப்பது தெரியும். கட்சியை கட்டும் பணி மிகவும் மெதுவான, நீண்டகால செயல்முறையாக உள்ளது. மேலோட்டமாக பார்க்கையில், அணுகுமுறைகளில் சில வேறுபாடுகள் இருப்பது போல தெரியும். பாரபட்சமான, பிளவு மனப்பான்மையுள்ள, அதிகார அமைப்பு முறைகளினால், பலபேர் கட்சியில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளனர். கட்சியை மக்களுக்கானதாக கட்டாமல், மக்களுக்கு மேல் கட்டி வருவதாக ஃபிடல், சில பேரை குற்றம் சாட்டி உள்ளார்.

கட்சியை நிர்மாணிப்பது என்று தீர்மானித்தவுடன், முதலில் அது தொழிற்சாலைகள், ராணுவம் மற்றும் அரசுப் பண்ணைகளில் தொடங்கப்பட்டது. இவ்விடங்களில் சமுதாய விழிப்புணர்வும், உழைக்கும் வர்க்கப் புரட்சிகர கொள்கையுணர்வு மிகவும் வலுவாக இருக்கும், அதற்குப் பின்னர் தான் இது கல்வி அமைச்சகத்திற்கு, பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அறிவுஜீவிகளிடம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

1969இல் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும், பல்வேறு வேலைத் தளங்களுக்கும் நல்ல திறமையான தலைமையைக் கொடுக்க வேண்டுமெனில், மிகவேகமாக கட்சியின் பலத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்த வேண்டும் என்ற தீர்மானம் கட்சிக்குள் சித்தாந்த ரீதியான எதிர்ப்பை தோற்றுவித்தது. கட்சிக் காகப் பாடுபட்டவர்கள் பலருடன் நடத்திய வெளிப்படையான விவாதம் குறித்து அர்மாண்ட்டோ ஹார்ட் ஓர் அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார். அது 'கிரண்மா'வின் பக்கங்களிலும் இடம்பெற்றது.

தங்களது திறமையை நிரூபித்த ஏராளமான தொழிலாளர்கள் இப்பொழுது இருப்பதால், ஒவ்வொரு

தொழிற்சாலை, தொழிற்சாலையாக உறுப்பினர்களை கட்சிக்குள் சேர்க்கலாம் என்று ஹார்ட் சுட்டிக் காட்டுகிறார். வயல்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் உள்ள அவன்சாடோ அல்லது வான்இரட்டிண்டா குழுக்களைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் தற்போது சுமார் 2,36,000 பேராவது இருப்பார்கள். இந்த முன்னேறிய தொழிலாளர்கள் முழு முனைப்புடனும் உறுதியுடனும் உற்பத்தி திட்டங்களில் பங்கு பெறுகின்றனர். அவர்கள் தானாகவே முன்வந்து வேலை செய்வதிலும், வேலைத் திறமையிலும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றனர். பல இடங்களில், கட்சி உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட இயல்பாகவே அவன்சாடோ உறுப்பினர்கள் முதலிடம் பெறுகிறார்கள்.

UJC என்ற கம்யூனிஸ்ட் இளைஞர் கூட்டணி என்ற அமைப்பு, கட்சிக்கு மிகவும் நெருக்கமானது; கட்சி உறுப்பினர்களை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். பல இடங்களில் UJCஇல் உறுப்பினராவதற்கான விதிமுறைகள் மிகவும் கண்டிப்பானவைகளாக இருந்ததை நாங்கள் கண்டோம். சியன்புய்சோ என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உரத்தொழிற்சாலை திட்டத்தின் போது, கட்சியும், UJCயும் கிட்டத்தட்ட இணைந்தே செயல்பட்டன.

இது தவிர ஆயிரக்கணக்கான புரட்சிகரமானவர்களை கொண்டு இயங்கும் பல மக்கள் அமைப்புகளில் இருந்தும் கட்சி உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். தாங்களாகவே முன்வந்து ஆயுதங்களின் உதவியுடன் புரட்சியை பாதுகாக்க ஈடுபடும் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொண்ட இராணுவ அமைப்பு ஒன்றும் உள்ளது. CDR என்றழைக்கப்படும் புரட்சியைப் பாதுகாக்கும் கமிட்டியில் புரட்சிக்காக அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட 10 லட்சம் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். கியூபப் பெண்கள் அமைப்பும் பத்து லட்சம் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட

டுள்ளது. ANAP என்ற ஏழை விவசாயிகள் அமைப்பும் இயங்கி வருகிறது. இவை போல பல உள்ளன.

ஆனாலும் கட்சி ஆமை வேகத்தில்தான் வளர்ச்சி அடைகிறது. ஹார்ட் ஹவானா பிராந்தியத்திற்கான எண்ணிக்கையை அளிக்கிறார். அது: 1967இன் கடைசியில் கட்சி உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 11,179. 1968இன் கடைசியில் அது 11824 ஆக இருந்தது. எண்ணிக்கை உயர்வு 645 மட்டுமே. ஏன் இந்த மெதுவான வளர்ச்சி?

இதற்கு ஹார்ட் கூறும் காரணம்: நேர்மையான மனஉறுதி குறித்த நோக்கு குறுகியதாக, அமைப்புரீதியாக, மிகவும் பொறாமையுடன் இருக்கிறது என்பது தான். இங்கு சாதாரண மனிதர்களே இருக்கையில், தொழிலாளர்கள், எல்லாவகையிலும் "சிறந்தவர்களை" தேடிக் கொண்டிருப்பதாக, தமக்குப் படுவதாக, ஹார்ட் கூறுகிறார். "வெறும் தேவதைகளை மட்டும் வைத்து ஒரு கட்சியைக் கட்டி எழுப்ப முடியாது" என்று சேசுவாரா கூறியதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். இது குறித்து சேயின் பார்வை இங்கு மிகவும் முக்கியமானது. ஏனெனில் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் எத்தகைய குணங்களைக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு மிகவும் அற்புதமான ஓர் உதாரணமாக 'சே' தான் விளங்கினார்.

மிகவும் மோசமான அநியாயங்கள் நிகழாமல் தடுக்க வேண்டுமெனில், தனிப்பட்ட குணாம்சம் குறித்து மிகவும் கவனமாக பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று அமைப்பின் செயலாளர் எச்சரிக்கிறார். பல சமயங்களில் முரட்டுத் தனம், வெளிப்படையாகப் பேசுதல், சரியாக அனுசரித்துப் போகாமல் இருத்தல் போன்ற குணங்கள் இருந்த காரணங்களுக்காக பலர் கட்சியில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டார். இத்தகைய குணாம்சங்கள் விமர்சிக்கப்படவும், முறியடிக்கப்படவும் வேண்டும். ஒருபோதும் தங்களுக்குள் மோதிக்கொள்ளாத,

சண்டையே போடாதவர்களைக் கொண்டு கட்டி எழுப்பப்படும் கட்சி எவ்வாறு இருக்கும் என்று ஹார்ட் ஆச்சரியப்படுகிறார். முரண்பாடுகளைக் களையலாம் என்பது உண்மைதான் எனினும் சிக்கலான பிரச்சினைகளை தீர்க்க உதவும் கட்சியின் திறமையும் இதோடு போய்விட வாய்ப்பிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ஒருவரை அரசியல் மற்றும் சித்தாந்த ரீதியாக எடை போடுவதே சரியான அணுகலாக இருக்கும் என்கிறார் ஹார்ட். இது ஒருவர் போராட்டத்திற்கு எவ்வளவு தூரம் தயாராக இருக்கிறார், புரட்சிக்காக தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொள்ளத் துணிந்துள்ளாரா என்ற அடிப்படையில் நோக்கப்படவேண்டும். மிகவும் திட்டவட்டமான முறையில் இயங்கும் தவறில் விழாமல் தப்பிக்க இந்த அடிப்படைக் கொள்கையை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” முதலில் புரட்சிகரமான குணாம்சம். பின்னர்தான் மற்ற தனிப்பட்ட குணாதிசயங்கள். மேலும் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட முறையில் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.

தார்மீக குணாம்சம் குறித்து குறிப்பிடுகையில் ஹார்ட் கூறுகிறார்: ஒருவரது புரட்சிப் பின்னணி மற்றும் புரட்சியில் அவரது பங்கு ஆகியவையே முதலில் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இது குறித்து கணிக்஑ும்போது, ஒரே நாளில் கைகழுவி விடமுடியாத சமுதாய பழக்க வழக்கங்கள் குறிக்கும் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு சமுதாயத்தின் சித்தாந்த, தார்மீக, சமூகக் கட்டுமானங்களில் அவைகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன.

இப்படியாக, நாம், தார்மீகப் பிரச்சினை குறித்த கேள்வியின் இரு பக்கங்களையும் பார்க்கிறோம். ஒருபுறம் தார்மீகம் குறித்து பலமான அழுத்தம்; மறுபுறம் அதிக

அதீதமான பிளவு மனப்பான்மையுள்ள அணுகல் முறையான அபாயம்.

நாங்கள் விஜயம் செய்த ஒரு நிறுவனத்தில், கட்சி மற்றும் இளைஞர் கம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர் தொகை குறித்து கேட்டேன். சில புதிய, முக்கியமான வேலைத் திட்டங்களில் கட்சி உறுப்பினர்களின் சதவீதம் அதிகமாக இருக்கும். உதாரணமாக சியன்பியுகோஸில் உள்ள டிரை-காண்டினைன்டல் தானியங்கி இறக்கு தளத்தில் உள்ள கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 40; UJC உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 12. மூன்று 8 மணிநேர வேலைப்பிரிவு மற்றும் ஒரு மாற்றுப்பிரிவில் உள்ள தொழிலாளர்கள் மொத்தம் 240 பேர். இதில் 140 பேர் வான் கார்டிண்டாஸ்வை சார்ந்தவர்கள். சியன்பியுகோஸ் உரத்தொழிற்சாலை கட்டுமானப் பகுதியில்தான் அதிகமான சதவீதத்தில் கட்சி உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இங்குள்ள 1583 தொழிலாளர்களில், 533 பேர் கட்சியில் உள்ளவர்கள். 634 பேர் UJC உறுப்பினர்கள். இவர்கள் இணைந்து ஒரே அமைப்பாக செயல்படுகின்றனர். இங்கு இவ்வளவு அதிகமான சதவீதத்தில் கம்யூனிஸ்ட்கள் இருப்பதற்கு காரணம், இக்குழு "கம்யூனிஸ்ட் நிர்மாணக்குழு"வாக அமைக்கப்பட்டதே காரணம்.

நாட்டில் உள்ள முக்கியமானவற்றில் ஒன்றான, சாந்தா கிளாரா இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 1700 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். அதில் 200 பேர் UJCயிலும் கட்சியிலும் உள்ளனர். ஆனால் முக்கியமான கரும்பு ஆலையான எல்சென்ட்ரல் வெனிசுலாவில் 1500 தொழிலாளர்கள் இருந்தும் கட்சியில் 74 பேரும், UJCயில் 67 பேரும் உள்ளனர். ஆனால் வான்கார்டிண்டாஸில் 354 பேர் இருக்கின்றனர்.

ஹார்ட்டின் அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள இரு உதாரணங்களோடு இதை ஒப்பிட்டு, இதற்கும், தேசிய

சதவீதத்திற்கும் உள்ள உறவை அறிந்து கொள்ளலாம். கியூபா முழுவதிலும் மின்சக்தி துறையில் 8340 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். அதில் 404 பேர் அதாவது ஐந்து சதவீதத்திற்கு சிறிது குறைவானவர்கள் கட்சி உறுப்பினர்கள். மிகவும் முக்கியமான இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 12743 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இதில் 367 பேர் அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கட்சி உறுப்பினர்கள்.

மிகவும் முக்கியமான இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 12743 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இதில் 367 பேர் அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கட்சி உறுப்பினர்கள்.

மிகவும் முக்கியமான இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 12743 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இதில் 367 பேர் அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கட்சி உறுப்பினர்கள்.

மிகவும் முக்கியமான இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 12743 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இதில் 367 பேர் அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கட்சி உறுப்பினர்கள்.

பின்னிணைப்பு II

சியூபாவிற்கு
நேசக்கரம் நீட்டுவீர்

11 பரிமாணங்கள்

தமிழியல்
நினைவுப் பகுதி

கியூபாவிற்கு நேசக்கரம் நீட்டுவீர்

கரீபியன் கடலில் அமெரிக்காவின் மியாமி கரையிலிருந்து 90 மைல் தொலைவில், இரண்டு பெரிய தீவுகளையும், 1500 சிறிய தீவுகளையும் ஏறக்குறைய ஒரு கோடி மக்களையும் கொண்ட சிறிய நாடுதான் கியூபா. அது கி. பி. 1492இல் கொலம்பஸ் அடியெடுத்து வைத்ததிலிருந்து சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிவரை ஸ்பெயின் நாட்டின் காலனியாக இருந்தது. இடையில், 1762—63இல் பிரிட்டிஷாரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய பெரும்பான்மையினரையும், கருப்பின சிறுபான்மையினரையும் கொண்ட கியூபா ஸ்பானியக் காலனியாதிக்கத்திற்கு எதிராக ஒரு வீரமிகு போராட்டத்தை நடத்தியது. 1898ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிற்கு எதிரான போரில் தோல்வியுற்ற ஸ்பெயின் கியூபாவை விட்டு வெளியேறியது. ஆயினும், கியூபா சுதந்திரமடையவில்லை. ஏறக்குறைய நான்கு ஆண்டுகள் அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த கியூபா 1902ஆம் ஆண்டுதான் ஒரு சுதந்திர ஜனநாயக குடியரசாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆயினும், பிளாட் திருத்த சட்டத்தின் (Platt Amendment) கீழ், கியூபாவின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் வகையிலான எவ்வித ஒப்பந்தத்திலும் கியூபா பங்கேற்கக் கூடாது என்று அமெரிக்கா ஒரு நிபந்தனை விதித்தது. கியூபாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கும் இந்த அதிகாரம் 1934ஆம் ஆண்டு வரை அமெரிக்காவின் கையிலிருந்தது. கியூபாவின் உள்

விவகாரங்களில் தலையிடும் உரிமையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டது அமெரிக்கா!

கியூபாவின் மீது அமெரிக்கா காட்டிய அக்கறைக்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. அமெரிக்காவின் நேரடிக் கட்டுப் பாட்டில் இருந்த அந்த நான்கு வருடங்களில் கியூபாவின் இயற்கை வளங்களையும், செல்வங்களையும் அமெரிக்க முதலாளிகள் அபகரித்தனர். நியூயார்க் நகரில் வசிக்கும் சில அமெரிக்க முதலாளிகள் 2 லட்சம் ஹெக்டேர் வரை கரும்பு நிலங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஏறக்குறைய 40 பெரும் சர்க்கரை ஆலைகள் அவர்களுக்கு சொந்தமாயிருந்தன. கியூபாவில் கிடைக்கும் இரும்பு சுரங்கங்களில் 90 சதவிகிதம் அமெரிக்காவின் எஃகுத் தொழிற்சாலைகளின் கையிலிருந்தன. கியூபாவில் விளையும் ஏராளமான கிட்ரஸ் பழவகைகளான ஆரஞ்சு, எலுமிச்சை ஆகியவற்றை அமெரிக்காவின் பகாசுரனான யுனைடெட் ப்ரூட் கம்பெனி (United Fruit Company) விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கியூபா குடியரசான பின்னும் அங்கு வந்த அரசுகள் அமெரிக்காவின் தலையாட்டிப் பொம்மைகளாகவே செயல்பட்டன. அவற்றுள் மிகவும் மோசமானது புல் ஜென்சியோ பாடிஸ்டா சால்டிவார் என்ற ஒரு இராணுவ சார்ஜென்டின் ஆட்சியாகும். 1940 முதல் 1944 வரை ஜனநாயக முறைப்படி ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட்ட பாடிஸ்டா, எட்டாண்டுகளுக்குப் பின், 1952இல் இராணுவப் புரட்சியின் மூலம் ஆட்சியை மீண்டும் கைப்பற்றினான். அவனுடைய ஆட்சியில் ஊழலும், வறுமையும், வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகமும் தலை விரித்தாடின. எதிர்ப்பவர்களுக்கு மரணம் என்ற நிலை.

இந்நேரத்தில் கியூபாவின் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஜோஸ் மார்ட்டியின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டு அரசியலில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன் கியூபாவின் அவலத்தைக் கண்டு கொதித்தெழுந்தான்.

மார்க்சிய-லெனினிய கருத்துக்களுடன் அவனுக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டபோது, தீர்வுக்கான வழிதென்பட்டது. ஏறக்குறைய 40,000 மைல்கள் கியூபாவிற்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி நடந்து செயல்துடிப்புள்ள இளைஞர்களைத் தீக்குச்சிகள் போல் சேகரித்தான். 1953ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26 இரவில் 120 இளைஞர்களைக் கொண்ட புரட்சிப் படை பாடிஸ்டாவின் மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தது. ஒரு சிறிய தவறினால் அத்திட்டம் தோல்வியுற, லீபிடல் காஸ்ட்ரோ என்ற அந்த இளைஞனும் இன்னும் சிலரும் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். அவர்களை சிறையில் வைத்தே கொன்றுவிடவும் முயற்சி நடந்தது. கைதிகளை எதிர்த்து நடந்த மக்கள் இயக்கங்களின் விளைவாக விடுதலையான காஸ்ட்ரோ மெக்சிகோ நாட்டிற்கு சென்று, சே குவேரா என்ற அர்ஜன்டினா நாட்டு இளைஞனுடன் இணைந்து, புரட்சிப் பணியினைத் தொடர்ந்தார். 1956ஆம் ஆண்டு கிராண்மா என்ற கப்பலில் காஸ்ட்ரோ தலைமையில் கியூபாவிற்கு வந்த புரட்சிப்படை மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து கெரில்லாப் போர் நடத்தி, பாடிஸ்டாவை நாட்டைவிட்டு துரத்தியது. 1959 ஜனவரி 1இல் தலைநகர் ஹவானாவிற்குள் நுழைந்த காஸ்ட்ரோ புரட்சி அரசாங்கத்தை நிறுவினார். அந்த அரசு கொண்டு வந்த சட்டங்கள் அமெரிக்க முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்தை பெருமளவு குறைத்தன. நில உச்சவரம்பு சட்டத்தின்கீழ் அமெரிக்கர்களின் கையிலிருந்த லட்சக்கணக்கான ஹெக்டேர் நிலங்களை அரசு எடுத்துக் கொண்டது. அமெரிக்கரின் சர்க்கரை ஆலைகள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டன. கியூபா நாட்டு கனிவளச் சுரங்கங்கள், ஒரு அரசு ஸ்தாபனத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. இரண்டு வங்கிகள் தவிர மற்ற அனைத்து வங்கிகளும் தேச உடைமையாக்கப்பட்டன. பாடிஸ்டாவின் இராணுவப் புரட்சியின்போது களவாடப்பட்ட நிலங்கள், தொழிற்சாலைகள் மற்றும் வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. வேலையிழந்த தொழிலாளர்கள் அனைவரும் மீண்டும் பணியில் அமர்த்தப்பட்டனர்.

மின்சாரக் கட்டணம் பாதிமாகக் குறைக்கப்பட்டது. எல்லாவிதமான வாடகைகளும் 50% குறைக்கப்பட்டன.

லட்சக்கணக்கான கியூப மக்களை மகிழ்வித்த இச்சட்டங்கள் பாகுபாடு கொண்ட அமைப்பினால் பயணடைந்த ஒரு சிலரையும், அமெரிக்கர்களையும் அலறச் செய்தன.

பாதிக்கப்பட்ட பிரிவினரின் வெறுப்புணர்வை மேலும் வளர்க்க அமெரிக்கா பொய்ப் பிரச்சாரங்களை அவிழ்த்துவிட்டது. குழந்தைகள் மீது பெற்றோருக்கிருக்கும் சட்ட உரிமையை புரட்சி அரசு பறித்து விடுமென்றும் கியூப நாட்டு குழந்தைகள் சோவியத் யூனியனுக்கு "ஏற்றுமதி" செய்யப்பட்டு விடுவரென்றும் கூறி நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே பீதியைக் கிளப்பியது. இதனால் பயந்தும், அமெரிக்காவில் அருமையான வாழ்க்கை கிடைக்குமென்றும் எண்ணி ஆயிரக்கணக்கான டாக்டர்கள், என்ஜினியர்கள், ஆசிரியர்கள் கியூபாவை விட்டு வெளியேறினர். கியூபாவிலிருந்து 1961 ஏப்பல் மாதத்தில் இவ்வாறு ஓடிப்போன 1200 பேரைக் கொண்ட கூலிப்படை ஒன்றை பயிற்றுவித்து கியூபாவைத் தாக்கும் திட்டமொன்றைத் தீட்டியது சி.ஐ.ஏ.! பிக்ஸ் வளைகுடா (Bay of Pigs) மூலம் படகேறி வந்த இக்கூட்டம் கியூபாவின் மரண அடி பொறுக்காமல் சிதறி ஓடியது.

1961ஆம் ஆண்டு ஜனவரியிலேயே கியூபாவுடனான அரசாங்க உறவுகளை அமெரிக்கா துண்டித்துக் கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து 1962ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் முன்முயற்சியினால் அமெரிக்க நாடுகளின் கூட்டமைப்பிலிருந்து (Organisation of American States) கியூபா நீக்கப்பட்டது. வர்த்தகம் மற்றும் பொருளாதாரத் துறைகளில் கியூபாவிற்கு எதிராக கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இதே ஆண்டில் கியூபாவிற்கு எதிரான இராணுவ முற்றுகையும் துவங்கியது. பின்னர் உலகளாவிய நிர்ப்பந்தங்கள் மற்றும் கியூப மக்கள் தீவிர

எதிர்ப்பின் விளைவாக இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் பின்னடையத் துவங்கின.

அமெரிக்காவின் அனைத்து விதமான முற்றுகைகளையும் இராணுவ விஷமங்களையும் எதிர்த்து கியூபா சோசலிசப் பாதையில் முன்னேறியது. 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே கல்வியின்மையிலிருந்து கியூபா முழுமையாக விடுதலை பெற்றது. பாடிஸ்டாவின் ஏகபோக சர்வாதி கார அமைப்பிற்கு மாற்றாக அதிகாரம் பரவலாக்கப் பட்டது. தேசிய மக்கள் சக்தி மன்றம் (National Assembly of People's Power) அமைக்கப்பட்டது.

சோசலிச உலகின் ஆக்கபூர்வமான வர்த்தக உதவிகளின் அடிப்படையில் கியூபா சோசலிசப் பாதையில் முன்னேறிச் சென்றது. கடந்த 30 ஆண்டு காலத்தில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் சகலவிதமான விஷமங்களுக்கும் தங்களது எதிர்ப்பைக் காட்டிய கியூப மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் ஒரு குணாம்சரீதியான மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடிந்தது. பெண்களை ஆக்கபூர்வமான தொழில்களில் ஈடுபடுத்தியதன் விளைவாக அயைப்பூரீதியான தொழிலாளி வர்க்கத்தில் 40 சதவீதம் பேர் பெண்களாக உள்ளனர்.

1960ஆம் ஆண்டில் குழந்தை இறப்பு என்பது ஒவ்வொரு ஆயிரத்திற்கும் 62ஆக இருந்தது. இப்போது 10க்கும் குறைவாக மாறியுள்ளது. மக்களின் சராசரி ஆயுட்காலம் 74 வயது. வயது வந்தோரின் கல்வியறிவு நூற்றுக்கு 96% உணவின்மை காரணமாக ஏற்படும் நோய்களினால் மரணம் என்பது முற்றிலுமாக மறைந்து விட்டது. நூற்றுக்கு 98% குழந்தைகளுக்கு பலவித நோய்களைத் தடுப்பதற்கான பண உதவி பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் மூலமாக செய்து கொடுக்க முடிந்துள்ளது. கியூபாவின் இந்தச் சாதனைகளை, அடிப்படை மனித உரிமைகளை உறுதி செய்யும் சாதனைகள் என உலக வங்கியின்

அரைமனதோடு ஒதுங்கி நிற்கிறது. எனினும், எந்த நேரத்திலும் கொரோமான ஆயுத பலத்துடன் கியூபாவின் மீது அது தாக்குதலில் இறங்கக் கூடும். அமெரிக்கா தனது பலத்தின் மூலம் அபகரித்து வைத்துள்ள இராணுவ தளத்தில் இருந்து ஆக்கிரமிப்பிற்கான ஒத்திகைகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

அணிசேரா நாடுகளின் போராட்டத்தில் கடத்த 30 ஆண்டுகளாக நண்பனாக இருந்து வரும் கியூபாவிற்கு அதனுடைய ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்யவோ, அண்மையில் நிற்கவோ தயங்கி வருகிறது இந்தியா. ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டபடி அரிசியை வழங்குவதில் அரைமனதோடு இருக்கிறது இந்தியா. 1992 ஆம் ஆண்டில் ஐ.எம்.ஃஎப், உலக வங்கி ஆகியவற்றின் கோபப்பார்வைக்கு எதிராக மார்பை நிமிர்த்தி நிற்கும் துணிவு இந்திய அரசிற்கு இல்லை.

உலகம் தழுவிய அளவில் ஜனநாயகம், சுதந்திரம் ஆகியவற்றிற்காகப் போராடும் மக்களின் சுயமரியாதைச் சின்னமாக இன்று கியூபா விளங்குகிறது. எனவேதான், இந்திய நாட்டின் தேசபக்தி மிக்க மக்களின் மீது கியூபாவைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று குரல் கொடுக்கும் பொறுப்பு வீழ்ந்துள்ளது.

ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் இத்தகைய மிரட்டல்களை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஆபத்தான நேரத்தில் நண்பனை கைவிடுதல் என்பது நமது கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமானது. நமது சுயமரியாதைக்கு விரோதமானது. எனவேதான் கியூபா தனது சுதந்திரத்தை காத்துக் கொள்ள நடத்தும் போராட்டம் நமது போராட்டமாக மாறியுள்ளது.

அணிசேரா நாடுகள் இயக்கத்தின் தோன்றாத துணைவனாக விளங்கி வந்த கியூபா இன்று சந்தித்து

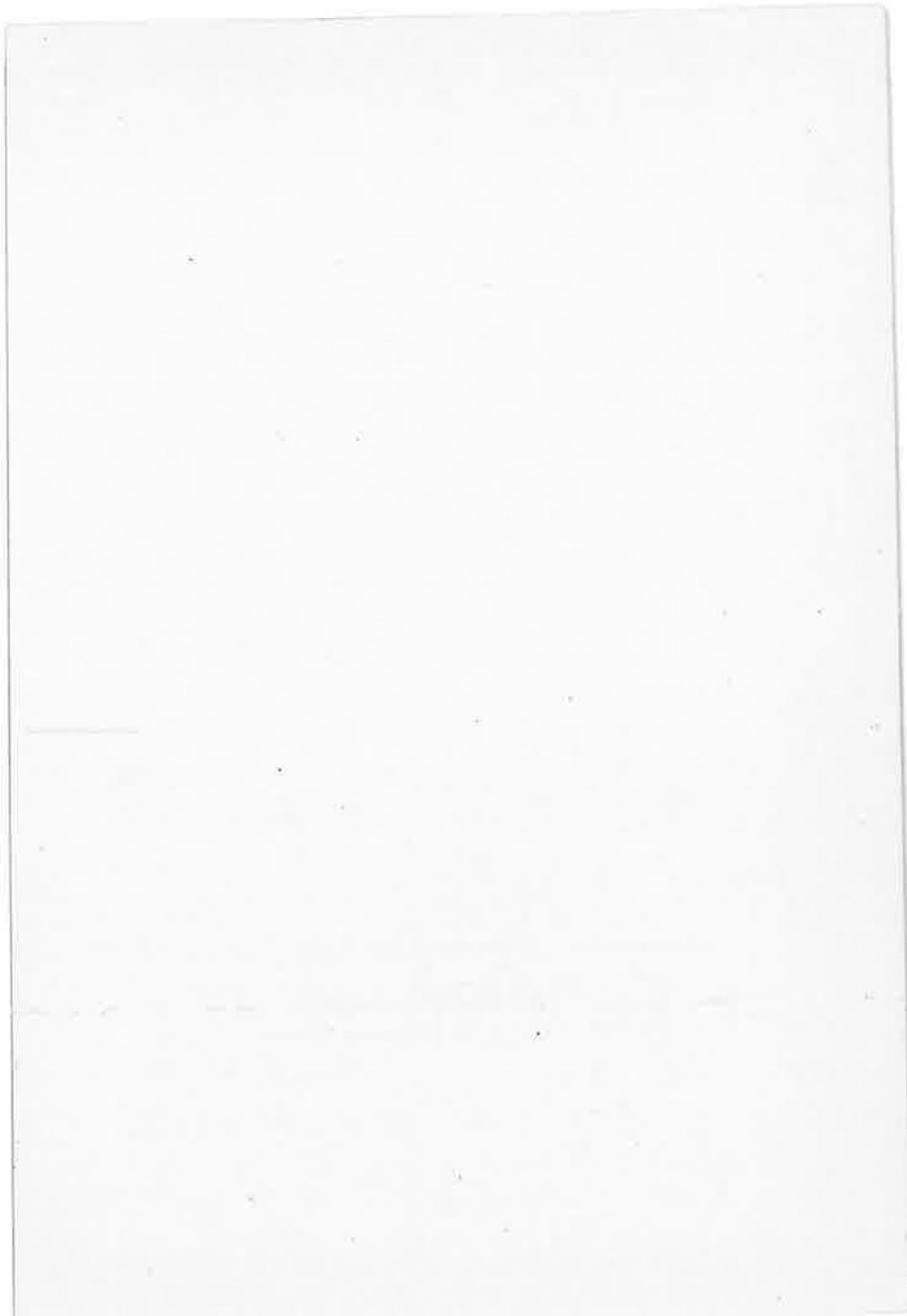
வரும் நெருக்கடியை சமாளிக்க உதவும் வகையில் இந்தியா விலிருந்து அரிசி, கோதுமை போன்ற உணவு தானியங்கள் 10 ஆயிரம் டன் திரட்டி அனுப்பும் நோக்கத்துடன் கியூபா ஆதரவு கமிட்டி ஒன்று அகில இந்திய அளவில் அமைக்கப்பட்டு பொருள்-நிதி திரட்டப்பட்டு வருகிறது. இதன் ஓர் அங்கமான கியூபா ஆதரவுக்கான தமிழ்நாடு கமிட்டியின் வேண்டுகோளுக்கு செவி சாய்த்து உதவிக் கரம் நீட்டுவீர்.

—கியூபா ஆதரவிற்கான தமிழ்நாடு கமிட்டி.

1. The first part of the book is devoted to a general survey of the history of the world, from the beginning of time to the present day. It is written in a simple and straightforward manner, and is intended for the use of students in schools and colleges.

—The second part of the book is devoted to a detailed account of the history of the British Empire, from its origin to the present day.

சவுத் ஏசியன் புகஸ்